

ALMANAHUL COPILILOR

1948

POVEȘTI * HAZURI * DESENE * JOCURI * POEZII

ALMANAHUL COPILOR 1948

POVEȘTI - HAZURI - JOCURI - POEZII

CU LSE ȘI PRELUCRĂRI DE MOȘAKDALAIA

EDITURA ZIARULUI „COTIRIANUL”

UN VOIAJ IN AVION CU MOȘ CRĂCIUN

Pomul de Crăciun încălcat cu jucării, bombaze, scapăndori și luminări era așezat lângă patul lui Dănuț. Crengile sale verzii răspundeau în cameră un miros puternic și plăcut. Dănuț visa că frumos, căci pe fața lui se deslușea un zâmbet.

Deodată cineva îi acutură ușor. Un țop se oca îl trezi. În fața lui stătea Moș Crăciun.

— Bună dimineața la Moș Ajun. Dănuț. Pe lista copiilor cuminți și silitori te am și pe tine. Și pentru că tot anul ai învățat bine și i-ai ascultat pe părinți ți-am pregătit un cadou care știu că o să-ți faci plăcere. Știu că-ți plac mult excursiile. Astăzi ești invitatul meu să facem o călătorie cu avionul prin lumea largă.

Dănuț sări din pat, se îmbrăcă și ieși să-l urmărească pe Moș Crăciun.

AVIONUL MINUNE

Afară îi aștepta un avion de totă frumusețe, așa cum numai Moș Crăciun știa să construiască.

— Dănuț, în călătoria pe care o vei face cu mine, îți voi face cunoștință cu copiii de vârsta ta din alte țări. Ce ai spus, vrei?

— Cum să nu. Moș Crăciun. Hai să pornim mai repede.

Ațezăți în carlinga avionului se pregătiră de drum. Moș Crăciun apăsă pe un buton și avionul porni ca săgeata.

Avionul se înălță tot mai sus. Casele, dealurile, râurile, și pădurile sburau sub ei ca vântul.

Moș Crăciun îi explica ce se vedea acolo jos.

Acum suntem în țara vecină Bulgariei.

Ceul se luminea ca prin farmec. Pomii înfloriră și păsările cântăreau voioase. Avionul plănă înecă coborând tot mai mult. Ateriză pe o câmpie plină cu trandafiri. Parfumul lor împlin văzduhul cu o mirosă impășătoare.

Dănuț sări din carlingă și admiră de varietatea culorilor — nu se mai sătura privind. Deodată se auzi cântec voioase. O cantă de copii.

PRINTRE COPIII BULGARIEI

pii înconinați, cu bratele pline de flori, veneau pe o cărare în spre ei. La vederea avionului rursoră zâmbul și se grăbeau către mai de care să ajungă primii lângă avion. Intr-o clipă Dănuț și Moș Crăciun fură înconjurați de acești copilași veseli și curioși. Dănuț nu înțelegea ce spuneau.

— Moș Crăciun, ce ne spun acești copii?

— Veți înțelege dragul meu.

— Și minune Dănuț înțelegea vorbele lor.

— Cine sunteți voi? îi întrebă Dănuț.

— Suntem copii bulgari.

— De ce sunteți așa veseli?

— Pentru că țara noastră ne ocrotește pe toți, și are grije de noi.

Moș Crăciun îi lămură pe Dănuț:

UN JOC

În clișeu alăturat figurile celor doi frațiori se repetă de șase ori. Însă numai în două cazuri sunt perfect identice.

(c 10 2)

Acești copii odată erau neluciciți. Părinții lor au suferit mult pentru că demnitarii de acum câțiva ani îi bățoreau. Și băgau la închisoare și îi țineau în mizerie. Într-o zi însă s'a ridicat un om bun care s'a pus în fruntea acestor oameni trudiți și a alungat cu ajutorul lor pe dușmanii muncitorilor și țărănilor. Azi Dimitrov, că așa se numește conducătorul lor, le-a redat libertatea și dreptul la o viață mai frumoasă. Iar acestor copii, posibilitatea de a învăța și de a fi artiști.

Dănuț își aduse aminte că și copiii din țara lui au suferit și se simți legat de aceștia prin dragostea ce-o au doi oameni unul față de altul când au trecut împreună prin aceleași necazuri și bucurii.

Moș Crăciun îi aminti lui Dănuț că aici în Bulgaria au fost primiți cu o dragoste părintească mii de copii din țara lui lovită de secetă, și că au fost tratați ca și fiii lor.

Când copilașii aflară că Dănuț e român și că e în trecere prin țara lor, n'au vrut să-l lase să plece până nu i-au oferit un tuchet mare cu trandafiri smulși din câmpiile mănăsoare ale Bulgariei libere, cu copilașii ei veseli ca și fluturii ce se jucău prin aerul îmbălsămat de zera câmpilor.

Perfecți de atenția lor. Dănuț luă trandafirii în avion.

Plecară mai departe. Drumul era lung și mai aveau mult de mers.

DE VORBĂ CU COPIII PARTIZANII JUGOSLAVI

— Și-acum Dănuț porni spre Iugoslavia, tot o vecină a țării noastre. Acolo vom întâlni un tineret care a fost bătut din plin de furtuna războiului. Vei cunoaște copii de 11 ani care fa loc de pușcă de lemn, au tinut în mâinile lor tinere dar vișee, pușcă zăchete, luptând alături cu cei mari pentru apărarea patriei lor subjugată de proștea hitlerismului. Dănuț și el avea multe de învățat. Întreabă-ți și vei vedea ce o să-ți spună acești copii care gândesc cu oameni mari și muncesc pentru reconstrucția țării, a câmpiilor lor.

Tot vorbind auză deodată cântec. Privind în jos Dănuț sări și

multime de tineri care așezau niște șii de leu.

— Moș Crăciun ași vrea să-i văd mai îndepărate.

— Ca prin minune avionul ateriză lângă șantierul căii ferate.

— Dănuț coboară și se îndreaptă spre unul din ei, întrebându-l:

— Cine sunteți voi?

— Tânărul își gâște cu mânera sudarea de pe frunte, răsuflă adânc și răspunde cu mândrie: — Suntem tineretul lui Tito! Noi toți îi iubim pentru că el este al poporului și pentru că el a făcut ca lupta noastră de partizani să aibe succes...

— Moș Crăciun interveni, explicându-i lui Dănuț:

— Da, dragul meu. Aceștia copii au lunt arma în mână, s'au ascuns în munți și au luptat alături de conducătorul lor iubit, Tito. Mulți dintre ei au murit vitejește și numele lor e pomenit cu venerație.

— Și ce faceți voi aici? Întrebă Dănuț.

— Construim o cale ferată.

— Da. Dănuț, re-luă Moș Crăciun, așa cum îi vezi tu de tineri, muncesc zi și noapte re-luând orașe, construind linii ferate, poduri, șosele, fabrici.

— Înainte de a se sui din nou în avion Dănuț primi o amintire: un tren în miniatură simbolizând munca de reconstrucție a tineretului Dănuț, emoționat, multumit, promițându-le că ceace a văzut acolo va comunica și colegilor săi din clasă.

O SERBARE A SOKOLILOR VĂZUTĂ DIN AVION

Avionul își luă din nou șborul, se înălță sus, îndreptându-se spre alte zări.

— La orizont apăru o țară nouă: Cehoslovacia.

— Jos, se zăreau furnale de fabrici.

— Ce sunt acolo?

— Fabricile Cehoslovaciei. Aici se lucrează porcelanurile fine, statuete, bibelouri și tot felul de mărfuri artistice. Cehoslovacia e plină de astfel de întreprinderi. E o mare țară industrială.

— Toți copiii fac parte din cluburi sportive și se numesc: „sokoli”.

— Sokolii, sau Sokolii pe limba lor, se bucură de o viață liberă și frumoasă. De sus din avion, Dănuț zări o mare serbare a sokolilor.

— Exercițiile lor sportive și costumele pitorești, văzute de sus, dădeau un farmec deosebit zecilor de mii de copii pe gazonul verde al Stadionului.

— Dănuț, îi zise Moș Crăciun, vom merge acum într-o țară unde tineretul mai suferă încă și unde gloanțele asupritorilor mai sueră amintire.

TRAGEDIA COPIILOR GRECI

Avionul minune spinteca văzduhul ca o săgeată. De pe pământ începu, deodată, să se audă bubuituri.

— Moș Crăciune, ce se aude? În treabă Dănuț, alarmat.

— Drăguț meu copii! Suntem deasupra Greciei. Atențiune coborâm.

— Se azeau deslușit împușcături, răpăituri de mitraliere, strigăte disperate.

— Cu inima plină de groază Dănuț

Copil partizan
de Djordje Andrejević-Kun.

încercă să priceapă ceva din acest vacarm îngrozitor.

— Moș Crăciun deveni teros, în ochii lui mișcă două lacrimi pe care nu și le putu reține.

— Ce se petrece aici, Moș Crăciune? De ce ești așa mâhnit?

— Mă doare sufletul, Dănuț, gândindu-mă că aici se pierd mii de

vieți nevinovate de copii. Suntem în nefericită Grecia. Aici poporul mai are de suferit. Stăini haini și conducători fără dragoste de patrie și poporul lor, dușmanii aprigi al țărănilor și muncitorilor, duc o luptă pe viață și pe moarte cu răceștia încercând să le răpească libertatea și dreptul la viață.

— Privește acești copii nevinovați cum îau drumul închisorii, cum sunt lăsați să moară de foamete. Pe-îtru ei nu mai e Crăciun.

— Dănuț îmărmurit privea și nu venea să creadă ochilor.

— Vedeu cum aripa morții și a gerului închideau pe veci pleoapele supte de suferință ale copiilor.

— Moș Crăciune vreau să plecăm de aici, mi-e frică. De ce se poartă atât de crud oamenii aici în uniformă?

— Pentru că ei știu că în acești copii! trădește una împotriva celor care le-au prădat casele, le-au ars școlile și le-au ucis părinții.

— Dealtfel uite-te în pădurea, aici. Acolo sunt partizani greci, poporul care-a lusat arma în mână și a judeca să nu aibă odihnă până ce țara noastră va redobândi libertatea.

— Moș Crăciune, văd și copii.

— Aceștia sunt tinerii partizani greci, în fiecare zi ei înscriu pagini nemuritoare de vitejie. Ei știu că sunt într-un mare pericol și-au lăsat încă de-o parte, pentru a sari în ajutorul părinților lor.

— Și vor birui, Moș Crăciune, to-
treabă Dănuț, neliniștit.

— Cu siguranță, copilul meu. Dreptatea e de partea lor și trebuie să învingă.

— De ce nu-i ajută copiii din țările vecine, ca să birue mai ușor?

— Acest lucru se și face, deja. Din toate țările unde poporul a eșit biruitor se trimit tineri și îmbrăcăminte în ajutorul lor.

— Avionul își luă din nou șborul spre alte zări.

— Unde mergem acum Moș Crăciune?

— Spre ORAȘUL COPIILOR!

— Un oraș numai cu copii? Unde e? Mai avem mult? Și ce fac copiii acolo?

— Ai răbdare. Voi vedea cu proprii tăi ochi.

ORAȘUL COPIILOR

— Nicl nu termină bine vorba Moș Crăciun, că se auziră dintr-o dată, răsete șgobii, cântece și strigăte voioase de copii.

— Dănuț, suntem în Uniunea Sovietică! Orașul acesta al copiilor, pe care ai să-l vizitezi imediat se găsește lângă Kiev, un oraș mare și frumos din Ucraina. Toate casele

Copiii sovietici iubesc multi dansurile și cântecele. Iată câteva figuri din minunatele lor dansuri, interpretate de un grup de copii, pe scenele teatrelor speciale din ORAȘUL COPIILOR.

cinematografele, strandurile, grădinile și tot ce vei vedea sunt construite special pentru copii. Aici ei învață, lucrează, se distrează și cresc împreună. Trenurile mici care circulă sunt conduse de tochiști copii. Sergenții de stradă, pompierii, poștașii, toți sunt copii.

Avionul aterizează și Dănuț fără să-și mai pese de Moș Crăciun o luă la fuză stăgura spre oraș.

— Înălți o centă de copil.

— Cine ești d-ta? Întrebară el.

— Eu sunt din România și am venit să vizitez orașul vostru. Îmi dați voue?

— Cu toată plăcerea, răspunsură ei.

Un băiețel blond, cu ochii vii și plin de sănătate se oferă călăuză. Il cheama Vasia.

Luă pe Dănuț de mână și foarte prietenos, începu să-i explice tot ce se vedea în zare. Dănuț era numai ochi și urechi.

— Toate bogățiile patriei noastre, marea Uniune Sovietică, trebuie să și că aparțină poporului nostru înreg. Marii noștri conducători Lenin și Stalin au avut grijă nu numai că părinții noștri să aibe tot ce trebuie și să trăiască fericiți. Conducătorii patriei noastre și-au îndreptat toată dragostea lor pentru copii. În nici o țară din lume, copii nu se bucură de atâtă atenție. Cele mai frumoase lucruri de pe pământ sunt la dispoziția copiilor O Uniunii Sovietice. Grijă pentru sănătatea, educația și distracția noastră, este una din cele mai importante sarcini ale conducătorilor noștri. Acest oraș pe care îl vezi acum a fost construit numai pentru noi.

Toate treburile gospodărești le facem singuri și învățăm de pe acum, cece va trebui să facem când vom fi mari.

Uimit, Dănuț vizită clasele școlilor mari, luminoase, cu bănci noi și înalțate, cu pereții acoperiți de tablouri minunate, cu săli de desen și gimnastică, cu laboratoare

moderne, cu parcuri de sport și joacă.

Mai văzu săli de cinema speciale pentru copii, pitice, și săli de teatru unde jucau piese făcute de copii și cu decoruri pictate tot de copii. Stranduri, grădini pline cu flori îngrijite de grădinarii copii, drumuri asfaltate străbătute de automobile pitice și trainvae în miniatură, prăvălii cu tot felul de dulciuri și librării frumoase cu mii de cărți și reviste cu poze în culori, toate pentru copii.

Fermecat de tot ce vedea, Dănuț credea că visează.

Vasia mândru să-i arate toate aceste splendori ce le aparțineau lor, continuă.

— Aici în orașul nostru, citim, desenăm, cântăm, jucăm teatru, facem sport; ne odihnim și lucrăm în ateliere. Fiecare avem dreptul să ne alegem o meserie care ne place

și suntem ajutați ca să ne deprindem cu ea cât mai bine. Căci țara noastră a suferit mult de pe urma războiului și acum ne înțrecem cu toți în munca de reconstrucție.

Între timp, sute de copii se adunaseră în jurul lui Dănuț. Foarte prietenoși ei îl urmau în vizita lui, oferindu-i bomboane, prăjituri, mere și alte bunătăți pe care le aveau la ei.

Un grup dintre ei, îi dădu în dar colecțiile de cărți, cum nu mai văzuse el până atunci, un traforaj cu toate sculele necesare și o frumoasă minge de foot-ball.

— Cadou! acesta, simbolizează viața noastră: cultura, munca și sportul, îi spuse Vasia.

Fu foarte mișcat de atenția lor. — Vasin voi spune colegilor mei că aici în țara voastră, am întâlnit numai oameni fericiți. Vă învidiez.

— Tot vorbind despre impresiile

Într-o grădină din „Orașul Copiilor” micile desenatoare sunt, după cum vedeți, bine dispuse.

PUIUL DE VRABIE

Intre'o gaură din podul șetri, își făcuse cuib o vrabie.

Spre apusul soarelui, copiii lui Pascu se jucau de-a ascunselea, pe după satră și prin grajd. La un colț, Mihăiță, băiatul cel mai mare, dădu peste un pușor de vrabie, micuț și golăș, numai cu căbevia tulle pe piele. Cu glăscioru-i răgușit, bietul pușor cerea ajutor, fiindcă era căzut din cuib. Copiii se strânsă roată împrejurul lui și nu știau cum să facă, ca să-l pună din nou în căsuța lui.

Toțmai sosise și vrabia, care țipa jalnic, repezindu-se când jos spre pușor, când sus spre cuib când într'o parte, când în alta, fără să poată face ceva, căci puterile ei erau prea mici și nu putea să ridice puilul până la cuib.

— „Să-l luăm cu noi și să-l ducem mamii, care o să-l poată pune la loc în cuib”, zise Mihăiță.

Ceii alți copii vrură să pună mână ca să-l ridice, dar vrabia se repezi la ei și par'că ar fi vrut să

se lupte, să-i clupească, să muște, numai să-i facă a lăsa pușorul.

Văzând că nu pot să-l iasă fără voia vrabiei, lănuța, fetița lui Pascu, se repezi în casă și chemă pe mama lor.

Aceasta luă o scară, o rezemă de satră, apoi puse mâna pe pui, se urcă până la cuib și îl puse la locul lui. În urmă spuse copiilor, căst de frumoasă fusese fapta lor.

Seara, când Nae Pascu veni acasă, Mihăiță povesti cele ce se întâmplase. Copiii erau veseli și când tatăl îi strânse în jur, ei ascultară cu luare aminte vorbele lui: „Să știți, copii, că nu numai cu pasările trebuie să fim miiloși, ci cu toate animalele, căci fiecare din ele ne aduc câte un folos. Dacă n'ar fi pasările și mai ales vrăbiile, pomii ar fi mâncați de omizi și niciun fruct n'am mai avea. Dacă n'ar fi căinele, cine ne-ar păzi casa? De n'ar fi calul și boul, cine ne-ar ajuta la muncă?”

Să le porți frumos cu animalele care muncesc și trudesc zilnic alături de tine e mai mult decât o faptă bună: e o datorie.

UN VOIAJ ÎN AVION CU MOȘ CRĂCIUN

URMARE

culesese din această neuitată călătorie, se apropiară de avion.

Mulțimea copiilor adunați să îl petrecă îi făcu o frumoasă manifestare de simpatie. I-au dăruit flori, i-au cântat tot felul de cântece și i-au invitat să mai vie pe la ei.

— Noi vrem să fim prieteni cu toți copiii din lumea întreagă. Atrăgă-ri ei în cor.

Dănuț mișcă până în adâncul sufletului de simpatia lor la răspuns:

— Prieteni dragi, nu voi uita niciodată ce-am văzut la voi!

Moș Crăciun luă apoi pe Dănuț și ajută să urce în avion și apoi decolară.

Avionul era din nou în vâzduh.

— Cum ți-a plăcut, Dănuț?

— Iubitul meu Moș Crăciun, îți mulțumesc pentru darul tău. Nu numai că mi-ai făcut o plăcere cu această călătorie, dar am mai învățat ceva:

— Spune-mi și mie.

— Că noi copii, dacă ne unim, putem să alungăm pentru totdeauna din lume ura și războaiele...

★

— Așa este dragul meu. Și apoi ca prin farmec Moș Crăciun și avionul dispărură.

Dănuț alarmat deschise ochii. Se afla în odaie.

Pomul de Crăciun se găsea tot la locul său, dar lumânările erau stinse.

Se frecă la ochi și nu știa ce să

creadă. Visase sau era adevărat. Dintr'un salt fu lângă pomul de Crăciun și minune. Lângă el văzu cărțile, tratorajul, mingea de fotbal, un tren în miniatură și un buchet de trandafiri. Darurile primite din voiajul său cu avionul.

Deci totul fusese adevărat.

IOAN V. COSTEA

JOCURI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	D	U	N	A	R	E	A	E	A
2	T	A	M	I	S	A	P	P	
3	I	M	A	L	A	M	A	L	
4	S	B	R	N	O	I	U		
5	A	O	O	P	R	U	T		
6	V	O	L	G	A	R	I	A	
7	R	I	S	T	R	I	T	A	
8	U	T	A	T	A	T	A		
9	G	A	V	R	A	C	E	P	

APĂ, APE...

ORIZONTAL: 1) E albastru — spune cântecul — și unește mai multe țări. 2) Uda Londra. — Inițialele lui Petrică Popescu. 3) Se formează după ploaie. — Pe stânga și pe dreapta unei ape curgătoare. 4)

Dacă așorzi vocalele din „Sboară” ce rămâne? — Pronume personal. 5) Mămulea râului Aron. — Râu de graniță. 6) Măre fluviu sovietic. — Intersecție pentru mână cal. 7) Râu românesc pe care circula plute. 8) Ați nume dar note muzicale „do”. — și nimic mai mult! 9) Dacă m-a astupate (ăgnește) apa prin ele — Oprește apa să iasă din butoi.

VERTICAL: 1) Râu înfrățirii româno-maghiară. — Fluviu Sovietic. 2) Apă dulce, cine-o bea nu se mai duce. — spune cântecul de altă dată. 3) Bază a mării. — Iritare căinele. 4) Fluviul care dă viață întregului Egipt. — Un râu românesc care străbate mai multe provincii. 5) Fondatorul dinastiei româno-bulgare. — Vorbă. 6) Soarele vechiului Egipt. — Lampă țărănească. 7) Ulei stinsit. — Nu vorbesc. 8) Băutura cea mai bună. — Intră-te la apă. 9) A se tine suprafată apei. — Apă fără săfârșit.

Cuvinte mai puțin întrebunțate care intră în compunerea acestor jocuri: Ut-Imală

ȘI ACUM, PENTRUCĂ NE-AM FĂCUT LECȚIILE SĂ NE DISTRĂM

CHIBRITUL INDOIT

Rupeți în două un chibrit, dar numai atât ca cele două jumătăți să se mai ție una de alta printr-o fibră subțire de lemn. Astfel îndoit îl așezați pe gâtul unei sticle cu gâtul mai larg. Puneți apoi pe el o monedă de 1 leu sau o altă monedă care să fie mai mică decât gâtul sticlei.

Rugați un prieten să introducă moneda în sticlă fără să atingă nici chibritul, nici sticla și nici moneda.

El nu va reuși.

Iată cum veți face. Înmuiați degetul în apă și lăsați să cadă picături pe raptura chibritului. Chibritul are tendința de ași reveni, iar moneda lipită de suprafața sa va cădea în sticlă.

SCISUL PE FRUNTE

Rugați un prieten să-și pună pe frunte o bucată de hârtie albă pe care să o ție cu mâna. Dați-i apoi un creion și rugați-l să-și scrie numele pe hârtie, va fi foarte amuzant să vedeți cum nu știe din ce parte să înceapă mai întâi și chiar dacă se hotărăște la un moment dat, cu toate strădanile lui nu va reuși să scoată nici o literă cîteață, deși el e sigur că și-a scris numele exact.

Arătați-i apoi hârtia și vă veți

distra de minune la nedumerirea lui văzând mîzgăliura de pe hârtie...

SÂRMA DANSATOARE

Iată cum puteți arăta prietenilor voștri o bucată de sârmă care dansează în sunetul muzicii.

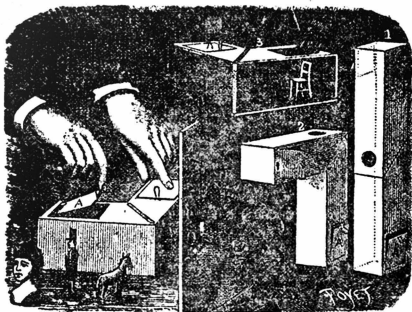
Așezați pe masă două pahare de cristal asemănătoare, la o arecare distanță unul de altul. Apoi turnați în fiecare atîtă apă, pînă cînd izbite fiecare în parte cu lama unui cuțit dau același sunet. Pe unul din ele, așezați o sârmă ușoară cu capetele în doite în jos. Lovind apoi paharul celălalt cu degetul uscat veți vedea cum vibrațiile lui se transmit ceafuialt. Proba imediată este că sârma începe să tremure într-un fel foarte amuzant și să danseze atît timp cît celălalt pahar, lovit cu degetul, scoate sunete.

PAHARUL SPART CU VOCEA

Clocniți cu degetul un pahar de cristal cu picior. Veți auzi un sunet provocat de vibrația cristalinului. Încercați apoi să redați cu vocea sunetul exact pe care la produs vibrația paharului.

Repetînd cu vocea tare, în apropierea paharului, același sunet, el se va sparge în bucăți.

CASETA MAGICĂ

Începeți prin a face o lungă cutie pătrată din carton tare având 10 cm. pe latură și 60 cm. lungime.

Închideți-o la cele două capete și tăiați pe cele două fețe opuse două deschizături patrurate cu latura de 8 cm.

Adaptați la aceste deschizături două porțile de carton A cu laturile de 9 cm., prinse cu o fâșie de stofă ca să se poată deschide.

Tăiați apoi cutia în două părți egale printr-o secțiune oblică de 45 grade (nr. 1 al figurei).

Tăiați un cerc pe una din marile fețe laterale; centrul cercului va fi la 5 cm. de extremitatea deschisă.

Puneți pe masă cele două bucăți egale obținute astfel, în așa fel ca cele două deschizături patrurate să se găsească la partea superioară; apropiați cele două secțiuni oblice și uniți-le prin benzi de hârtie solidă lăsând o deschizătură de 7 cm. lărgime prin ca-

re veți introduce o bucată de sticlă ordinară de 12 cm. înălțime, și de 7 cm. lărgime, pe care o veți așeza vertical.

Acum aparatul va avea forma unui mare echer de tâmplar (ca în fig. Nr. 2).

Introduceți în aparat mici obiecte sau jucării și așezați-le exact dedesubtul deschizăturilor.

Dacă cineva privește prin gamba circulară când porțile de deasupra calului e închisă și cealaltă deschisă, el nu va vedea calul care e în obscuritate completă și cealaltă figură luminată de soare sau de lumina electrică și care va apare spectatorului reflectată prin bucată de sticlă ca într-o oglindă. — Întocmai în fața lui și locul unde el știa că se află calul.

Dacă deodată deschideți porțile calului înclinând-o pe cealaltă, va apare exact în locul celui-lalt obiectul calul.

Pentru a da impresia unei scamatorii perfecte ascundeți aparatul după o bucată de carton gâu-

rit numai în dreptul cercului și distrați-vă prietenii folosind două pahare, unul gol și altul cu lichid colorat pe care le veți „goli” fără a le răsturna.

PUTEȚI SĂ DESLEGAȚI?

JOC ÎN TRIUNGHI

ORIZONTAL ȘI VERTICAL: 1) Omletă cu dulceț; 2) Una din cele trei dimensiuni; 3)... și altele mai multe; 4) Constantin, pentru prieten; 5) Mănuș odinioară; 6) Pronume personal; 7) Litere în formă de pietre cu 3 dinți.

1. De ce poartă chinezii bretele galbene?

2. Care e jumătatea lui 12 în 67?

ORIZONTAL ȘI VERTICAL: 1) Țară în Asia, 2) Țară în Europa, 3) Izvoare de apă, 4) Locuitor din vechia Grece, 5) Fluviu în Germania, 6) Serviciu, 7) Vocală.

GHICITORI

Săcârlă
Vai de ea
Ședea într'un vâr
De nula.

Sus stele, jos stele
Vai de tâlpile mele.

(scutur)

(scutur)

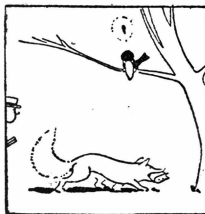
Augustin vulpea, corbul și brânza

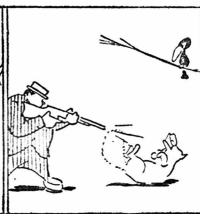
1) Șireata de vulpe vrea să facă pe corb să cânte, ca să-i fure brânza.

2) A reușit. Prostul ăsta de corb vrând să-și arate vocea, a scăpat brânza din cioc.

3) Și așa cum povestește fabula, vulpea a fugit cu brânza'n bot.

4) Stai tu șireată că te'nvăi eu minte.

5) Și uite-așa, Augustin s'a ales cu brânza.

VIZUINA LEULUI

La bătrânețe, un leu nu-și mai putea fugări prada. Atunci găsi mijlocul să înlocuiască puterea cu viclenia. Se retrase în vizuina lui, se lungi și se prefăcu bolnav.

Veniau fiarele codrilor să afle știri despre el. El mânca pe cele

ce-l picau plocon în peșteră.

Vulpea pricepu. Se apri în gura vizuinei și-i zise:

— „Ei, leule, cum te mai simți?”

Leul spuse:

— „Dar de ce nu poțestești înăuntru?”

— „Nu intru, îi răspunse vulpea, pentru că, îndecând după urmele pașilor ce văd, mulți au intrat aici, dar nici unul n'a ieșit”.

CINE GHICESTE ?

Vântul este al meu tată,
Mama-mi este un norișor,
Floarea este a mea fată,
Și copil orice isvor.
Stagul meu e un curcubeu,
Câmpul verde-i patul meu.
Unii oameni mă iubesc,
Alții au de mine teamă.
Ei m'alungă și mă cheamă
Și mereu mă chinuesc.

(Gerb).

CUM S'AU IMPRIETENIT NEAȚĂ ȘI MOGÂLDEAȚĂ

Mulți cititori mă întreabă unde trăesc Neață și Mogâldeăță, câți ani au, cum au făcut cunoștință, cum s'au imprietenit.

Voi povesti astăzi cum s'au imprietenit acești doi nedespărțiți poznași...

Mogâldeăță trăia în Mogâldești și avea o curte plină cu găini, rațe, găște, curci și altele! În fiecare zi el se scula la șase dimineața să strângă ouăle păsărilor. Spunea la toată lumea că gospodar mai grozav ca dânsul nu se află nicăieri și — mai ales — că om deștept și priceput ca dânsul nu mai este!

Neață se hotărî să rădă de el, ca să-i arate că nu-i tocmai atât de priceput și deștept!

Mogâldeăță cumpărase o mică broască testoașă pe care o ținea în grădină... Neață trecu pe lângă grădina și se opri.

— Domnule Mogâldeăță, zise el, dar de ce o fi broasca asta atât de mică? Se vede că nuri dai de mâncare!

— Cum să nu-i dau! Îi dau toată ziua porumb, orz, iarbă!

— Ei, vezi? zise Neață! De asta e broasca atât de sfrijită! Nuri dai ce-i trebuie! Dacă vrei să se îngrășe și să crească — ascultă-mă pe mine! Dai salata broaștelor...

— „Salata broaștelor?” se miră Mogâldeăță. N'am auzit de asemenea verdeț!

— Cum n'ai auzit, domnule? Du-te la zarzavagiul din colț — să vezi câte are!

Și cu aceste vorbe, Neață plecă...

Dar salata broaștelor bine înțeles nu există. Neață fugi repe-

de la zarzavagiul din colț cu care era prieten și-i șopti:

— Dacă va veni cineva să-ți ceară „salata broaștelor” dă-i iarbă! Vreau să-i joc o festă cuiva!

— Bine!

Și când Mogâldeăță veni să cumpere „salata broaștelor” — zarzavagiul îi dădu iarbă.

A doua zi dimineața, Mogâlde-

MINCIUNA RECUNOSCUTĂ

Un arendaș avea un fiu și fiul acesta avea un cusur urit: mințea. Intr-o zi, tatăl, având să meargă la oraș, luă cu sine și pe băiat. În cale, drumeții noștri întâlniră un câine uriaș. Tatăl se miră lucrul mare, de mărimea câinelui.

— Ei, câinele acesta nu e așa de mare”, zise copilul. „Eu am văzut eri unul, care era mare cât un cal!”

— „Se prea poate”, răspunse tatăl; „se văd câteodată și minunății de astea. Închipuiești că înainte de a ajunge la bariera orașului, trebuie să trecem peste un pod și pe podul acesta este o femeie mare de piatră, închipuind Adevărul. Unul, care a mințit peste zi, se ferește să treacă peste podul acesta, căci statuia îl trage la sine și îl zdrobește capul cu mâna ei grea”.

Băiatul nu zise nimic, prinse însă să tremure tot. După un timp zise:

— „A, se poate că dacă am zis că acel câine era cât calul, am spus prea mult, era însă mare cât un măgar”.

— „Așa mai înțeleg”, zise tatăl, „o să vezi însă femeia de piatră”.

— „Ascultă, tată, mai e mult

ță leși în curte. Care nu-i fu mirarea văzând că broasca testoașă a crescut!

— Vasăzică a avut dreptate domnul care mi-a vorbit ieri. Își zise el. Și dădu mal departe broaștei iarbă.

„Tot astfel, pe zi ce trecea, mirarea lui nu mai conțenea; broasca creștea văzând cu ochii, dela o zi la alta! În două săptămâni ajunsese lungă de o jumătate de metru și înaltă cât un porc. Până într-o zi zarzavagiul îi spuse:

— Nu mai avem „salata broaștelor” s'a isprăvit. Tocmai vara viitoare o să mai fie.

Și din z'ua aceea, broasca uria-

până la pod?”

— „Uite colo, după pomii aceia”. La cuvintele acestea, băiatul se oprește scurt.

— „Ei”, zise arendașul, „te frică?”

— „Da, tată”.

— „Și de ce?”

— „Pentru că am mințit adineori. Acum, după ce am mai stat de m'am gândit, mi se pare că acel câine nu era mai mare decât ceilalți”.

LIPSA DE OASE:

— Data viitoare când venim aici, îl aduc și pe Azorică.

RĂSPŁATA

A fost odată un boier foarte sărăcit, căruia îi plăcea mult vânătoarea. Într-o zi, vânzând singur prin pădure, căzu într-o groapă ce slujea drept cursă de urși și nu mai putut să iasă din ea. În fundul gropii, boierul găsi un urs și un șarpe. Când îi văzu, tresări de groază. Fiarele văzându-l, în loc să-l mănânce, începură să se gude în jurul lui.

O zi și o noapte stătu boierul în groapă, fără ca cineva să-i audă glasul și să-i vie în ajutor.

A doua zi, trecu pe acolo un cărbunar. Acesta auzi strigătele și se apropie de marginea gropii. Boierul îl văzu și îi strigă: „Vino de mă scapă. Sunt foarte bogat. Dacă mă scoți de aci îți dau jumătate din averea mea”.

Cărbunarul îl crezu și îl scoase din groapă. Împreună cu el, scăpă și pe urs și pe șarpe.

Cărbunarul duse pe boier acasă și întrebă când să vină să-și ia răspłata.

— „Peste patru zile”, răspunse boierul.

Cărbunarul plecă acasă, mulțumit de fapta lui.

În coliba în care ședea, găsi pe

urs, care-i adusese un stup mare cu miere, drept mulțumire că l-a scăpat și după ce plecă ursul, veni și șarpele, aducându-i o piatră prețioasă.

A patra zi, cărbunarul se duse la boier să-și ia răspłata. În casa acestuia, era o mare petrecere, pe care o dădea el de bucurie că scăpase din groapă. Cărbunarul se duse drept în odaia unde era boierul.

Cum îl văzu, acesta îl întrebă ce cauă.

— „Am venit să-mi iau răspłata făgăduită”.

— „Ce răspłată omule? Ești nebun?”

— „Nu-s nebun, boierule. Nu mi-ai făgăduit jumătate din averea voastră, când v'am scăpat din groapă?”

— „Nu-i adevărat! Ți-am mai spus odată: ești nebun”. Și puse slujiile să-l dea afară.

Abia ajunse cărbunarul nu departe de casa boierului și auzi o mulțime de strigăte. Uitându-se, văzu palatul cel frumos al boierului în flăcări.

Cine își calcă odată cuvântul dat, nu ajunge bine, până la urmă.

SĂ DESLEGĂM

ORIZONTAL ȘI VERTICAL:

- 1) Oraș în România unde se zice că s'a răsturnat un car.
- 2) Tu ai un... de radio?
- 3) Vrei un... cu apă rece?
- 4) Oraș în apropiere de graniță.
- 5) Eta!
- 6) Pronume posesiv (Inversat).
- 7) Consoană.

AVIONUL

Un avion face distanța dela orașul A la orașul B într-o oră și 20 minute. În aceleași condiții ca la ducere, el face la întoarcere drumul între A și B în 80 minute.

Puteți să explicați de ce? A

SACUL CU GLUME

Fakirul la restaurant

DIN LAC ÎN PUȚ

— Doctore, dacă mă faci sănătos, să știi că am să mor de bucurie!..

CUM S'AU ÎMPRIETENIT NEAȚĂ ȘI MOĞALDEAȚĂ

Se ncepu să se micșoreze! Se micșora văzând cu ochii! În două săptămâni ajunse la fel de mică pe cât era la început!

Moğaldeăță stătea toată ziua și se crucea fără să înțeleagă...

Până ce, într-o zi îi spuse un vecin care cunoștea toată întâmplarea:

— Ascultă, domnule Moğaldeăță, nu te mai mira atâta! Totul a fost o farasă a ștrengarului de Neață!

— Cum așa? sări Moğaldeăță.

— Foarte bine! În fiecare noapte, Neață venea, îi lua broasca și punea în locul ei alta, mai mare, cumpărată de cu zlu! Și pe urmă a făcut tocmai pe dos — până ce s'a micșorat din nou broasca.

— Mare nățăfleață sunt! se bătu cu palma pe frunte Moğaldeăță. Ar fi trebuit să pricep mai de mult asta! Dar, în sfârșit! Văd că Neață e mai deștept ca mine — și-mi place că m'a păcălit frumos!

Din ziua aceea Moğaldeăță s'a împrietinit cu Neață.

Ultimul model de aparat „Spălător automat”.

— Mi se pare că a pus priza greșită!

Fakirul șarlatan

Cineva care a fost într-o călătorie în India povestea:

„Într-o seară am văzut mai multă lume adunată pe stradă... Toți ascultau vorbele unui fakir, al cărui ochi străluceau în chip ciudat (Și? ce sunt fakiri? Anumiți indieni care pretind că su puterea de a face unele minuni).

„Deodată ajutorul fakirului a înălțat în aer o scară subțire de bambu. Fakirul s'a urcat pe scară — o treaptă, două, trei...

„După mai multe bolboroseli și vrăji, ajutorul fakirului lăsa scara să cadă: scara era acum goală! Unde se risipise fakirul? Unde dispăruse?

„Toată lumea rămăsese gură-cască și era sigură că fakirul s'a călărat prin aer până la nori!!!

„Eu însumi — care nu prea

cred în minunății — am rămas puțin amuțit!

„Abia după câțiva ani am aflat că toată întâmplarea aceea nu a fost decât o înșelătorie...

„Cum lăcuse fakirul ca să dispară în cer? E foarte simplu.

„De cu ziuă, el și cu ajutorul său au căutat un loc gol între doi arbori mari, îndepărtați. De la un arbore la celălalt a legat pe sus un fir de oțel foarte subțire dar foarte puternic.

„În seara, când s'a urcat pe scara de bambu, s'a prins de firul de oțel călărându-se încet prin fatunerie până la arbore. De acolo a coborât, fugind...

„Asta e totu!”

...Și când te gândești că există o mulțime de oameni care rămân gură-cască în fața minunățiilor unor asemenea înșelătorii!

ROATA

ROATA

În fiecare căsuță însemnată cu câte o literă vei înscrie câte o altă literă astfel că toate ciinci citite în continuare să dea un cuvânt care înseamnă „a chema”.

În căsuțele cu numere înscrieți câte o literă astfel ca să obțineți cuvinte de cât patru litere

La 1 semnificatia e „grădina”. După ce ai scris acest cuvânt îi tăiați inițială. Adăugați litera din căsuța A și amestecând veți obține un cuvânt cu semnificatia „sprijină vita de vie”, pe care-l scriți la 2. Fătați inițială și amestecând împreună cu litera dela B obțineți la 1 un „pește”.

Merced în același fel mai departe obțineți: 4) Nici... nici foarte (fate 5) Adevarat 6) Aceia (pop). Fiecare literă a acestui cuvânt o înscrieți în spațiul dintre două spate.

Ghici ghicitoarea mea

Cine-i domnul tip, tip, tap,

Cu găteți roșii la cap.

Cu hănuțele vopsite;

Și cu pene împodobite?

Are pînten la picior,

Lovește cu el de zor;

În gunoi tot scormonește,

Ghete n'are, nici doroste.

(însoțit)

Cine este mare întunecos

Și umblă peste toți.

(Gropes)

Disparația oului de aur

Poveste detectivă

Ce bucurie și ce mirare pe gâscă!

A făcut un ou de aur. Un ou de aur adevărat. E plin, e greu și strălucește ca soarele!

Foarte mândră gâsca puse șapte găscuțe și șapte pui de găină să păzească oul de aur, iar ea se duse să-și cumpere îmbrăcăminte de regină.

La întoarcere, ce să vadă? Cele șapte găscuțe și cei șapte pui de găină — în mare disperare bat din aripi și se vâdă:

— Ne-a furat oul de aur! Ne-a furat oul de aur!

— Val de mine! zise înspăimântată gâsca. Cine l-a furat! Cum de l-ați lăsat?

— Să vezi, doamnă gâscă — zise un pul A venit rața hoată și — cum era întineric — ea s'a prefăcut că este gâscă. Astfel ne-a păcălit, prefăcându-și glasul, și am

lăsat-o să intre, crezând că ești dumneata! Deabia după ce a plecat, cu oul de aur ne am dat seama că e rața: se legăna când mergea!

Imediat, gâsca a trimis după detectivul vereriță.

Vererița a sosit într-o secundă și a început de îndată să facă cercetări.

S'a dat de veste printre toate animalele zburătoare și pămăntene.

În sfârșit, a dat de o urmă. I s'a spus că rața a fost văzută zbărând într'un balon de copii, spre acul din pădure.

De îndată, vererița însoțită de gâscă s'au suit într'un aeroplan, și au dat cea mai mare viteză.

După o oră de zbor prin ceață, s'a zărit ceva în depărtare.

— N'o fi balonul raței? zise gâsca.

— Da! E balonul, zise vererița, privind prin ochean. Iată și rața, iată și oul de aur.

— Să dăm viteză!

— Da, la Repede!

Balonul raței prinsese de veste că e urmărit... Mari viteza... Avionul zbura acum nebun...

— Haide, haide! zise gâsca. Mai avem o sută de metri și punem mâna pe ea!

Dar tocmai în clipa aceea balonul ajunsese deasupra lacului și rața coborî în sbor, cu oul de aur în cioc.

Ce era de făcut? Aeroplanul nu putea să aterizeze printre buruieni, căci s'ar fi spart. Tocmai după zece minute găsi vererița un loc neted pe care să coboare aeroplanul.

Sări repede din aeroplan, împreună cu gâsca și alergară la marginea lacului.

Rața vâsles cu repeziune spre țărmul celălalt. Cum puteau s'o ajungă? Mai ales că vererița nu știa să înoate.

După o gândire de un minut, problema se rezolvă: vererița încălecă pe gâscă, iar gâsca încercu să vâslească spre a ajunge rața.

Dar rața câștigase timp.

Iată-o A ajuns la țărm. A sărit în pământ. Și acumă dă să-și ia sborul...

Dar în vesella ei... a scăpat oul din cioc!

Oul s'a spart — și din el a ieșit o trumusele de gâscă mică de aur.

Gâsca mică, de aur, care e foarte desăvârșită a înțeles într-o clipă toată povestea. A sărit pe gâtul raței hoate și a strâns-o, a strâns-o până ce gâsca și detectivul vereriță au sosit.

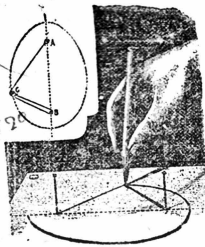
Astfel a fost prinsă rața hoată și băgată la închisoare!

CUM SE DESECEAZĂ UN OVAL

Pe o bucată de hârtie pe care vrem să desenăm un oval înfigem la o distanță dorită, două cum vrem să fie de mare ovalul două ace cu vârmă. Luăm apoi o sfoară subțire la care nu uităm să-i facem la fiecare capăt câte un ochi. Vom avea astfel ca lungimea sfoarei să fie mai mare decât distanța dintre cele două ace.

Fixăm apoi unul dintre ochiuri într-unul din ace (A). De-aici doilea ochi îl trecem prin vârful creionului după ce extremitatea firului a înconjurat acul (B). Plimbăm apoi vârful creionului pe hârtie, menținând într-una firul întins. Trasati astfel o jumătate din figura de una din părțile axei. Pentru cealaltă parte inversați ochiurile și

trasati din nou. Veti obtine astfel ovalul dorit. Variind lungimea sfo-

rii și distanța dintre ace vom obține ovale de mărimi diferite.

MUȚUNACHE

„E cald Pământul arde ca perele unui cuptor.

Muțunache, un copilăș de vreo șase ani, s'a ascuns în grădină, într'un colț întunecat, la umbră. Nu e singur. A luat cu sine și pe Bombonel, un cățeluș mic cât o găină, cu blana creată și albă ca de oaie. Și acum stau la sfat amândoi. Cățelușul, sprijinit pe la-bele dinainte, se uită drept în ochii copilului, care, așezat pe o brazdă îi vorbește:

„E cald, Bombonell!... Nu-l așa că ți-i cald, cățelușule?”...

Cățelușul mișcă din coadă la dreapta și la stânga, cascade și mărițe. Dacă ar putea vorbi, i-ar răspunde:

— „Cum să nu-mi fie cald, priten? Nu vezi ce de blănă am pe mine?”

Copilășul întinde mâna și-l alintă:

— „Mămița n'o să ne găsească. Ne-am ascuns bine. Mămița coase”.

Și cum copiii, mai bine decât oamenii mari, se înțeleg cu cățeli, Muțunache pricepu că ochiișorii mici, negri, ai lui Bombonel, se lăngau:

— „Nu mi-e frică c'o să ne găsească, dar mi-e cald de mor”.

Tocmai acum copilășul își aminti că luase ceva din casă, dintr'un sertar. Duse mâna în buzunarul șorțuleșului și scoase un lucru, care străluci în bătaia razei de soare: era o pereche de foarfeci.

— „Lasă, Bombonel, o să-ți fie răcoare și ție; vino aici, lângă mine”.

Cu sprâncenle încrunțate, mușcând buza de jos cu dințișorii ascuțiți și strânsi ca al unui pietene, încordându-se, Muțunache

apucă pe Bombonel de gât, întinse mâna și mai întâi îi tăie smocul de păr din frunte.

— „Așaaa!... Ai să fii pupuț!... Da... să nu mă spui mămiței!...”

Tocmai în clipa aceea, glasul mamei răsună în apropiere:

— „Muțunache! Muțunache!...”

Copilășul încrămeni cu foarfecele în mână. Cățelușul ridică capul în sus, ciulii urechile, și, cu botul în vânt spre alea de unde venise strigătul, se pregătea parcă să-și apere binefăcătorul. Ba, ca să se arate căine cât mai bărbătos decât cățel ce era, lătră scurt: Ham!

Crențile se dădura la o parte și mama lui Muțunache rămase locului, împietrită.

— „Pentru Dumnezeu, cine mi-a slujit pe Bombonica?!”

Apoi își aruncă ochii în jos:

— „Uitați-vă! Vra să zică, tu ai luat foarfecele și eu le caut de un ceas!... De unde le-ai luat?”

Muțunache se sculase în picioare, plecase capul în piept și tăcea.

— „Spune-mi de unde le-ai luat?”

Copilul de abia îngâna:

— „De nicăiri!...”

Bombonel hămăie tar, să adevărească cele spuse de către prietenul său.

Dar mama nu-l crede. Ii vine să-l certe pe Muțunache și mai tare. Se uită la cățeluș și îi vine să râdă; se stăpânește însă și-l ia pe copilăș cu binele:

— „Hai, Muțunache, puțule, spune de unde ai luat foarfecele? Mămița vrea să-ți spună drept!”.

Muțunache se gândește puțin, apoi își lasă buza în jos și răspunde printre lacrimi:

— „Le-am găsit jos... pe drum, și le-am luat... că plângeau și ele, săracele... și m'au rugat: „Ia-ne, rene, și pe noi, că ne-am pierdut!”...

Muțunache duce mâna la ochi și plânge; mama îl ia în brațe, îl sărută și râde; Bombonel lătră de bucurie!

NU-I RĂU SĂ ȘITI CĂ...

— În timpul somnului păsările petrec o noapte întreagă pe o ramură sau un ciot, fără să cadă sau să amească, deoarece ele dispun de un sistem muschiar cu totul special. Dacă o pasăre se așează pe o ramură, prinde cu ghiarele ramura și își apăsă genunchii. Un mușchi care pornește din genunchiul păsării atinge mușchii dela degete încât ghiarele se cramponează de ramură.

— Jacob Bree, explorator scoțian (1730—1794), pare a trăit multă vreme în Abisinia, țara cea mai bogată în hienă, de pe glob, fiind în contradicție cu aceia care afirmă că hienele ar desgrota cadavrele omenești, neagă cu hofăfire faptul acesta, declarând: „După numeroase cercetări, n'am putut găsi nici măcar o singură dovadă că hienele să fi desgroat un cadavru”.

Desenul liniar fără instrumente

Dacă avem de executat un cerș și nu avem la îndemână compas nu trebuie să ne lăsăm indispuși de faptul acesta.

Iată în figura de mai sus, mijlocul de a înlocui compasul cu ajutorul unui briceag pe care desigur îl purtați în penarul vostru.

IZVORUL

E vară și e cald. E cald de parcă s'a aprins pământul de atâta căldură.

Dar copiii, ce le pasă? Iată-l pe Ionel că si-a luat smeul și a ieșit în câmp, ca să-l înalte. A leargă, aleargă, trăgând smeul după el.

Nu se simte nicăci adiere de vânt. Smeul pare atât de greu și nu se ridică de loc.

— „Ce smeul îndărătnic!” grăleşte Ionel. „Dar nu mă las nici în ruptul capului, până ce nu l-oiu vedea înălțat, ridicat sus, sus de tot!”

De atâta goană i s'au înroșit obrazii. Sudorile l-au acoperit toată fața. Pieptul și spatele sunt tot

una de apă. Și de oboseală, răsuflă greu.

Tot fugind, a dat de un izvor care susură l'aumbra unui stejar bătrân.

Apa lui lucitoare, de-aj zice că e de argint, tășnește repede din pământ.

Fără a sta la gânduri, Ionel se repede și și astămpără focul setei, cu apa rece ca ghița. A băut, a băut, de nu mai poate. Dar deodată, par'că l-a săgetat cineva. Il se face rău și cade jos, aproape fără simțire.

După ce s'a destepat, abia de a putut să se țină pe picioare. Încet-încet ajunse acasă. Căzu bolnav greu și nu se putu ridica din

pat mult timp. Ducea dorul jocurilor de pe afară.

— „Cine ar fi icrezut”, suspină el, că un izvor cu apă atât de limpede, poate să fie atât de otrăvitor!”

Tatăl său, cu vorba lui blândă, îi răspunse:

— „Să știi, copilul meu, că n'a fost de vină izvorul. Apa lui curată nu te putea îmbolnăvi. Vinovatul ești tu, fiindcă n'ai avut răbdare și ai băut înainte de a te răcori; ai fost ostent și asudat!”

CURIOZITĂȚI ȘTIINȚIFICE

Un arbore sycomor uriaș din Albania, poate umbri sub frunzișul său 5 m'i de metri pătrați (un pogen de pământ), iar rădăcinile sale se întind până la depărtarea de 500 de metri depărtare de trunchi.

Numărul anual al victimelor cutremurelor de pământ se împarte astfel: în China mor 13.862 oameni; în Colombia și în Ecuador 7986; în Japonia 2224; Italia 1008; America Centrală: 991; Indiile britanice: 715; Peru: Asla Mică 550; Grecia 99; Insulele Filipine 35; Formosa 29;

SĂ MORI DE RÂS!

PROSTILA E PRECAUT

Prostila e în clasa întâia primară de vreo trei ani. Într-o zi, colegii săi descoperă că și-a infundat amândouă urechile cu vată. Curioși, el îi întreabă:

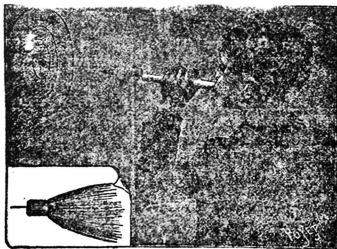
— Prostila, ce-i cu vata în urechi?

— Aoleou, da prosti mai sunteți, băi Păi mi-am pus vată pentruca ce-mi intră pe-o ureche să nu iasă prin cealaltă.

— Dragă, perché te-ai schimbat la față!

Tragerea la țintă

Nu aruncați pensulele uzate. Vă propun un joc amuzant cu ajutorul lor.

Smulgeți cu grije mănunchiul de firicele din pensulă în așa fel ca ele să rămână prinse la un loc. Dacă sunt puțin rezistente legați-le cu o bucată de sârmă. Lăsați apoi un ac de gălălie pe care îl înfișeți în baza mănunchiului în așa fel ca vârful acului să fie opus mănunchiului așa cum arată desenul de mai sus.

După ce v-ați fabricat astfel câteva proiectile, construiți un tub din

hârtie în așa fel ca să poată fi introduse înăuntru.

Desenați apoi un cadran cu cercuri, așa cum arată figura folosind un carton. Având astfel ținta o așezăm la o depărtare de 5-6 metri de noi.

Legăm apoi tubul în care introducem un proiectil și după ce fixăm ținta suflăm în el cu putere.

Ne vom mira de forța cu care zboară proiectilul nostru pe o distanță destul de respectabilă, ca să se oprească apoi în ținta lucrată de noi. Amuzant nu?

MONEDA CARE SALTĂ

Puneți pe masă o monedă de 5 lei și propuneți unui prieten al vostru să o ridice fără, să atingă nici masa nici banul.

Pentru a executa această experiență, ajunge să țineți pumnul întredeschis la o mică distanță de monedă dar fără să-l atingeți de masă. Suflați apoi cu putere pe masă la o depărtare de patru sau 5 cm. de monedă. Aerul comprimat de suflul vostru, va pătrunde sub piesă având destulă forță elastică pentru a face să sară de pe masă în mână voastră cu puțină obișnuință veți reuși ușor.

In pădure

Frunza stă la sfat cu vântul,
Greierii se sbenguiesc,
Mierla își începe cântul;
Mieii pasc, câinii pândesc.
Sub stejari nuntesc găndacii;
Stau înmărmuriți copacii,
Crângul e cuprins de jale.
Ascultați cum plânge 'n vale
Dragul fluier ciobănesc.

Soarele 'n apus se lasă,
Vântul, frunza-au amuțit.
M'ieșueii-o iau spre casă.
Codru 'ntreg a obosit.
Numai fluierul doinește,
Dar și doina lui slăbește,
Pân'se pierde în umbra serii.

CINE POATE SĂ DESLEGE?

LOGOGRAF

Cuvântul are 6 litere și înseamnă: „Local în care se învătă”. Tăiați prima literă și găsiți un cuvânt care înseamnă „bucată de bărtie”. Mai tăiați o literă și ceace găsiți se folosește pentru fiertul supelor. Și fiindcă v-ați obișnuit, mai tăiați pe rând câte o literă și găsiți: balaur oltenesc, apoi totă muzicală și când ați rămas cu o singură literă, vedeți să-i o vocală.

PROVERB ASCUNS

Se dau următoarele cuvinte:

- 1) Apucă
- 2) Paparudă
- 3) Întrecere
- 4) Ceramică
- 5) Piele
- 6) Castrene
- 7) Alegere
- 8) Desădăcină
- 9) Măncare

Luând din fiecare câte o silabă și citindu-le în continuare, veți găsi un cunoscut proverb românesc.

VITEAZUL SOLDAT DE PLUMB

Au fost odată douăzeci și cinci de soldați de plumb; erau cu toții frați, fiind născuți din același lingură veche. Cu arma la mână priveau drept înainte. Erau de două feluri: albaștrii și roșii. Așa cerea uniforma.

Cele dintâi cuvinte, pe cari le-au auzit ei pe lume, când s'a luat canacul depe cutia, în care erau închiși, au fost:

„Oh! Ce frumoși soldați de plumb!”

Un bățel mic strica așa, bătând din palme. De ziua lui, primise în dar, cutia cu soldați. Numai decât s'a apucat să-i înțere la vând pe masă. Semănau unul cu altul ca niște oclăsturi de apă. Numai cel care fusese tocit la urmă de tot și pentru care nu fusese dat un plumbul, nu era chier albastru ca ceilalți. Avesc un singur picior. Totuși, el se ținea drept, cașicum ar fi avut două picioare

și dintre toți, numai el a trebuit să treacă prin multe întâmplări.

Pe mîsa unde au fost puși soldații, se așuau și multe alte jucării. Dar ceiace atrăgea mai ales privirile era un drăguț de castel, lucrat în carton. În fata castelului era făcută ca o alee de copaci frumoși, cari duceau la o oelindă rotundă, ce închipuia un lac. În lac, se lucrau lebede făcute din ceră. Prin ferestre, puteai să te uiți înăuntrul odăilor foarte immoderate și foarte drăguț mobilate. Totul era lucrat cu o artă desăvârșită.

Mai mult decât orice însă, te încanta frumoasa domnișoară din mijlocul vestibulului; era și ea tot de carton, dar rochia de dănsa era din mătase adevărată; la gât avea năpălică de mătase albastră, pe umeri, un șal roz, iar în păr, o roză frumoasă de fluturări noletii. Își ținea brațele arcuite și sălta un picior: era o dansatoare.

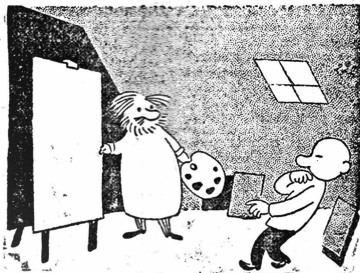
Soldatul de plumb însă își închipuia, că ea nu avea decât un singur picior și n'avea ales, pentru aceasta, îl plăcea foarte mult.

Ce fericit a fost el, când băștelul l-a ridicat pe tabachera, ce se afla lângă castel. Deocul el putea foarte bine să admire dansoarea, care se ținea într'un picior, fără a-si pierde echilibrul.

Pe tabachera a fost el uitat seara, pe când toți ceilalți soldați au fost puși în cutie. Lumea toată s'a dus la culcare. Către miezul nopții, jucăriile au început să se treacă puțin și după placul lor. Vasilache făcea tumbela cele mai nebumesti soldații se zburau în cutie, căutând să iasă afară. Dar, degeaba, că n'au putut să ridice capul.

Zgomotul a fost așa de mare, încât s'a trezit canarul, care a și înțonat câteva cîntecuri vesele. Singurele ființe, cari nu s'au clintit de la locul lor, au fost soldatul de plumb și dansatoarea. Ea stătea nemișcată în vârful unui singur picior și cu brațele arcuite. El deasemenea stătea ca înfip pe unicul său picior, cu ochii țintă la vecina sa.

A doua zi, dimineață, toată lu-

- Ce reprezintă acest tablou?
- Un avion în zbor.
- Și unde e avionul?
- A zburat.

Să nu râzi?

O INVENȚIE GROZAVĂ

- Știi că mi-am patentat o invenție grozavă!...
- Ce invenție?
- Un mijloc sigur coatră pungașilor de buzunare.
- Cum asta?
- Simplu. O haină și niște pantaloni fără buzunare...

mea s'a sculat. Servitoarea, făcând curătenie orin odale, a așezat soldatul pe orașul ferestrei deschise.

Iată, că s'a stărnit un vânt. Fereastra s'a izbit și soldatul a căzut cu capul în praf și i-a rămas afară numai piciorul de care-l ținea drept în sus. Servitoarea și cu bățelul s'a coborât numai decât, să-l caute. Copilul era chiar să-l calce în picioare, totuși nu l'a văzut. Soldatul, s'a gândit el și strige: „Iatămă-s", dar și-a adus aminte că militarii n'au dreptul să vorbească, atunci, când sunt cu armă. A început să picure de ploaie apoi, a dat un ropot bun și soldatul a fost spălat de praf. Când a răsarit soarele au trecut pe acolo doi ștrenzari.

„Ia, stal, mă, că uite, colo, un soldat de plumb; și-a pierdut un picior în război!

Hai să-l ridicăm pe vaporeșul nostru”.

Ei făcuseră o barcă dintr'un furnal vechiu au pus-o în apă și înfrâna au așezat pe soldatul cel mic.

Subreda bărcuță s'a dus pe apă și cei doi ștrenzari au început să gâră în sus. Veseli și șomotoși băteau din mâini. Apa venise mare din cauza ploii.

Numai iată, că barca s'a oprit gubt o plătă din rău. Uf! ce înținerie era acolo!

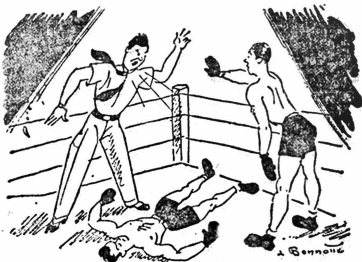
Pe neașteptate s'a ivit și un șobolan mare, ce-și avea locuința într-o gaură, sub plătă.

„Pașaportul zise el. Hai, degrabă arată pașaportul!”.

Așa curcea înainte și mai repede și împingea barca. Soldatul se bucură, că a scăpat din înținerie.

Dar, iată, că barca șovălește. se întoarce și se răstoarnă. Soldatul și de data aceasta și-a ținut cumpănatul. Nimeni nu poate spune, că a clipit din ochi.

Luntrea a luat apă și a început să se afunde. Soldatul numai ră-

Boxeur (către arbitru):

— Numără, domnule, mai încet că-l trezești!..

măsece afară, decât cu capul și cu baioneta. Hârtia se rupe, totul se înecă, soldatul ajunge la fundul apei.

Și în această clipă de răstărire el se gândeste la frumoasa dansatoare și nu are altă părere de rău, decât că nu o poate admira.

O altă părere de rău a lui, era, că i s'ar fi cuvenit o moarte mai glorioasă, mai vrednică de un soldat.

Tocmai când era gata să se culunde în nămol și să se oiașă de totdeauna, iată, că trecu pe acolo un pește și-l înghiți luându-l drept mormoloc.

Peștele a înținat încoace, încolo, s'a mai ridicat la fata apei.

Dar ce s'a întâmplat oare, de-a început a se zvârcoli a se răscui?

Deodată s'a liniștit. Nici o mișcare.

Au trecut câteva ceasuri. Vai! soldatului, i se pără, că a fulgerat! S'a trezit la lumina zilei și un glas strigă: „Soldatul de plumb!”

Ce se întâmplase? Deodată...

prins dus la piață și cumpărat de-o bucatăreasă, care la spintecat cu un cutit mare Bucătăreasa a luat apoi pe soldat și l'a dus în odaia copiilor. Toti alergară să vadă pe soldatul de plumb, care, atât de multe îndurase, ajunseseră să se răfăciască și în stomacul unui pește

Soldatul nu-l prea plăcea să se

Cine ghicește?

Ghică ghicitoarea mea:
Patru frați într'un cojoc.

(cineva zărește)

Cu coarne ca bou
Cu șea ca un cal,
Se urcă pe copac
Ca un șarpe.

(cineva zărește)

Din pământ născul
În lume trăie
Și când mori
În grădă mă pomeni.

(cineva zărește)

DIN COPILĂRIA PICTORULUI GRIGORESCU

Pictorul Nicolae Grigorescu s'a născut la 15 Maiu 1834, în satul Pitaru, din județul Dâmbovița. Cu toată viața simplă a familiei Grigorescu, gospodari cu mîini și fără pretenții, cu toată munca și stăruința ce au pus, n'au știut ieși deasupra nevoilor...

Gurile se 'omulneau și bucurările începeau să se numere într'o zi murii pe neașteptate cei care aducea pâine 'n casă. Rămăneau șapte copii mici, între patru și doisorezece ani. În Căminiduri la marea Bucureștilor, trăia o mătușă: Ruxandra, săracă și bună. Li primi la ea, în căsuța ei vecină și curată.

De aici porneau cele dintău amintiri ale pictorului.

Întă câteva pagini din „amintirile” lui:

„Cu acul ne-a crescut pe toți la-tă mamă. Sodată n'am auzit-o plângându-se, ori blestemând, ori spunând vreo vorbă rea! S'a trudit s'arăcuța de ea s'a învățat singur, să citească și să scrie, casă ne poat

învăța și pe noi puțină carte. Că ce școli erau pe vremea aia? De

Dentistul care își scoate singur măseaua:

— Întrați, vă rog!...

VITEAZUL SOLDAT DE PLUMB

URMARE

uife lumea așa la dănsul numai fiindcă creuse orie mari nenorociți Nu! Bucălăreasa la pus pe masă Cum vine întâmplarea: că-tendintă, așa ne neașteptate! Soldatul se căsăia acum, drept în o-dată deinde căzuse ne fereastră.

Tot li-au răcinoscut după aceia, că avea un cîneur picior.

A revăzut cutia, unde erau închiși frații săi

O dulce prieteniste! A revăzut și castelul de carton, cu drăgălașe dăpătoare care sedea în într'un gîleor. Si ea vitează Soldatul era mîscat până la lacrimi. Ar fi plăne-dar lacrimile lui ar fi fost de plumb și așa ceva nu se cade

Dar, iată că unul dintre copii, cel mai uricios, a luat ne soldat și l-a aruncat în foc, înaintea sa

celalți copii că-l poată opri

Mai tîrziu a spus că a vrut să vadă, dacă soldatul era în stare să iasă din foc tot așa de bine, cum iesise din apă

Soldatul de plumb simți o căldură îngrozitoare. S'au dus frumosele culori ale uniformei sale. Se uita trîsi la mica dansătoare, că să vadă ce imorosea li făcea. Ea nu-l pierdea din ochi, zăbind mereu.

Simția că începe să se tonească. S'a deschis însă ușă fără de veste și o aură de vînt li-a luat ne sus, că n'almă. A căzut lănoș cel-alți soldați de plumb si micul dar viteazul soldat n'a mai conțenit povăind pătenille lui, zle și apoi la rînd

dimineată până 'n noapte munea și ne îngrijea s'avem de toate. Surorile începeau să coasă și ele. Un frate mai mare intrase ucenic la un unchiu al mamei, zugrav de biserică...

Se vede că era 'n neamul nostru; că mult îmi mai plăceau mie icoanele, când eram mic! Pentru mine, sfinții erau vii; stam cu sfială înaintea lor și eram încredințat că și ei se uitau la mine; m'așteptam să-i aud vorbind să-i văd mișcându-se, ridicînd mîna să mă binecuvînteze.

La zece ani, am intrat și eu la icoanar. Dar era un om sucit, și rar auzai o vorbă cum se cade din gura lui. Mă puneă să mătur, să-i legăm copilul; și când voiam să mă uit și eu cum zugrăvește, mă lua la goană.

Numai câteodată, când li freceam colerile, mă lăsa pe lîngă el; atunci eram în culmea tericii. Îmi vorbea blînd, îmi arăta cum se fac sfinții — mă uitam la el ca la un Dumnezeu. După doi ani, m'am întors acasă s'am început să fac singur icoanțe.

Era vară. Duminica mă duceam la Obor. Îmi așterneam hăinuța jos, îmi întindeam marfa pe ea și aici așteptam musterlii ca orice negustor. Trecea femei sărace, oameni de la țară, mă ntrebau cine le-a zugrăvit, le spuneam că eu... și cumpărau; bleții oameni ziceau că-s icoane cu noroc, că-s dela copil nevoințat. Doamne cu ce bucurie am venit eu acasă dușă cea dintăi afacerii a mea! Făcusem vre-o zecă sorcoveți — și când li am pus mamei în mână, s'au uitat la bani, apoi la mine, și ma întrebă îngrijorată de unde-s, că eu lucrăsem de scuns icoanele. Când li-am spus m'a sărutat, a dat să zică ceva și s'a întors repede cu fata spre fereastră, că-i venea să plîngă. Aceea a fost, poate, cea mai fericiată zi din viața mea. Șram mare: aduceam parale în casă, bucurie la ai mei, cu munca mîinilor mele. Cine mai era ca mine?”

Din umbra aceasta din cuibșorului acesta bătut de vînturi s'a ridicat marele Grigorescu.

ANDERSEN

BOURELUL ȘI URSUL

Ursul și lupul se plimbau prin pădure într-o zi de vară.

Ursul, auzind un cântec de pasăre; îl întrebă pe tovarășul său:

— Ce pasăre să fie asta, care are un glas atât de frumos?

— E regele păsărilor, răspunse lupul. Se cuvine să-i dăm binețe. Era bourelul.

— Dacă-i așa, reluă ursul, mi-ar plăcea să-l văd palatul. Vrei să mi-l arăți?

— Nu-i atât de ușor cum crezi, răspunse lupul. Se cuvine mai întâi să așteptăm reîntoarcerea reginei.

Aceasta se ivi, cam în aceeași vreme, urmată foarte de aproape de rege. Amândoi duceau în cloc viermișori pentru puii lor. Ursul își puse în gând s-o ia pe urmele lor, dar lupul îl reținu, zicând:

— Așteaptă până ce vor pleca din nou la drum.

Băgară de seamă în ce parte se află cuibul și plecară.

Dar ursul simțea marea dorin-

ță să cunoască palatul regelui. Se reîntoarse după câteva clipe. Regele și regina plecaseră. Își îndreptă privirea spre cuib și zări ghemuși la un loc cinci sau șase pușori.

— Acesta să fie palatul regelui? strigă el atunci. Josnică locuință, n'am ce zice!

Aceste cuvinte avură darul să-i mahnescă pe pușori.

— Nu, nu, strigară la rândul-le. Ursule, vei da seamă într-o zi de nesocotitele tale cuvinte!

În fața unor astfel de amenințări, ursul și lupul se cam înspălmântară și porniră în goană spre vizuinele lor.

În această vreme, boureii cei tineri tipau într'una și de îndată ce se reîntoarseră părinții lor care le aduceau hrană în cloc, ziseră:

— Nu ne vom mai atinge de-o singură muscă și nici nu ne vom mai mișca de-aci, chiar dacă în semna să murim de foame, mai înainte de-a fi fost răzbuunăți pentru ocara pe care ne-o aduce ursul.

— Fiți pe pace, le răspunse bourelul cel bătrân, lucrurile se vor descurca în cea mai mare grabă.

Porni în sbor împreună cu regina spre vizuina ursului și grăi:

— Flecar bătrân, pentru ce mi-ai mahnit pușorii? Te vei căi, și află că vom duce de aci înainte o luptă pe viață și pe moarte.

Prin urmare, ursul avea de furcă din clipa aceea. Atunci se grăbi să cheme în ajutor tot neamul dobitoacelor cu patru picioare, bou, măgarul, căprioara, vaca și așa mai departe. La rândul-i, bourelul chemă în ajutor toate sburătoarele pământului, nu numai păsările mari și mici, dar și găzele înaripate: muște, cărăbuși, albine și viespi.

Când se ivi ziua de luptă, bourelul trimise iscoade ca să aștepte cine era căpetenia oștirii dobitoacelor. Viespea, fiind cea mai sprintenă dintre toate, porni în goană spre mijlocul pădurii, unde se afla tăbăra dușmană. Se ascunse sub o frunză, în preajma căreia se ținea sfatul. Ursul o chemă pe vulpe și-i spuse:

— Cumătră, tu ești cea mai și-reată dintre dobitoace. Fii căpetenia noastră și... călăuzește-ne în luptă!

— Bucuros, răspunse vulpea. Dar care va fi semnul de începere?

Nimeni nu știu ce să răspundă. Atunci vulpea reluă:

— Eu am coada lungă și stupei, ce-i văzură ochii? Ușa dată într-o parte, lucrurile răsturnate

CINE POATE SĂ DESLEGE ?

JOC ÎN TRIUNGHIU

- 1) R E F A C E R E
- 2) F I L I U L
- 3) F I L I U L
- 4) F I L I U L
- 5) C I C A
- 6) C I C A
- 7) F

ORIZONTAL ȘI VERTICAL: Trebuie să contribuim cu toții fiecare după puterile lui, la cea a țării. 2) A da afară din școală. 3) Proprietățile unui corp care rămân neschimbate 4) Prietenă. 5) Se spune că... 6) Moșul care se plimbă pe la gene. 7) Soarele vechiului Egipt. 8) Este.

— Cum se numește litera asta?
— Să vezi, o cunosc numai din vedere...

foasă, ca un adevărat stindard înălțat. Cât timp o voiu ține în sus, lucrurile vor merge bine și înseamnă ca voi să porniți tot înainte. Când o voiu lăsa în jos, fiecare să-și caute scăparea cum va crede cu cale.

Viespea, care auzise totul, se reîntoarce ca să-i dea socoteală bourelului.

În revărsatul zorilor, dobitoacele porniră cu atât alai spre câmpul de luptă încât simțea că se cutremură pământul sub pașii lor. Boureul veni și el pe sus, urmat de întreaga-i oștire ce nu-și mai găsea astămpăr și făcea să se cutremure văzduhul de atâtea bătae din aripi.

Bătălia începu. Boureul trănise viespea să se ascundă sub coada vulpei și s'o înlepe fără răgaz. La oea dintâi împunsătură, vulpea tresări, își ridică un picior și, înfuriată, își lăsa coada într-o parte. La cea de-a doua, o lăsa în jos, dar la cea de-a treia nu se mai

putut stăpâni și, cu un vaiet prelung, și-o vâri între picioare.

Văzând aceasta, dobitoacele crezură că au pierdut lupta și-o luară la fugă, fiecare căutându-și viuziuna. În acest chip, sburătoarele câștigară bătălia.

Regele și regina se îndreptară spre cuib, strigând:

— Copii, bucurați-vă! Beți și mâncați, am câștigat lupta!

— Nu, răspunseră tinerii bourei. Nu vom pune nimic în gură mai înainte ca ursul să fi venit la cuibul nostru și să-și fi cerut iertare.

Boureul cei bătrân sbură spre vizuina ursului și grăi:

— Fiecar bătrân, hai la cuibul pușilor mei, și cere iertare, altfel va fi vai și amar de tine!

Ursul, îngrozit, porni spre cuib mai mult târându-se, și se grăbi să-și ceară iertare. De abia atunci micuții bourei se socotiră mulțumiți pe deplin. Mâncara, băura și se veseliră până aproape de puseerea nopții.

NASTRATIN HOGEA

Nastratin Hogeia într-o seară la fereastră cum ședea

Sta cu nasul doar afară

Încă lumea se mira

Trecând unul din prieteni. —

Ce miroși? I-a întrebat.

— Vecinul meu, el răspunse, gătește scumpe mâncări.

Și de-al lor miros mă satur, trăgându-l mereu pe nări.

ȘTIINȚĂ AMUZANTĂ

Faci în palmă o dungă cu cerneală și dunga se preface în cruce. Mcale o peniță în cerneală și fă în palmă o linie în direcția creștăturilor naturale a palmei, care merge de la degetul arător până la degetul cel mic. Roagă pe cineva să-ți acopere palma cu o pălărie, apoi îndoiești palma ca și cum ai închide-o; o deschizi imediat și ceri să ridice pălăria: crucea va fi făcută.

*

Mijloc de a ridica într'un pahar, apa dintr-o farfurie. Pune apa dintr-o farfurie, apoi aprinde o bucată de hârtie; când va fi bine aprinsă, arunc-o în pahar și răstoarnă paharul cu gura în jos peste apa din farfurie. Atunci toată apa se va urca în pahar.

*

Oul deasupra unei butelii. Întințeți de o parte și de cealaltă a unui dop, două furculițe de același greutate; să scobiți ușor extremitatea inferioară a acestui dop, în așa chip ca să se aplice exact pe unul din capetele oului; puneți celalt capăt pe marginea unei butelii, menținând oul în poziție verticală; după câteva încercări, veți constata că sistemul stă în echilibru, din cauza scorbilor centurați de gravitație

Nu-i rău să știți că...

— În timpul războiului de 30 de ani dintre Franța și Germania (1618—1648) cel care a condus armatele franceze împotriva forțelor germane era un german, ducele de Saxa-Weimar; iar cel care a condus armatele germane contra Franței era un francez, generalul François de Mercy.

— În Thailand (Siam) a fost descoperit un popor de pitici. Aceștia sunt cei mai mici oameni din lume și trăesc în pădurile seculare ale Siamului. Bărbații au în medie o înălțime de 1,34 m.

— Bambusul e una din cele mai folositoare plante, mai ales în țări cum e China, unde crește foarte înalt. Viștărele tinere și semințele sunt folosite ca alimente, iar tulpinile lemnoase sunt excelente pentru construcția caselor, a mobilor și a unei soi de cărute și uțele de agricultură. Tulpinile cele mai înalte constituie excelente cataracte pentru bărci cu pânze iar fibrele bambusului se pot împleți și țese, în diferite forme, spre a deveni: coșuri, pălării, presuri, paravane și chiar haine. Tot din ele se fac frânghii foarte rezistente și țesături pentru îmbrăcăminte.

HAI SĂ RĂDEM

INTREBAREA EI...

Din cauza învâlmășelii produse la țesere. Lenia a fost despărțită de fratele ei. Nevăzându-l nicăieri, ea se apropie de un domn înalt și-l întreabă:

— D-le, n'ați văzut dvs. cumva un bălețas fără o fețișă?

C O C O L O Ș

Ilinca, mătură bine pe jos, păstrează prosoapele, pieptenii, mașinile de ras, foarfecele în sertare și numai după ce vei pune toate lucrurile la locurile lor, să încui și să pleci acasă. Ai înțeles, Ilinca?

— Am înțeles domnule patron. Domnul patron, stăpânul frizeriei „La Foarfecele Ascuțit” își luă paltonul din cuier și plecă. Ilinca rămase singură în frizerie. Era nouă și jumătate seara, toți lucrătorii plecaseră, numai ea, fiind unică dea doua de două luni, trebuia să rămâie ultima, să curețe prăvălia. Meseria aceasta, pe care numai de nevoie și-o alesese Ilinca, era obositoare și nu-l aducea decât puțin câștig și nici un pic de mulțumire sufletească.

De dimineață până seara, trebuia să stea în picioare, să alerge de colo până-colo.

— Ilinco, adu prosopul
— Ilinco, perază paltonul domnului!

— Ilinco, haide, umblă mai repede, adu mașina de ras...

Pe urmă, când plecau clienții, când plecau lucrătorii ea singură, trebuia să rămână să spele pe jos, să măture, să strângă toate lucrurile rispite pe mese, pe scaune.

Dimineața trebuia să vie înaintea tuturor ca să facă loc. Seara, era stovită. Deahea avea putere să urce cele patru etaje care dădeau la mîca și sărăcăcioasa odăiță în care locuia singură, Ilinca.

Ilinca avea cincisprezece ani, dar era atât de slăbuș și de pipernică încât nimeni nu voia să creadă că are mai mult de unsprezece-doisprezece ani. Crescuse la țară unde ar fi rămas mai departe, cu siguranță, dacă într-o noapte nu le-ar fi ars toată gospodăria.

Mama Ilincuței cu tatăl ei și eu încă doi frați mai mici au rămas pe drumuri.

Fiecare a trebuit să se ducă, în străini, să muncească. Ilinca a venit la București. O prietenă a mamei ei a îndrumat-o spre frizeria „La Foarfecele Ascuțit” unde se căuta o ucenică harnică.

Dar să ne întoarcem acum, după ce o cunoașteți mai bine pe Ilinca — la seara aceia de iarnă, când fetița a rămas iar singură în prăvălie, după ce domnul patron îi spusese să măture și să păstreze toate lucrurile în sertare.

Ilinca făcu tot ce-i poruncise stăpânul ei. Își deslăcu apoi șorțul negru, pe care era obligată să-l poarte în timpul lucrului, își luă din cuier jachetuța ruptă care-i slujea drept palton și după ce stinse lumina, plecă din frizerie.

Afară bătea un vânt rece care aducea toată zăpada în față. Pe stradă erau puțini trecători și grabiți. Ilinca se opri întâi la o simțire unde cumpără doi covrigi — mîncarea ei de seară — pe care îi înveli sub jachetă, apoi mai mult alergând, se îndreptă spre casă.

Ilinca, tocmai, cotea colțul străzii pe care se afla casa ei, când un miorlăit trist, o făcu să se oprească pe loc. Lângă un gard, un pisoi alb, atât de alb că deahea se denesbea de zăpada care îi înconjură, se uita la Ilinca cu niște ochi mari, verzi, foarte triști, foarte disperați, cari parcă volau să spună:

— Nu mă lăsa să deger de frig, Ia-mă cu tine, fle-ți milă!

Ilinca se aplecă îndată și luă pisoiul în brațe. O clipă se gândi să-l ducă cu ea. Pisoiul era într-adevăr foarte frumos — dc mult își dorea ea un pisoi — și era atât de trist, de nenorocit, de zgribulit de frig, încât îi se topea inima de milă. Dar Ilinca, dădu drumul, to-

— Domnule profesor, nu e așa că o sută de lei e mai mare decât pământul?

— Cum! Ți-a venit asta în cap?

— Foarte simplu: Pământul re numai doi poli și sută cinc.

tuși pisoiului din brațe și îl puse lângă gard, acolo unde îl găsisse.

— Cine va îngriji de el? Ce va mânca?, își spuse fetița și cu toate că i venea foarte greu să părăsească pisoiul în noapte și în frig, o luă repede din loc, gonind spre casă. Ilinca se pregătea tocmai să urce scările când auzi din nou un — miauuuuu disperat și când simți trupul pisoiului frecându-se de picioarele ei. Pe scară era înfurec, doar ochii pisoiului, străluceau ca două focuri mici. Ilinca îl luă în brațe și îl mângâie pe pisoiul care se ghemuise ca un copil în brațele ei.

Fetița îl duse în odăie și îl înveli bine într'un șal cald. Pisoiul torcea acum mulțumit, părea că spune: Ce bine e aici! Ce bine e aici, Ilinco!

GHICI GHICITOAREA MEA

Am un unchiuș mare
C'o sută de d'araci în spinare.

(Alicia)

Miș, miș
Prin pălș
Haci, haci
Prin copaci.

Șervețel vârgat
Peste mare aruncat.

(Gurubul)

În pădure născut
În pădure crescut,
Acasă dacă m'aduseră,
Vătaf mare mă puseră.

(Gurubul)

A doua zi, pisoiul, prînt un năme. Ilinca îi spuse: Cocoloș pentru că era alb ca un cocoloș de zăpadă.

Cocoloș o ducea foarte bine la Ilinca. Nu lipsea niciodată laptele seara, bucățița de carne la prânz. Ilinca îi purta de grijă ca unul copil. Acum când se gândea să se întoarcă acasă numai era tristă ca altădată, fiindcă știa că există cineva care o așteaptă, care îi recunoaște pașii și îi iese bucuros, înainte. La masă, nu mai e singură, lângă scaunul ei, Cocoloș îi mănâncă porția de mâncare privind recunoscător la stăpâna lui. Seara nu se mai culcă singură și tristă. Cocoloș se lungeste în poala ei și toarce, toarce mereu, până ce toamna îi pește și picioarele fetiței și ale pisoiului.

Ilinca acum e mai puțin tristă și chiar munca din frizerie i se păru mai puțin istovitoare. Numai e singură! Are un prieten!

Trecuseră două luni de când Cocoloș fusese adoptat de Ilinca. Iar-

na era pe sfârșite, zăpada se topea în șuvoaie pe străzi sub soarele care începuse să fie cald.

Era într-o duminică după masă, când Ilinca auzi un clocănit în ușa. Fu foarte surprinsă când văzu intrând o doamnă tânără, frumoasă îmbrăcată, care o întrebă îndată — „D ta ești stăpâna pisoiului?”

— „Da, eu sunt” răspunse Ilinca, neînțelegând încă rostul acestei vizite neașteptate.

— Domnișoară — spuse vizitatoarea — eu locuiesc peste drum, la casa aceia mare, cu terasă. De două săptămâni îl văd zilnic pe pisoiul d'ale care îmi place foarte mult. Ași dori să îl cumpăr... Pot

CLUME

JOCURI

Când a ieșit dela tipar, pe foaia unei cărți de aritmetică era scris:

$$\begin{array}{r} 4 \times 10 = 57 \\ 14 \times 5 = 40 \end{array}$$

Ce se întâmplase? Zetarului îi bazuseră literele pe jos și apoi le așezase greșit la loc.

Puteti să le aranjați așa cum trebuie?

PROBLEMA CU PACALEALA

Dacă într'un pom sunt 4 păsări și vine un vânător și împușcă una, câte mai rămân?

La frizer:

— Barba?
— Nu, pieptul

da pentru el cinci mii de lei, în dată...

Linca rămase uluită! Cinci mii de lei! Cu banii aceștia își putea cumpăra tot ce avea nevoie. Rămase pe gânduri, încurcată, neștiind ce hotărâre să ia. Cocoloș, care habar n'avea că e vorba de el, se juca înfaintă ca un mosor de apă. Ilncă se pomeni cu pisoiul, frecându-se de picioarele ei, ca în noaptea când îl culesese de pe stradă, voind până să-i împrospețeze în minte această amintire. Il luă repede în brațe, îl strânse îndușoasă la piept și spuse fără șovăire: — Nu-l dau pe Cocoloș, doamnă!

După ce plecă doamna cea bogată, Ilncă îl luă în brațe pe Cocoloș și porni cu el pe stradă. Ceace era într'adevăr surprinzător, era faptul că toți trecătorii se opreau să-l vadă mai bine pe pisoi, să-l mângâie.

— Vai, cât este de frumos! Este un Angora adevărat, zise o doamnă.

— Un domn, vru și el să-l cumpere. Oferi îndată șase mii de lei.

— Cocoloș, ești o adevărată comoară în patru label! Spuse Ilncă mângâindu-l. Se pregătea tocmai să se întoarcă acasă, când o opri din nou o doamnă.

— De ce nu-l trimiți la concursul de pisici, fetiço? Ar lua cu siguranță premiul.

Ilncă întreabă unde și când va avea loc expoziția de pisici și chiar în ziua aceea îl înscrise pe Cocoloș.

Nu trecu nici o săptămână și, „Marea expoziție de pisici de rasă” se deschise, stărnind un mare interes pentru admiratorii acestor animale.

Printre toți oamenii acela rălă

glorosi cari așteptau nerăbătoři rezultatul concursului, Ilncă era singura care stătea deoparte, tăcută, schimbând priviri prietenoase doar cu Cocoloș care era pus într'un coș cu alți pisoi.

— Premiul I, în valoare de douăzeci de mii de lei lui Cocoloș, cel mai frumos pisoi de Angora! strigă președintele concursului în aplauzele generale.

...A doua zi, toate ziarele din București, publicau fotografia lui Cocoloș în brațele Ilncăi, mica ucenică din frizeria „La Foaiecele Ascuit”, fericită câștigătoare ai im-

portantei sume de douăzeci de mii lei.

Dacă vrei să știi ce fac în clipa asta, fiecare din're ei, vă pot spune: Mama Ilncăi dă de mâncare păsărilor din ogradă, tatăl Ilncăi dregă, osia dela car, cel mai mic dintre cei doi frați, își face singur o praștie, iar celălalt citește o carte cu povești.

Pe prispă, Ilncă coase fluturi de aur pe mânecile unei bluze albe, ca blana lui Cocoloș.

Cocoloș? E foarte ocupat acum să-și spele mustățile de lapte. Pe seară trebuie să plece în căutarea șobolanului zărit ieri, prin hambar.

Soufița Roșie

În epoca de piatră:

— Doamnă a venit roșea.

CEI TREI LENEȘI

Un împărat avea trei fii și-i lăsa pe câte-și trei deouătrivă, astfel că nu știa pe care dintre ei să-l lase moștenitor după moartea sa. În clipa când simți că i s'apropie sfârșitul, își achemă la capătăi cei trei feciori și le spuse:

— Dragii mei, iată ce-am hotărât. Care dintre voi e mai leneș, pe acela îl voi lăsa să împărătească în supărinsul acestei țări după moartea

mea.

Atunci, cel mai mare dintre feciori zise:

— Tată, mie mi se cuvine împărăția, fiindcă sunt atât de leneș încât, dacă-mi dă un gunoiu în ochi, mai bine mă lipsesc de ochi decât să-mi dau osteneala să scot gunoiul.

Al doilea zise:

— Tată, mie mi se cuvine împărăția, fiindcă dacă m'așez lângă foc

ca să mă încălzesc, mai bine las să-mi ardă tălpile picioarelor decât să mă țin de flacăra.

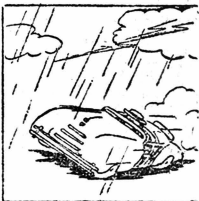
Cel mai mic dintre copii, zise:

— A mea e împărăția, tată. Fie că eu sunt atât de leneș încât, dacă ar veni cineva să mă spânzure și mi-ar lega funia de gât, chiar atunci când mi-ar pune cuțitul în mână ca să tai funia, mai bine aș lăsa să mă spânzure decât să mă ostenesesc să fac vreo mișcare.

Auzind acestea, împăratul zise:

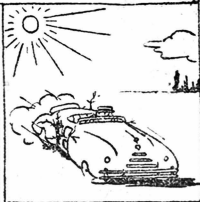
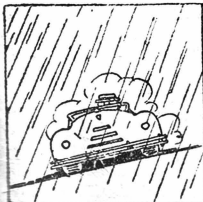
— A ta va fi împărăția fiindcă într'adevăr, tu ești mai leneș decât toți.

Augustin
și
automobilul
de
lemn

1) Ști că e frumos automobilul ăsta de lemn. Hai să-l cumpăr.

2) Aleargă destul de bine, nu m'am înșelat.

3) Aude... a început să plouă,

4) Noros s'a esit soarele

5) Mi-a înverzit automobilul.

PĂSĂRILĂ

A fost odată un pădurar, care într-o bună dimineață se duse la vână în pădure. În clipa când ajunse în marginea unui povârniș, auzi niște țipete, ca și cum ar fi scâncit un copac în hățișuri. Porni spre locul unde se auzeau țipetele și, când ajunse în dreptul unui tufan înmăit, băga de seamă că pe o creangă a copacului se cântărea un copil numai de-o șchioapă.

Pe seama că vre-o pasăre de pradă smulsesse copilul din poala mamei care, adormind în mijlocul pășunii, își uitase de viața și răutățile, pădurarul de pradă luase copilul în ghinere și, șurubind cu el în copac îl lăsa să cântăre pe creangă.

Pădurarul se urcă în copac, dădu jos copilul și își zise:

„Îl iau cu mine și va crește la un loc cu fetița mea”.

Îl duse acasă și copilul se împlinea în scurtă vreme. Se jucău împreună și, fiindcă bietul copil fusese rănit în copac, adus aceluia de cine știe ce pasăre, îi ziseră Păsărilă, deoarece nu-l cunoșteau numele adevărat. Păsărilă o iubea mult pe fetița pădurarului, dar și fetița îi iubea pe Păsărilă, astfel că nu se

simteau în larg dacă nu erau vecinic împreună.

Pădurarul avea o slugă bătrână și, într-o seară, porni la izvor să aducă apă în două găleți mari. Adușe odată, mai aduse odată, și părea că și-a pus în gând să care totă apa din stîmbii. Fetița, văzând că baba nu mai sfârșește cu căratul, o întrebă:

— Dar pentru ce cari atîta apă, bătrânico?

Baba răspunse:

— Dacă îmi făcăduști că n'ai să spun nimănui, te voi desluși.

Fetița îi făcădui că n'are să spună nimănui un singur cuvânt, și atunci baba rosti:

— Măine dimineață, când pădurarul va fi plecat la vânătoare, voi pune apă la foc și, în clipa când va începe să clocotească, îl voi arunca pe Păsărilă în căldare să fiarbă.

A doua zi, în revărsatul zorilor, când pădurarul plecă la vânătoare, copilul nu se dăduseră încă jos din pat. Trezindu-se cea dintâi, fetița îi spuse lui Păsărilă:

— Aculă, dragul meu Păsărilă, dacă tu vei tine totdeauna la mine, să știu că nici eu n'am să las pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Păsărilă se grăbi să răspundă:

— Cât voi trăi, voi avea grije de tine ca de-o soră.

Atunci fetița căută să-l deslușească:

— Iată ce vream să-ți spun, Aculă, sluga noastră a cărat o mulțime de apă dela izvor. Am întrebato de face cu atîta apă și m'ar răspuns că guma dacă făcăduiesc că nu voi spune nimic, mă va desluși ce face cu apa. I-am făcădui, și-atunci m'a mărturisit că aștează de dimineață, după ce tatăl meu va pleca la vânătoare, ea va pune căldarea cu apă la foc și, când va începe să clocotească, te va arunca pe tine în căldare să fierbi. Hai să ne dăm jos din pat, să ne îmbrăcăm repede și să fugim.

Copiii se dădura jos din pat, se îmbrăcară numaidecît și se făcură novățuli în atîncul pădurii.

În clipa când apa din căldare începuse să fiarbă în clocot, baba se duse în odăia aceluia și vru să-l smulcă din asternut pe Păsărilă ca să-l arunce în căldare. Dar, după ce deschise ușa, văzu că înveltoarea era dată într-o parte și că în pat nu se afla nimeni. Prețpu numai decît că bietul copil o lăusă la țoacă de frică, și-atunci, îngrozindu-se, baba își zise: „Ce-l voi spune pădurarului la reînăcercare, când va vedea că amândoi copiii nu părăsit casa? Nu mi rămîne decît să mă iau după dănsii. Poate că încă te mai dau de urmă”.

Baba trimise trei bătrîndri, care slujeau și ei în casa pădurarului, să dea de urmă celor doi copii. A-cestia însă se oprișeră în marginea pădurii, de unde vechiau cu cea mai mare bucurămintă. Văzură slugile de departe, zîmbind pe cărări întortoarse, și-atunci fetița și spuse băiatului:

— Aculă, dragul meu Păsărilă, dacă tu vei ține totdeauna la mine, nici eu nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău.

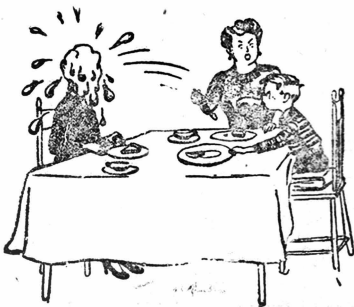
Păsărilă se grăbi să răspundă:

— Cât voi trăi, voi avea grije de tine ca de-o soră.

Atunci fetița grăi din nou:

— Tu, Păsărilă, preță te într-o ramură de mărăce, eu mă voi preface într-un trandafir.

Când ajunșeră slugile la marginea pădurii, nu căsară altceva decît mărăce și trandafiri. Copiii parcă înfrășeră în nămint. Cel trei bătrîndri își ziseră: „Au lăut-o, de bună seamă, pe alt drum!” și se

— Gîdei, fî bine și eerei doam nel sîuză..

întorsă să-l spuie babei că nu 'n-ai lăsată afel urmă de copil. În afară de un măceș și un grandafr, Baba începu să-i ocărăscă.

— Prostă! mai sunteți li se spuse ea. Trebuia să rupeți creanța de măceș și să smulgeți de pe tulpina bobocul de grandafr, și pe amândouă să le fi adus încoace. Hai, nu mai stați locului!... Pohniți din nou la drum și faceți precum v'am spus!

Slugile porniră din nou în căutarea celor doi copii. Dar aceștia îi simțiră dela mari depărtări, și atunci fetița îi spuse băiatului:

— Ascultă, dragul meu Pășărilă, dacă tu vei ține totdeauna la mine, nici eu nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă vre-un rău.

Pășărilă se grăbi să răspundă:

— Cât voi trăi, voi avea grije de tine ca de-o soră.

Atunci fetița zări din nou:

— Tu, Pășărilă, prefă-te într-o țigară, iar eu mă voi preface într-o cunună!

În clipa când slugile ajunseră în mărșălașul pădurii, nu întâlniră altceva decât o bisericuță, alături de care se afla o cunună. Mai căutară ce mai căutară, apoi își ziseră: „A-ee cum mai căuta în zădărl! Tot un voină da peste el. Mai bine hai de-acasă!“

Când îi văzu intrând pe ușă, baba îi întrebă ce isprăvă au făcut. Ei spuseră că n'au întâlnit altceva decât o bisericuță, alături de care se afla o cunună.

Sunteți niste prostii! începu Baba să-i ocărăscă baba. Trebuia să dărâmați bisericuța și să-mi fi adus cunună.

Dacă văzu că n'o scoate la capăt eu, baba îi luă cu dănaș și plecă împreună în căutarea celor doi copii. Dar aceștia îi simțiră pașii dela mari depărtări. Și, numai-decât, fetița zări:

— Ascultă, dragul meu Pășărilă, dacă tu vei ține totdeauna la mine, nici eu nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Pășărilă se grăbi să răspundă:

— Cât voi trăi, voi avea grije de tine ca de-o soră.

Atunci fetița zise iarăși:

— Tu, Pășărilă, prefă-te într-un lac, iar eu mă voi preface într-o rățușă.

Dar baba, când veni mai aproape și zări lacul, se plecă pe mărșălaș. Atunci rățușca ieși înot din păpuriș și, apucând-o pe cîlcul de cap, o trase la fund și-o înșercă.

După ce-l făcură de petrecanie babei, copiii porniră voioși spre casă. De-acî nainte, victor ră multumii unui lângă altul, dacă nu cumva or mai fi trăind și astăzi.

BUNICUL ȘI NEPOTUL

A fost odată un om sărac și tare bătrîn, căruia dela un rând de vreme privea l se turburase, nu mai auzea bine și goncuchi, începușă să-i tremure. La mîă, de abia dacă mai putea să țină limba în mîna. Risipa bucițele pe fața de masă și se înfîmola de multe ori să scape cocloașele de pâine până și din gură.

Fiul său și nevasta acestuia începură să se scîrbească în cele din urmă, astfel că hotărîră să-l adăpostă pe bătrîn lângă vatră. Îi făcură cuieș într-un ungher și aci li aducău de mîncare într-un bîld vechi de pămînt, dar nu-l dădeau decît atât cât să-și arîmpete oameș. Bietul om privea în dese rânduri spre masa încălărată cu toate bunătățile și își simțea ochii umori de amărădine.

Într-o zi, mîine începură să-i tremure stă de tare încît nu mai fu în stare să duă nici limba la gură. Bîldul căzu în pămînt și se sparge. Noră sa începu să-l certe, dar el nu răspunde nimic și se mută să o bîlde. Atunci ea îl cumpără un obid de lemn din care avea să mîncăne de-acî înainte.

Într-o zi feciorul și noră bătrînului îi văzură pe cel mai mare dintre copiii lor, care n'avea mai mult de patru ani, cîndina la o spîrtură de lemn, găsită cînd stie pe unde.

— Ce faci acolo? îi întrebă tatăl său.

— Clopesc la un bîld, răspunde copilul, din care să mîncăne la'a și mama atunci cînd eu voi fi crescut mare.

Bărbatul și nevasta se priviră un răstimp fără să rostescă un cuvînt, apoi începură să plîngă.

Din ziua aceea li pîmîră din nou pe bătrîn la masa lor. Mîncă alături de totî celalți și nu-l mai cetia nimeni dacă se înfîmola să risipească din cînd în cînd bucițele pe fața de masă.

GHICI

Cine șade în casuță,
Doarme'n pat sau în cotruță,
A'hă neagră, pectriciță,
Sfîrșind din mustăcioară?
Și de mișcă-un șorcel,
Țup îl prinde sprintenel.

(Eosig)

Ce sună între hotară
Și s'aude'n a nouă țară?

(Tăneșu)

Scînteioară ioară
Pe om îl omoară.

(Tăneșu)

— Astfel vom economisi încălămintea.

LUPUL ȘI IEZII

A fost odată o capră care avea șapte iezi și, ca orice mamă, îi iubea mai mult decât își poate cineva închipui. Într-o zi, în timp ce se pregătea să plece la pădure ca să aducă doale mîncării, capra își chemă iezi și le spuse:

— Dragii mei copii, eu sunt nevoită să plec la pădure. Feriți-vă de lup și nu-l lăsați să intre peste voi, căci dacă va intra, niciunul nu va mai scăpa teafăr. Împelițați de lup își schimbă totdeauna înălțimea, dar voi îl veți putea cunoaște numai dacă după labele sure și după glasul lui cel gros.

— N'avea nicio grije, mamă, răspunseră iezii. Vom ști să ne păzim.

Capra behăi mulțumită și porni la drum.

Nu trecu mult și se auzi o bătaie în ușă. Un glas de-afară începu să strige:

— Copii, deschideți ușa! A venit maica voastră și v'a adus fiecare câte ceva.

Dar iezi își dădură seama după glas că era lupul și, răspunseră:

— Nu deschidem, fiindcă știm foarte bine că tu nu ești mama noastră. Ea are glasul blînd, iar al tău e aspru și gros. Tu ești lupul.

Auzind acestea, lupul se duse numai dacă la prăvălie și cumpără o bucată mare de cretă, pe care-o mîncă, subțindu-și glasul. Apoi, întorcându-se din nouă, bătu în ușă și strigă:

— Deschideți ușa, copii, c'a venit maica voastră și i-a adus fiecare câte ceva!

Dar lupul, din nebagare de seamă, își proptise laba de marginea ferestrei și, văzând-o, iezi răspunseră:

— Nu deschidem, fiindcă tu nu ești mama noastră. Ea n'are laba

neagră ca tine. Tu ești lupul.

Păcîlindu-se și de astădată, lupul se duse la un butur și-l spuse:

„Mi-am făcut o rană la picior. Dă-mi să mă ung cu niște cîcă!”

Bietului morar i se făcui frică și-l presără un pumn de făină peste labă.

Lupul porni din nou spre locurile unde se aflau iezi, bătui în ușă și grăi:

— Deschideți ușa, copii. A venit maica voastră și i-a adus fiecare câte ceva din pădure.

Iezi răspunseră:

— Arată-ți laba, ca să vedem dacă tu ești maica noastră!

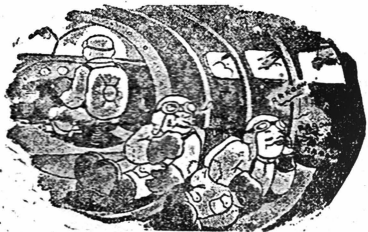
Lupul își puse laba pe marginea ferestrei și, dacă văzură iezi că e albă, crezură că e mama lor și deschiseră ușa. De abia atunci văzură că-l au înaltea ochilor pe cumătrul lui. Ingroziiți, o luară la fugă, căutînd să se ascundă fiecare pe unde putea. Unul se

vări sub masă, altul sub pat. Al treilea intră pe coș, al patrulea se furișă în bucătărie, al cincelea se ascunse într'un dulap, al șaselea sub cazanul de spălat rufe, iar cel din urmă în cutia orologului din perete. Dar lupul îi găsi numai de cît și, pe care punea laba, nu-l mai lăsa teafăr. Astfel îi înghiți pe toți și nu-l scăpă decât unul singur: cel ce se ascunsesse în cutia orologului.

După ce-și potoli foamea și se îndestulă, lupul plecă și, culcându-se sub un copac dintr'o poiană înverzită, adormi și începu să sforăie.

După cîtăva vreme se reînnoiră și capra din pădure.

Dar, cînd ajunse'n pragul casei, pe unde erau tîndări, pernele și plăpumile trînteite pe jos și iezi nicăieri! Îl cîșusel, ce-l văzură ochii? Ușa dată într'o parte, lucrurile răsturnate

în avion.

— Nu pot închide ochii din cauza ta. Sforăi îngrozitor!

— Al totuși noroc, dacă nu sforăeam, eu n'aj fi putut dormi din cauza motorului.

tă îndelung, ti strigă pe nume, dar nu-l răspunde nimeni.

În clipa când se auzi strigat pe nume, cel mai mic dintre iezi răspunde cu tremur în glas:

— Mamă, eu sunt aci, în cutia orologiului!

Capra se grăbi să-l smulgă din ascunzătoare și iedul îi povesti în ce chip îi amăgise lupul și cum pieriseră toți ceilalți frațiori ai lui sfâșiați, unul după altul.

Biata capră nu mai conțeni din plâns câteva zile în șir.

După ce trecu, o bună bucată de vreme, ca să-și mai uite de amărăciune, capra plecă de-acasă cu singurul ied după dansă. Când ajunse în poiană, îl zări pe lup sforăind la umbră sub copac, de părea că se cutremură crângile de-asupra lui. Îl privi îndelung, cercetându-l cu luare-aminte și în cele din urmă băgă de seamă că în burta lui înfoiată parcă s'ar fi mișcat ceva.

— Doamne Dumnezeule, țși zi-șe capra, oare nu cumva or fi rămas teferi bețiile mei copilași pe care i-a înghițit dihanția?

Trimise în fugă iedul s'aducă de-acasă un sac, un fir de ață și o foarfecă. După aceea spintecă burta lupului și, la cei dintâi bețșur, un ied țși scoase capul la

lumină. Făcu creșătura și mai mare și iezi țșieră din beznă unul după altul. Toți erau teferi și nu pățiseră nimic, deoarece lupul, neșățșos cum era, îi înghițise fără să-și mai pună fălcile la muncă.

Iezi nu mai puteau de bucurie. O desmierdau pe malca lor cu dragoste nemărginită, sărind și behăind de-ți era mai mare dragul, așa cum a făcut croitorașul la nunta lui rămasă de pomină. Dar după câțeva vreme capra le spuse:

— Acum duce-ți-vă și adunați pietre ca să umplem burta neșățșosului până ce nu se trezește din somn!

Iezi aduseră pietrele în cea mai mare grabă și umplură cu ele burta lupului, pe care capra se

grăbi s'o coașe la loc. Lupul nu simțise nimic și nici nu se clintise măcar.

După ce se odihni îndelung, fiara se trezi și, întrucât pietrele din burță îi făceau sote, vru să se scoale și să pornească spre izvorul ce curgea prin apropiere. Dar toată truda îi fu zadarnică; nu numai că nu putea să umble, dar nici nu putea să se urnească din loc. La fiecare mișcare, pietrele se loveau una de alta. Atunci, lupul strigă: Ajutor. Mi-e grozav de sete.

Cu mare greutate ajunse aproape de izvor dar, când se plecă să bea apă, pietrele îi traseră la fund și lupul se înneacă în bulboana știubeiului.

CIUDĂȚENII DIN LUMEA ANIMALELOR

Lorultorui unei mansarde, se întâlnea noaptea, uneori pe scara întunecoasă care ducea la odaia lui, cu doi șobolani care mergeau liniștiți unul lângă altul (înand unul între dinți capătul unui bețșor iar celălalt, capătul opus al bețșorului). De câteva ori a încercat să omoare pe una din cele două

rozătoare dar nu a izbutit. Aduse o pisică pe care o lănu la el câteva zile și cum nu se mai nt în timpul acela cu cei doi șobolani, crezu că a scăpat de ei. Dar chiar în ziua când mergea la prietenului de la care o împrumutase, noaptea se întâlni iar cu cei doi prieteni și fu foarte mirat văzând că au acelaș fel de a merge alături, înand bețșorul unul de un capăt iar celălalt de altul.

Fără să mai stea mult pe gânduri, celăleanul nostru, izbi cu mânerul umbrelei în creștetul unuia dintre șobolani. Cel atins, căzu mort pe loc iar celălalt rămase lângă el în picioare, lără să se hulaască să fugă.

Atunci omul îi privi de aproape și rămase foarte înduioșat văzând că tovarășul șobolanului mort, este orb...

Deacea atunei înșeșe. Cu ajutorul bețșorului șobolanul orb se putea țșine după cel zdravăn, care îl arăta drumul...

Ceeace înseamnă că prietenia adevărată poate exista chiar între șoareci.

— Ce faci acolo?

— Păi, nu mi-ai spus, conțșă, că înainte de a da lapte copilului, să-l țșterb?

CUM A PRINS MOGÂNDEAȚĂ UN URS

Mogândeață s'a dus într-o seară la circ, cu mai mulți prieteni: Gică, Nică, Tică și Mirică.

Au privit ei la acrobați, la călăreți, la scanatori, s'au distrat grozav când a venit clownul și au aplaudat când directorul circului și-a făcut apariția cu un urs foarte mare... Toti au aplaudat, afară de Mogândeață, care se făcuse gaibean ca ceara și tremura.

Gică spunea că astfel de fricos n'a văzut de când trăiește. Nică și Tică îi dădeau dreptate. Numai Mirică tăcea, dar punea la cale ceva...

La sfârșit, după ce Mogândeață a plecat acasă, cei patru prieteni s'au vorbit să-i joace o festă, pentru ca să-l iei de frică...

Uite ce este, băieți, — a zis Mirică. Să împrumutăm o blană de urs de la circ și unul din noi să o îmbrace!

— Bravo! Bravo! au sărit ceilalți.

— „Si mâine pe seară „ursul” o să-i iasă în cale lui Mogândeață!”

— Bravo! Bravo! răsăriră cu toții.

— Să vezi ce o să se mai spere!!!

— Să vezi ce-o să mai rădem!

— Ei dar cine îmbracă pielea de urs?

— Eu!... spuse Nică.

Si astfel rămase hotărât.

Dar nu știu cum se făcu, că Mogândeață prinse de veste de festă pe care vroiau să i-o joace prietenii.

Cineva îi spuse:

— Măi Mogândeață, am aflat că vrăjitorii tăi vor să-ți bată joc de tine, vor să te sperie. Unul o să se îmbrace în urs și o să-ți iasă în cale! Vezi, nu fii prost.

— Aha! își zise Mogândeață. Bine că știu! Am să răd eu de ei...

A doua zi spre seară, Mogândeață mergea agale pe șosea... Deodată vede printre copaci un urs mare, care venea spre el...

— Aha... uite-l! răsău în sinea lui Mogândeață. Asta-i prietenul meu... Dar cine o fi? Nică? Mirică?... Las că vedem noi, acuș.

Ursul se apropia. Se apropia cu pași grei. Mogândeață scoase din buzunar briceagul în elumă „Stai că te învăț eu să sperii pe oameni, domnule urs!” Si înainte spre urs cu briceagul în mână.

— Inapoi! că te omor! făcu Mogândeață cu curajosul... (Sigur că era curajos! Stia doar că sub pielea de urs se ascunde un prieten!...)

„Si tot astfel goni Mogândeață pe urs, până ce ursul căzu într-o groapă. Si fiindcă groapa era adâncă și plină de pietre, se lovi atât de rău că nu mai mîșcă. Mo-

gândeață făcea mare haz în marginea gropii:

— Ha! de mă! Nică sau Mirică, ieși afară nu mai face pe mortul! Ha! de mă!

Dar ursul nici când să se miste în vremea aceasta mai mulți oameni dela circ treceau pe acolo. Se opriră la marginea gropii strigând:

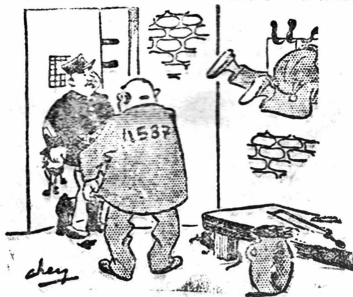
— Dar ce este? întrebă nedumerit Mogândeață.

— A scăpat ursul cel mare din cușca circului! spuseră oamenii. Dumnezeu l-a! băgat aici?

— Eu! zise Mogândeață.

Astfel s'a întâmplat că Mogândeață a prins un urs adevărat!... De atunci toată lumea din Mogândesti îl socotea un mare erou...

Dar el, de câte ori își amintește că numai dintr-o greșală a fost atât de viteaz — se îngălbenește și începe să tremure...

Puscăriașul (către paznic): Ia uite domnule, tocmai vorbeam de urs.

Augustin vrea să prindă fluturi

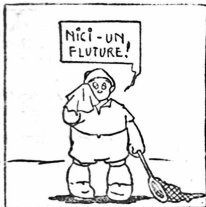
1) Augustin a plecat la vânătoare de fluturi.

2) Ce să fie domnul? Parc'au intrat toți în pământ.

2) Nici urmă de el, oricât aş căuta.

4) Am oboșit zadarnic. Să trag un puț de somn.

5) Și culmea. Cum adormi, o sumedenie de fluturi sburau în jurul său.

POVEȘTEA UNUI RAC

Pe un scaun, în bucătărie, stătea coșul cu raci vii, cumpărați de servitoare.

Un rac scoase capul afară și se uită de jur împrejur, în bucătărie. Deodată zări pe masă o farfurie cu mai mulți raci... Dar se deosebire între el și racii aceștia... Racii de pe farfurie erau

roșii, de un roș aprins și foarte frumos.

— Ce frumoși sunt racii ăștia! zise racul. Cum ași vrea să fiu și eu ca ei!

Dar nu știa că racii din farfurie erau fierți...

Și în curând... dorința îi fu îndeplinită. Dar vă închipuiți! — nu mai avu cum să se bucure! Devenise roșu — dar nu mai era viu!

Ghici ghicitearea mea

Lat peste lat
Peste lat îmbujorat
Crăcănat.
Peste crăcănat vineția
Gălbenia
Peste gălbenia
Badea Luduleț.

(Vătre, foale, piroștie, ceanui, mlașcă și feteleșu).

Insula lui Robinson Crusoe

Robinson Crusoe, eroul cărții cu același nume, scrisă de Daniel de Foe — este un personaj cunoscut în toată lumea. Cine nu cunoaște — din citit sau măcar din auzit — povestea bălătuului ezvârlit pe o insulă pustie, unde a izbutit totuși să și facă pe lângă o viață foarte plăcută și prieteni? În schimb, nu suntem siguri dacă știți că insula pe care a trăit câțiva ani eroul lui Daniel de Foe, a fost descoperită de un navigator spaniol anume Juan Fernandez. Această insulă se află în Oceanul Pacific și a devenit de când a descoperit-o Juan Fernandez, locuința a 290 de oameni cari trăiesc fericiți într-o climă foarte plăcută.

Crucea Roșie, a îngrijit ca locuitorii Insulei — care se numește acum Juan Fernandez — să aibe un medic, un post de prim-ajutor, medicamente, o stație de telegraf fără fir și o sală de lectură apro-

vizionată cu o bibliotecă interesantă.

Inchipuiți-vă surpriza lui Robinson Crusoe, întorcându-se în fosta lui insulă!

ȘTIINȚA AMUZANTĂ

Pânzele pitoreștilor bărci chineze numite „junkce” precum și coviltirile lor sunt adeseori tot din fire de bambus, iar în China se face cu mâna o hârtie specială din această plantă.

În momentul de față, tehnicienii sovietici studiază mijloacele de a

putea fabrica o astfel de hârtie cu ajutorul mașinilor.

Aceasta ar rezolva în mod foarte fericit lipsa de hârtie, căci bambusul crește atât de repede și atât de mult, încât n'ar fi niciodată lipsă de material. Secțiuni din tulpinile de bambus se întrebuițează pentru fabricat vase de flori și suporturi pentru umbrele. Singurul inconvenient al acestei plante atât de folositoare, e că tulpinele, când se usucă, au tendința să plesnească. Tulpinele acestea mai servesc în unele locuri și la fabricarea țevilor de apă și a arcurilor și săgeților.

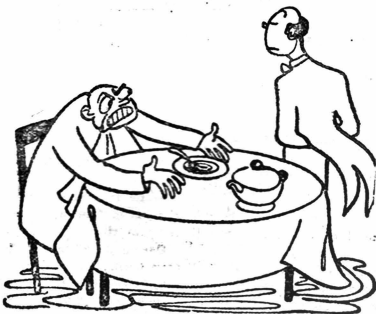
— În vechime asfaltul se întrebuițea pentru unsul corăbiilor și pentru conservarea mumiiilor. În limba persană mumie înseamnă asfalt.

JOCURI

1	M	A	R	A	M	A
2	A	R	A	M	A	M
3	A	R	A	M	A	M
4	A	R	A	M	A	M
5	A	R	A	M	A	M
6	A	R	A	M	A	M

ORIZONTAL ȘI VERTICAL:

1) Basma 2) Metal, 3) Pentru topografi sau tablouri, 4) A iubii, 5) Rusă cu „Bă” 6) Vocală.

— Ascultă cheiner, în restaurantul de alături se mănâncă mult mai bine!
— Mie îmi spuneți! Și eu tot acolo mănânc.

Rața profesoară

A fost odată o rață.
Care se credea cea mai deșteaptă rață de pe pământ...

Și care spunea: De ce oare o fi leul regele animalelor? Eu sunt mult mai deșteaptă decât leul. Eu ar trebui să fiu în locul lui!

Cineva (mi se pare o găină moțată) i-a explicat:

Leul nu vorbește multe, ba nu vorbește chiar de loc. Dar când urlă odată, toate animalele se sperie de el. Deaceia este el regele animalelor.

Rața răspunse:

— Eu n'as avea nevoie să sperii pe celelalte animale. De mine ar asculta de vorbă bună!

— Cum? întrebă găina moțată. Dar nu toate animalele înțeleg limba ta, limba „mac-mac”!

— Ce-are afacoe?! răspunse rața. Voi deschide o școală în care voi învăța pe toate animalele limba mea!

Zis și făcut.

Primul elev care s'a înscris la școala raței a fost lupul.

El era foarte cuminte.

La începutul orei, rața a început să explice astfel:

— Mac — mac — mac — mac...

Și apoi spuse:

— Acuma scrie pe tăblița ce ți-am spus eu!

Lupul (care era un lup foarte silitor și cumsecade) luă tăblița și scrisese:

Mac—mac—mac—mac.

Tot urmând astfel, după două ore lupul stă aproape desăvârșit

limba rațelor, căci rața noastră era o profesoară admirabilă.

Era ora unsprezece și jumătate dimineața.

— Ei, acum, dragă lupule, cred că într-o jumătate de oră vei vorbi la fel de bine ca și mine limba ma-mac!

Și într'adevăr! După o jumătate de oră, lupul nu mai avea nimic de învățat dela rață.

— Lecția s'a isprăvit! strigă veselă rața. Du-te acasă și învață-i și pe al tăi ce-ai învățat dela

mine... Dar du-te! Ce mai stai???.

Lupul nu se mișcă din loc.

— Nu pot să mă duc acasă, deoarece tot învățând am oboseț și mi s'a făcut foame! Crede-mă, domnișoară profesoară, nici nu mai am putere să mă întorc acasă... Trebuie mai întâi să mă-nănc. ceva.

Și — pentru că nu vedea nimic altceva mai bun de mâncat, se apropie de rață și o mănă...

Găina moțată — care privise toate acestea de peste gard făcea în sinea ei:

— Cot—co—co—co—dac!

— Ai văzut, rațo, dacă ai vrut să te faci regele animalelor?

Umpleți cu un creion colorat toate spațiile însemnate cu un punct.

Veți reuși un frumos desen.

O POVESTE DIN HARLEM

Cartierul negrilor din New-York

Abe a văzut lumina zilei în Harlem. Dar poate că nu știți ce este și unde este Harlem?

Iată că vă spun eu Harlem este cartierul negrilor din New-York Aici, în câteva străzi mărginașe ale marelui oraș american, zeci de mii de negri trăiesc în case vechi și murdare. Înghesuții ca într'un țarc. Într-o astfel de casă s'a născut și Abe, copilul negru de care vă pomeneam. Înconjurat de dragostea părinților lui, Abe a crescut zi de zi, lună de lună și pe nesimțite a ajuns un băiețuș voinic și viu. Deseori tatăl lui îl lua cu el la slujbă la hotelul unde era portar. A-proape toți locatarii începură să-l cunoască și să-l îndrăgească.

Când Abe împlini 7 ani intră în școala primară. Bineînțeles, la o școală din Harlem, unde toți elevii și profesorii erau negrii ca și el.

În școală Abe învățase lucruri foarte frumoase: că toți oamenii sunt egali în fața legilor și că ura de rasă e ceva cu totul înșositor și nedrept. Toți oamenii fiind frați între ei.

Dună ce termină liceul, văzând că părinții lui nu-l mai pot ține la

învățătură, Abe se gândi să muncească, să-și caute un serviciu și cu banii câștigați să-și plătească taxele la Universitate. Visul lui Abe era să devie doctor, pentru că simțea — în marea lui dragoste de oameni — că cea mai înaltă menire a omului este să-și ajute aproapele și să-i aline suferințele.

Abe porni plin de elan și încredere să-și cucerească un loc între milioanele de oameni cari furncau din zori până în noapte.

Iată-l călcând vesel pe trotuarele aglomerate ale orașului. Sări într'un tramvai care să-l ducă mai repede în centru. Taxatorul însă când îl văzu îl arătă înfuriat, o firmă agățată de ușe: „Negrii nu au voie să călătorească”.

Abe nu pricepu bine, dar nu mai

așteptă ca taxatorul să-l dea brânci, sări jos și o porni îngându-rat înainte.

Ajuns în centrul comercial al orașului el începu să colinde clădire după clădire, să urce etaj după etaj în căutarea unei slujbe cât de modeste. Avea doar în buzunar o excelentă diplomă de bachelareat care-i dădea dreptul să spere la un post. Ciudat însă, Abe fu refuzat fără multă vorbă de pretutindeni. Ba, în multe locuri îl și insultară pentru înfrânsneala de a cere o slujbă de funcționar.

Din ce în ce mai abătut, Abe încercă să-și uite gândurile triste intrând în sala unui cinematograf. Căserita însă refuză să-l lătureze hilele. La fel i se întâmplă și la celelalte săli de spectacole sau restaurante.

„Negrii nu sunt admisi!... Negrii nu sunt admisi!... Negrii nu sunt admisi!...”

Fraza aceasta îi suna mereu în urechi, ca hătăile unui ceasornic.

Se întoarse acasă în cartierul lui cu străzile murdare și casele dărăpănate. El spuse tatălui său tot ce i se întâmplase în ziua acela.

— Am să protestez! Am să scriu în gazete! Situația aceasta nu se poate suporta — strigă el cuprins de furie desădădită.

Bătrânul portar al hotelului îi bătu ușor pe umăr încercând să-l liniștească:

— Dragul meu Abe, zadarnic îți închipui că vocea ta va fi ascultată. Astăzi ai făcut adevărul...

Singurele profesii care ne sunt admise sunt acelea de lift-boy, portar, lustragiu sau cântăreț...

Au trecut câțiva ani... La colțul unei străzi în rând, cu

HUMOR

LA DOCTOR

Doctorul: — Ați luat doctoria?

Boinavul: — Vai, d-le doctor, cum aș fi îndrăznit! Pe flacon scria: „Țineți flaconul închis ermetic!”

PROSTILA

Prostila povestește unui prieten ce i s'a întâmplat în ultima călătorie.

— Închipuiți, dragă, m'am așezat în fața unei ferestre, care nu se putea închide și din cauza asta mi-a bătut tot timpul vântul în față!...

— Bine, dar de ce nu ți-ai schimbat locul?

— Cu cine? Că doar eram singur în compartiment!...

— I-am spus lui Totonei să nu mai bată cu bețele în tobă.

alți șapte, opt tineri ca și el. Abe stă pe un scăunel în fața unei lăzi de lustragiu. În mâinile cu care el gândează să lecuiască suferințele oamenilor, ține perile și lustruște pantofii trecătorilor.

O doamnă cu pantofii plini de praf s'a oprit în dreptul lui.

Repede Abe, scoate perile, crema și începe să curețe și să lustruieze. Iși arunță o clipă ochii în sus și vede în mâinile doamnei o revistă. Pe coperta ilustrația unei săli de operații cu medici în alb în jurul unui om suferind.

O clipă — dar numai o clipă — gândurile lui Abe au sburat spre idealurile lui irosite. Doamna a lăsat zarul și și-a privit pantofii. Deodată ea scoate un strigăt de furie:

— Nenorocitul, ce-ai făcut! Mi-ai murdărit ciorăni cu cremă! Unde ți-au fost ochii. Ai îndrăznit să-ți bați joc de mine? Tu, nesuferit de negru ce ești!

Trecătorii și-au uitat treburile și au făcut roată în jurul femeii, care strigă și injură fără încetare. Au început să i amenințe. Abe, văzând primejdia o luă la fugă. Asta

infurie și mai mult pe cei ce-l căuțau pricină O luară cu toți pe urmele lui. Trecătorii întâlniți pe străzi măreau neîncetat rândurile lor. La o întretăiere de străzi, un sergent puse mâna pe nereficulul negru care de abea își mai poate ține răsuflarea. Ceata îl ajunge, îl trage din mâna gadianului și o ploaie de pumni și ghionturi cade pe bietul Abe.

Când ceata de bătași s'a răspândit un corp a rămas întins pe trotuar. Sergentul îl împine cu piciorul dar trupul nu mai mșca.

— Nici o pagubă... a fost un negru nesuferit!

În zărele de dimineață apăru cu litere mici o informație banală:

„Un negru, bătându-și joc de o albă, a fost linșat de mulțime“.

În cimitirul negrilor din Harlem un bătrân cu părul cărunt, în uniformă de portar de hotel și o biată bătrână, îngenuchiară în fața unui mormânt proaspăt. Sărmanul lor Abe care a pornit să cucerească viața, încrezându-se în bunătațea oamenilor zace cu aripile tăiate în pământ...

GHICEȘTI ?

Mii de păsările sbor
Vine un oin fără picioare
Și le mănâncă fără gură.

(spedez și sare)

Varza și căldărea

Doi drumeți mergeau odată spre târg. Se duceau să caute de lucru, fiind amândoi meseriași. Unul se numea Radu și altul Vasile.

Trecând pe lângă o grădină de zarzavat, Radu începu a se mira și a lăuda frumusețea legumelor.

— „Ia uite!“, zise el, „ce varză mare și frumoasă!“.

— „Aș! Nu-i atât de mare pe cât o lauzi“, răspuse Vasile. „Pe la noi, prin Vlașca, am văzut o varză așa de mare, că întrecea cesa de colo, care se vede“...

— „Ciudat!“ se miră Radu, care era căldărar de meserie. „Adică de ce să fie ciudat și de m'are“, adăugă tot el. „Imi aduc aminte că și eu am lucrat o căldăre mare, mare... cât biserica de mare“.

— „Aoleo, Doamne!“ strigă Vasile. „Dar ce voiati să faceți cu o căldăre atât de mare?“

— „Păi... să fierbem varza ta“, răspuse celălalt răsând.

Vasile plecă capul în jos rușinat, luți pasul și vru să pornească înainte, dar Radu, punându-i orientește mâna pe umăr, i se aplecă la ureche și-i șopti:

— „De, măi frate Vasile, pe minciunos tot cu minciuna îl vindecil“.

CUM RABDĂ CĂMILA CÂTEVA ZILE FĂRĂ APĂ ?

Toată lumea știe că animalul deșertului, cămila, străbate distanțe foarte lungi, fără să bea apă mai multe zile. Deaceia este și întrebuințată la transporturi și călătorie, în locul altor animale.

Cum poate răbda cămila atâtea zile, fără să bea apă?

Lumea credea că animalul acesta cocoșat, foarte urât la chip, dar cu picioarele sprintene și cu ochii foarte vii, face provizii de apă, în stomac pe care le consumă câte puțin, în zilele când nu întâlnește în deșert nici un izvor.

Cercetările făcute în ultima vreme de specialiști, au arătat că sunt cu totul alte cauze.

În cele două cocoșe ale cămilei este foarte multă grăsime. Când nu bea apă, cămila consumă din proviziile aflate în cocoșă. În organism, ea produce foarte multă apă și multă energie care îi permite să trăiască câțiva timp fără să mănânce și fără să bea.

NEAȚĂ și MOGÂLDEAȚĂ scamatori la Moși

NEAȚĂ (în fața unei barăci, la Moși):

— Pofțiți domnilor, cea mai mare mlună a pământului! Scamatorul Mogâldeată! Mai tare ca Uferin! Mai grozav ca Mafalda! Numai zece lei intrarea, zece lei! Aici se pot vedea tot felul de animale curioase: măgar! cu coarne, vaci vesele și altele. Ce-i afară zăgrăvit — înăuntru e viu și natural!...

(Lumea se nghesue, plătește și intră).

SCENA DOUA

(Pe scenă apar Neață și Mogâldeată, îmbrăcați în fracuri).

MOGÂLDEAȚĂ: Doamnelor și Domnilor! Reprezentația noastră va fi scurtă dar extraordinară!

Iată, vedeți acest joben? Nu are nimic înăuntru, nuri așa?

LUMEA: Să-l vedem! Sc-l vedem! Nu-l ascunde!

MOGÂLDEAȚĂ: Dece sunteți așa curioși? Ce? N-ați mai văzut cum arată un joben? Stați că vă spun.

LUMEA (bate din picioare, fluieră): Nu, nu! Să-l vedem! Nu ne duce cu vorba! Nu se prinde!

MOGÂLDEAȚĂ: Dați-mi voie, numai un moment... Să vă explic...

(fluierături, aplauze, huo!)

NEAȚĂ: Doamnelor și domnilor, dacă nu-i dați voie, cum o să vă arate scamatoria???

LUMEA: Vrem să ne arate jobenul pe dinăuntru! Să nu-l mai ție ascuns!

MOGÂLDEAȚĂ: Păi tocmai despre asta voiam să vă vorbesc! Jobenul îl am dela un bătrân unchi care avea barbă și care a plecat anul trecut în Africa și mi-a spus: „Să nu-l arăți la ni menți, că se deoache!” Ac na spuneți-mi mie: pot eu să nu ascult de vorba unui unchi bătrân, care avea barbă și care a plecat în Africa?

LUMEA: Palavre! Nu merge cu noi! Să vedem jobenul! Jobenul! Jobenul!

MOGÂLDEAȚĂ: Nu înțeleg ce vă grăbiți așa? Aveți vreo treabă urgentă? Păi atunci de ce-ați mai venit la Moși?

LUMEA: Lasă poveștile! Vrem jobenul!

MOGÂLDEAȚĂ: Cum o să vi-l dau dumneavoastră? E un joben scump! Și apoi, e amintire de familie! (către Neață): N'am dreptate?

NEAȚĂ: Sigur!

UN DOMN GRAS ȘI CHEL: Haide, domnule, faceți scamatoriile, sau nu?

LUMEA: Da! Da! Să arate jobenul! Stim noi! Are ascunse smecherii! Înăuntru. Are porumbel! Nu e gol!

MOGÂLDEAȚĂ: Doamnelor și domnilor — pentru că mă luați așa de repede, trebuie să vă mărturisesc o taină. Știți de ce nu am vrut să vă arăt jobenul?

LUMEA: De ce? De ce?

MOGÂLDEAȚĂ: Mi-era cam rușine. E cam jerpelit. Ar trebui să-l dau la snălat, dar știți dumneavoastră, de...

(face cu mâinile o mișcare de resemnare și ...răstoarnă din gheșală jobenul; ouă, cârți de joc, monede, batiste și doi porumbel ies devalma).

LUMEA: Huo! Uite-i smecherii!

Gigel „somnambul”:

— Și uite așa, cu sistemul a cesta, umblu în fiecare noapte la porcanii cu dulceață.

CALUL BĂTRÂN

La noi, la țară, trăia un moșneag uitat de vreme. Pimen Timoteici. Trecuse de nouăzeci de ani.

Stătea la un nepot al său și nu lucra nimic. Era gârbovit de tot, umbra sprijinindu-se într-un băț și abia-și lăsa picioarele. Doar un dinte-i mai rămăsese, de măturie; obrații li erau stafidiți, bărbia i se tot mișca; iar când mergea, și când vorbea, buzele începeau să-i tremure așa că nu mai alegeai ce vrea să spună.

Noi eram patru frați, și la toți patru ne plăcea călăria. Dar, pentru că n'aveam un căluș destul de blajin, nu ni se da voie să încăleacă decât pe un cal bătrân, căruia li ziceam Voronek.

Într-o zi, mama ne tingădui o plimbare și dederă mitoiș luga la grăd, cu pedagogul nos ru.

Viziții puse șeaua pe Voronek și frațele care încăleacă întâia. Începu la trap, merse până la șoproan, făcu ocholul grădinii, iar când fu aproape de noi, li striga-
arm:

— Ei, acu la galop! Să te vedem!

Ei începu a lovi colul cu picioarele și cu biciușca și trecu în fugă pe lângă noi.

Când îmi veni rândul, socotii să-mi minunez frații și să le arăt și eu ce pot în ale călăriei. Căutai să-l înfierbând pe Voronek din toate puterile mele, dar el par'că prinsese rădăcini; lovește-l, dă-i pînteni în coaste, zadarnic: era speriat și se învârtea pe loc, încol și încoace.

Mă înfurai și începuai să-l bat nemilos cu biciușca, cu călăiele; încercai să-l lovești la părțile cele mai simțitoare; îmi rupsei biciul, și atunci am început să-l car în cap cu codrișca frântă. Dar Voronek nu voia și nu voia s'o ia în galop.

— Destul, domnișorule, dă-te jos. De ce-l chinuiești așa pe bietul cal?

— Cum! dar eu n'am călărit. O să vezi d-ta, cum o să galopez eu acum. Dă-mi numai, te rog, o

— Dece te-ai îmbrăcat așa?!

— E singurul sistem ca să pot pătrunde în tramvai.

cravașă mai tare și am să îl-l fac eu să joace ca la circ.

— Vai, domnișorule, nu ți-e milă? Cum vrei să mai alege în galop un cai ca ăsta? Are douăzeci de ani. E rupt de oboseală, abia-și trage sulețul. E bătrân, prăpădit de pătrâni... E în halul lui Pimen Timoteici. Ai încălca d-ta pe Pimen Timoteici, și l-ai porni în galopul mare cu lovituri de cravaș? Nu ți-ar fi milă să faci așa ceva?

Îmi răsări în gând Pimen, și mă supusei pedagogului. Săru jos de pe cal, și când îl văzui cu coastele clăbuș, sforăind greu și mișcând neliniștit cœada scurtă și stufoasă, priceui cât de grozrav suferise. Și eu care credeam că e bucurios de joacă înlocmai ca și mine!... Mi se strânse inima așa de tare pentru Voronek, că-i cu-prinsel gâtul plin de sudoare caldă, sărutându-l și cerându-l iertare pentru loviturile ce-l dădusem.

— De atunci — acum sunt om în putere — mi-a rămas o înduioșare pentru cai și, când văd pe cineva chinându-l, îmi amintesc totdeauna de Voronek, — și de Pimen Timoteici.

NEAȚĂ ȘI MOGALDEAȚĂ

URMARE

riile! A vrut să ne păcălească! Jos cu el!

NEAȚĂ: Răbdare! Dacă faceți tăcere veți vedea partea a doua a reprezentăției, care e mult mai bună decât partea întâia!... Acuma nu mai există să nu izbutim E s'guri!

LUMEA: Să vedem! Să vedem!

UN DOMN SLAB ȘI CU MUSTAȚI RASUCITE: Dacă și de data asta o să iasă prost, îi bat!

cele mai curioase animale din lume: vacile supărate și măgarii înfuriați! Vă rog închideți un moment ochii, ca să tragem cortina la oparte...

(Neață și Mogaldeăță dispar în culise).

LUMEA: Ei?

(Cortina se dă laoparte, dezvelind o oglindă foarte mare, în care lumea se vede). MOGALDEAȚĂ și NEAȚĂ (din culise): Iată boii și măgarii!...

Neață și Mogaldeăță au dormit în noaptea aceea la poliție!

NEAȚĂ: Acuma veți vedea

PÎTIGOIUL

A nișoarei îi sburase pițigoiul din colivie. Numai de opt zile îl căpătase, dar mare dragoste prinsese de el.

Cum putuse scăpa, nu știa nimic. Colivia atârna la fereastra deschisă, dar ușița fusese închisă. Poate că Anișoara n-o închisese destul de bine și vântul apoi o fi deschis-o. Când s'a întors Anișoara dela plimbare, păsărica i-a-o de unde nu-i.

O, cum a mai plâns după ea! Încă și seara târziu la culcare, îl licăreau lacrimi mari, prin gene.

Noaptea însă, Anișoara avu un vis frumos. Se făcea că înătr-lea

ei sta un inger luminos cu două aripi mari.

„De ce ai plâns?” întreba ea.

„Mi-a sburat pițigoiul” zise Anișoara și începu din nou să plângă.

„Și ai vrea să-l recapeți?” întrebă ingerul.

„Da, da!” strigă Anișoara și se ridică în pat.

„Atunci vino cu mine să-l aducem”. Ingerul o cuprinsese cu aripile lui și sbură cu ea.

„Pițigoiul tău trebuie că a sburat în pădure”, zise ingerul; „să-l căutăm acolo. Dar o să-ți cucuiștii?”

„O, cum de nu”, zise tețița cu grabă. „Are două dungi albe, peste fiecare aripă; după asta îl cunoșc numaidecât”.

În pădure era întuneric. Dar ingerul lumină cu razele ochilor lui printre arbori. Așa Anișoara putu vedea toate cuiburile făcute, păsărelele pe ramuri. În cuiburi ședeau păsărelele înghesuite una 'ntr'alta cu capul vârii în pene. Numai când și când mișcau puțin aripile și ciripeau încețitor din vis.

„Drăgulele păsărele!” zise Anișoara înduioșată.

Decâteori însă o întreba ingerul: „Asta o fi păsărica ta?”, ea dădea mereu din cap că nu; pițigoiul ei nu era nicăiri.

Deodată dete un țipăt de bucurie. Uite-l colo în fața ceta bătrân, într'un cuibșor rotund; — e pițigoiul ei, chiar el. Il recunoscu fără a șovăi, dar el nu era singur în cuibșor. Lângă el, strâns apropiată de el, ședea soțioara lui și, acoperiți, de aripile pârîniilor, dormeau cinci pușori.

„Dacă ți să ai pițigoiul, pune mâna și ia-l; zise ingerul.

„Doarme oare de dulce”, zise

Anișoara. Să mai aștept până se trezește”.

Ingerul și cu Anișoara se deteără deoparte fără șgomot și așteptară.

Nu trecu mult și cele dintâi raze de soare pătrunseră prin crâng. Când una din ele căzu pe cuib, pițigoiul se deșteptă. Iși întinse căpșorul și-și scutură pennele. Apoi destăcu aripile și se a vântă până'n culmea fațului.

Acolo, scăldat în soare, își ctri-pi el fericit cântul lui de dimineață.

Așa de frumos n'a cântat niciodată la mine”, zise copilăia încel.

„Dacă vrei să ai pițigoiul pune mâna și ia-l”, zise iar ingerul.

„Lasă-l să-și isprăvească mai întâi cântecul!” zise Anișoara.

După ce pițigoiul își isprăvi cântecul, sălta repede până la cuibul lui. În vremea asta se trezise și femeiușca lui iar puii cu ciocurile întinse ciripeau după hrana de dimineață.

Neobosiți, începură acum pârîniți să zboare încoace și încolo. Plecau și veniau. Ici prindeau un vermicor, colo ureun gândăcel pentru micuții lor dragi; numai rareori își dădeau răgaz să ciugulească și pentru ei vreo bobită de sămânță.

„Ce-or fi spunând acum?” întrebă Anișoara, după ce amândouă păsărelele se așezaseră liniștite pe marginea cuibului și ciriplău cu schimbul.

Ingerul întinse urechea copiliei și deodată putu înțelege ce-și spuneau păsărelele.

„Ah, dragă bărbățele”, ciriplă femeiușca „sunt așa de fericită că te-ai întors! Copilașii noștri erau mereu flămânzi. Că eu însă

CINE TAIE MAI BINE LA PIROANE

Doi mincinoși se iau la întrecere:

— La noi în sat e atât de fertil pământul, încât e de ajuns să lași să cadă un chibrit pe pământ, pentru ca să găsești o întreagă pădure pe locul acela, în anul viitor!

— Asta nu e nimic, pe lângă pământul nostru. Dacă i-a căzut un nasture dela pantalon pe pământ, va găsi crescut în brazdă, peste cinci zile un costum de haine nou-nouț.

BOGĂȚIILE OMULUI

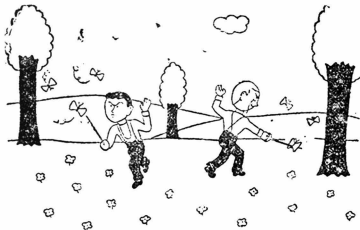

dată, un om nemulțumit cu averea sa, se plângea că nu are nicio bogăție.

oraș cu fel de fel de bogății și numai eu sunt ca-lic. Cum aș putea să fim mulțumit în viață, dacă nu am nimic?”

Un bătrân, de lângă el,

— „Văd atâți oameni în

— Ne/mai batem în duel?

— Nu, mai bine prindem fluturi.

PIȚIGOIUL

URMARE

cum puteam să birui și să aduc hrană pentru cinci guri!”

„De-acum o să-mi fiți sătul, scumpii mei!” zise sotul. Slavă Domnului, sunt iar acasă și am să le ajut din toate puterile”.

„De ți să ai pițigoiul, ia-l!” zise ingerul.

Anișoara însă zise încet: „Ba lasă-l să rămâie la soția și copiii lui”.

Ingerul privi cu ochi prietenoși pe Anișoara și o sărută pe frunte.

Ana se trezi. Mirată se uită împrejur. Mămica ei sta înaintea ei și zise: „Ai visat se vede ceva frumos, că ai zămbit din somn.

Hai îmbracă-te iule. Mergem în târg, să-ți cumpăr altă păsărică”. „Nu, mămico dragă” zise Anișoara. „Păsările sunt așa de ferice în pădure! N'am să mai închid deacum nici una în colivie”.

Așa rămase, Anișoara n'a mai întemnițat nici o păsărică. Dar când se ducea cu mama ei la plimbare în crân: și auzia păsărelele ciripind, cântând, viuind pentre-cute, zicea totdeauna: „E și pițigoiul meu printre ele. Ce bucurăoasă sunt că l-am lăsat la soția și la copilăsiu lui.

Astfel a învățat Anișoara că lucrul cel mai de preț din lume este libertatea.

care-i auzi cuvintele, spusese:

— „Dece crezi că ești așa de sărac? Nu ai tinerețea și sănătatea?”

— Nu etc ba; chiar pot fi mândru de puterea și tinerețea mea!”

Bătrânul apucă mâna dreaptă a omului și-i zise:

— „Ai vrea să ți se taie mâna asta, în schimbul a zece mii de lei?”

— „Nu, negreșit că nu!”

— „Dar mâna stângă?”

— „Nici ea!”

— „Ai vrea să devii orb pentru un milion de lei?”

— „Ferească Dumnezeu! Nu m-ai da un ochi pentru nimic în lume!”

— „Ei, vezi?” răspunse bătrânul. Vezi ce bogat ești? Și mai euteri să te mai plângi? Nu există bogăție mai mare ca puterea brațelor tale. Ele sunt adevărate bogății și singura. Restul bogătiilor sunt deșertăciuni, lucruri care astăzi sunt și mâine nu. Căcace produce însă cu mâinile tale dureroasă. Muncă este marea bogăție a omului.

Ghic' ghic' tearea mea

Am un bordei
Plin cu viței!
Până nu sparg bordeiul
Nu se văd viței.

(A. I. Ionescu - 1910)

A/bă păsărică
Pe arac se urcă
N'are aripinare,
N'are nici picioare.

(G. I. Ionescu)

Buturugă uscată
O ridică încărcată
Și-o dă jos descărcată.

(G. I. Ionescu)

Un animal curios: KANGURUL

E un animal ciudat și cât se poate de simpatic. Îl cunoașteți cu toții din cartea de zoologie. Dar despre ciudatele sale obiceiuri poate nu știți nimic.

Din familia lui fac parte vreo douăzeci de specii, unele au mărimea unui șoricel. Vă închipuiți ce hazliu trebuie să fie minlatura a ceea de kangur!

Dar cel mai interesant este kangurul uriaș sau cel obținut, al cărui trup se sprijină pe picioarele dinapoi prevăzute pentru aceasta cu un fel de talpă care se schimbă dela sine pe măsură ce se strică. Pentru săriturile sale uriașe nu-i folosesc decât picioarele dinapoi, la care nu mai are decât 2 degete. În schimb, la picioarele dinainte de care nu se folosește decât când paște, are cinci degete, care îi alcătuiesc o

mână cu care apucă puiul, și-l așează în punga de pe burtă unde este ferit de primejdie.

Puiul acestor kanguri uriași nu

are la venirea lui pe lume decât mărimea... unul cărbășu! El stă opt luni în punga căpșușită cu blăniță moale și caldă a mamei lui unde se dezvoltă și ajunge destul de voinic, ca să poată fi scos câte odată la lumină și lăsat în iarbă de mlaica-sa.

Kangurul este un animal cu totul lipsit de șiretenie. Primejdia nu-l sperie. De multe ori curiozitatea lui e mai mare decât teama și se întâmplă ca în plină fugă, kangurul să se întoarcă spre a privi cum arată dușmanul care-l urmărește. Așa pierde vremea și omul, poate să-l ajungă ușor. Kangurul nu are de cât un mijloc de apărare. Se proptește pe coada vânoasă, și cu picioarele dinainte boxează cu atâta putere pe adversarul încât îl poate omori pe loc.

Acelaș mijloc îl întrebuințează și în luptele pe care le dau între ei, kangurii. La început animalul se luptă numai cu labele dinainte, ca un boxer. Nu lovește decât în capul și pieptul adversarului.

Când lupta se înțește, intră în joc și picioarele dinapoi.

Între ei, kangurii nu se luptă nici odată până lauciderea urui adversar. După câteva lovituri zdravene, cel care e mai puțin rezistent renunță la trântă și pleacă liniștit să pască.

Când e urmărit de aproape, kangurița, obosește repede din pricina povarei puilor pe care îi ține în punga de pe burtă. Atunci, îi scoate, îi asvârle într'un tufiș (dacă e pe aproape) și fuge mai departe.

SACUL CU GLUME

O SERVITOARE... HARNICA

— Stăpâna: — Ai hărtili bune dela ultimii d-tale stăpâni?

Servitoarea cea nouă: — Oh, nu mi-au dat, însă au fost foarte mulțumiți de hărnicia mea: în fiecare zi mă sculam la ora 5, făceam curățenie, preparam dejunul, spălăm, călcăm, și făceam toate paturile înainte de a se trezi măcar, cineva din casă.

EXERCIȚIILE DE PIAN.

Mama: — Erica, ți-am promis cincizeci de lei dacă-ți faci exercițiile la pian, de ce nu începi?

Erica: — Pentru că vecinii mi-au promis un sutar, dacă n'am să cânt.

RĂSPUNS POTRIVIT

— Bine măi Dișor, pe vremea asta de scumpte, tu ungi pe aceeași feliie de pâine și unt și magiun și halva?

— Ca să fac economie, mamă. Mă servesc de o singură feliie de pâine pentru toate treile.

AI TRAIT?

— Când m'am născut, cântăseam două kilograme.

— Și ai trăit?

Nu-i de RÂS?

NEDREPTATE.

- Dece ești supărat, Iliuță?
- Pentru că părintii mei nu sunt drepti cu mine!
- Cum asta?
- Dacă eu țin degetul în gură, mă bat și când frățiorul meu de trei luni își bagă tot piciorul în gură, ei găsesc asta nostim.

TOT IONEL.

- Ionele, care e jumătatea lui 8?
- Asta, depinde... 12 ori zero, ori trei.
- Cum?
- Sigur! Dacă-l tăiem la mijloc e zero, și dacă-l tăiem de sus în jos e trei.

VULPEA ȘI TURTURICA

O turturică stătea într'un copac. Jupâneasa vulpei se apropie și zise:

— „Bună dimineața, turturică dragă! Tu ești prietena mea cea mai de aproape. Abia am auzit vocea ta cea dulce și am alergat să te văd. Știi cât de mult țiu la tine!”

— „Mulțumesc dumitale, cumătră”, răspunse turturica.

Vulpea se prefăcu că n'auze și continuă:

— „Ce-ai spus? că eu n'am auzit. Ce bine ar fi dacă te-ai da jos, scumpă prietenă, să ne plimbăm împreună pe acest frumos covor de iarbă mătăsoasă, să stăm de vorbă mai de aproape, căci eu n'ci nu te aud bine de acolo, de pe copac!”

— „Mă tem să viu jos”, răspunse turturica. „Pentru noi, păsările, este mai sigur și mai bine aici sus!”

— „Poate ți-e frică de mine?”, zise viclenia vulpei.

— „Nu, cumătră, dar mă tem de alte fiare!”

— „Să nu-ți fie teamă de nimeni, turturico dragă. Tu n'ai auzit că între animalele din lumea întreagă, s'a făcut pace? Toate vom trăi de acum în dragoste și frăție!”

În timpul acesta, se auzi în de-

părtare lătratul unui copoi, iar turturica zise: „Ce bine îmi pare, cumătră, de cele ce mi-ai spus. Căci acum, cu toate că aud copoi apropiindu-se, d-ta vei rămâne lângă mine, să stăm de vorbă fără nicio teamă!”

Cumătra cea roșcovănă, auzind de câini, își ciuli urechile, își luă coada între picioare și sta gata s'o tuiască.

— „Stai, cumătră dragă, stai! de ce vrei să fugi? Par'că spuseși că de acum, toate vom trăi în bună pace; copoiul vor fi cu tine ca frații!”

— „Cine știe dacă ei nu au tocmai azi poită de ceartă”, răspunse vulpea și spălă lute putina.

Mulți vorbesc de pace, dar nu toți o doresc cu adevărat. Ca și cumătra vulpe care în numele „păcii” se pregătea să înhațe turturica...

— Mai e mult până la 13 Se plembrie?

— Aproape un an căci sunte m în Decembrie.

SACUL CU GLUME

NU-I PLACE.

— Mamă, nu vreau supă. Nu-mi place!

— Mănâncă! N'ai decât să te faci că-ți place.

— N'aș putea mai bine să mă fac că mănânc?

ADEVARAT.

— Gogule, sunt convins că problema aceasta ți-a făcut-o tatăl tău!

— Adevărat, D-le Profesor, însă eu l'am ajutat s'o fac!

INTREBARE

— Cine e binefăcătorul, căruia îi întorcem spatele în momentul când el ne face un serviciu?

— ...?!

— Scaunul!!

LECȚIILE.

— Dece nu te duci în grădină să te joci cu ceilalți copii. Dinule?

— Nu pot, mamă. Sunt nevoit să stau în casă...

— Dece?

— Trebuie să-l ajut pe tata să-mi facă lecțiile.

— Îmi țiue urechea stângă. Să ști că e semn rău.

VIATA MARILOR ARTISTI

MOZART

Mozart s'a născut la Salzburg.

De când era de trei ani, urma cu luare aminte lecțiile de clavicin ce i le dădea surorii sale mai mari, tatăl său Leopold Mozart maestrul de pian la episcopia din oraș.

Pentru el fu jucărie să învețe ele, mentele muzicale și toate exercțiile pe care nu le pot suferi elevii cel mai serioși.

Compozitor precoce el cânta menuete și arii compuse de el, pe care pri. mil săi biografi le-au cules — sunt 22 — și care arată adâncimea genului său din copilărie.

Când era de cinci ani stăruia un con cert a căruia execuțiile smulse lacrimi de bucurie și de admirație tuturor amicilor familiei.

Matematicile îi plăcuseră așa de mult în cât umplea de cifre zidurile și dușumeaua din odaie.

Leopold Mozart, incredintat că pro

vedința îi impusese o misiune mare dându-i un fiu așa de minunat înzestrat făcu toate sacrificiile ca să o îndeplinească.

În 1762, duse pe Mozart la Munich și la Viena împreună cu sora lui care avea o voce frumoasă.

Împărtul Francisc I primi pe copilul fermecător și îi puse să cânte pe un clavier pe ale cărui clape puseser un cearșaf.

Fără să ia lecții vreo dată, Mozart învăță singur să cânte cu vioara și cânta admirabil într'un concert.

Supus todeauna tuturor dorințelor tatălui său, munea cântând pretu. indeni.

La Paris stăruia un entuziasm de ne descris.

La Londra după ce execută la prima vedere pasagii din operele lui Bach și Haendel, dobândi o celebritate mondială.

În Holandă era să piară împreună

cu sora sa din pricina unor friguri.

După ce umbli trei ani prin Franța și Elveția se întoarse la Viena unde compuse, după dorința împăratului Josef II muzica unei opere, Fița simplice, pe care necazul celor geotod o făcu să nu poată fi jucată dar se mângâie scriind o liturghie pentru patru voci și orchestră care se cântă imediat.

În timpul săptămânii sfinte în Roma, la capela Sixtină auzi Mișterele de Allegri pe care nu era voce a se lua copii și îi însemnă tot în fundul palării, așa că îi reproduce întreg.

Maî reproduce se din afară o liturghie pe care o auzise la biserica Sântului Petre.

Opra La Fița Gărdiniera îi asigură și mai mult gloria, dar băni nu i aduse.

Îl fu peste puțină să dobândească locul de maestru de capela în orașul său natal și cel de director al concertelor dela curtea Bavariei.

Se duse la Paris cu mama lui cu gând să câștige ceva dar găsi numai dușman și abia putu de câteva locuri, Iață ce scria tatăl său:

„De ar fi alci cineva care să alba urechi să audă, inimă să simt și nu mai puțin ideile de artă, m'as mângâia de toate necazurile dar oamenii cu cari mă aflu sunt niște brute în ceea ce privește muzica...”

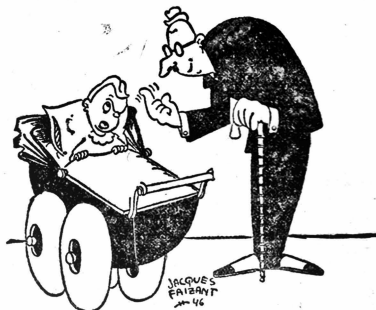
Spre culmea nenorocirei mama lui Mozart muri la Paris și, după ce o îngropă, se întoarse la Salzburg ca să mângâie pe tatăl său.

Încecările însă nu aveau să se sfârșească.

În 1770, la vârsta de 23 de ani, primi funcțiunea de organist și cate. drel

Successul opere Idomeneus pe care o considera ca pe una dintre cele mai bune lucrări ale sale, îi stăruia la Viena unde mai dădu lecții și concert pe prin subscripții stăruie îndeletniciri care nu se potriveau cu talentele sale.

Se însură cu Constanta Rueber, femea cu mult bun simț plăcută și cum se cădea, cu care avea șase copii, însoțu să lucreze ca muzicant ardore.

Moșul: — Gădi, gădi, gădi, g adi, gudi, baul!

Rebeluz: — Fii serios domnule, vorbește ca lumea.

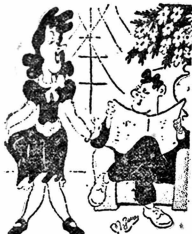
Broasca țestoasă

(Cunoștinți de zoologie)

Eram odată la vânătoare, cu Milton. Când fui aproape de pădure, numai cel-l văd că începe a căuța, cu coada întinsă, cu urechile în sus, cu nările în freacă. Imi încercă pușca și pșii după el crezând că a dat de potârniche, fazan sau iepure. Dar Milton nu se infundă prin codru, ci o luă tot peste câmpii. Il urmaș privind înainte. Deodată zării ce căuta el. Înaintea lui, umbra o broască țestoasă, mică. Să fi fost cât o șapcă de mare. Capul ei golăș, cenușiu închis, în vârful unui gât lung, se subția ca pistilul unei flori. Umbra rășchirându-și în lături labele, desgolite ca și capul, și o carapace îl acoperea spinarea.

Când broasca zări căinele, își trase înăuntru capul și piciorarele și se ascunse în iarbă, în așa chip, că numai țestul i se mai vedea.

Milton o apucă și vru s'o muște; dar colții lui nu putură răzbi,

— E ceva nou în ziar?
— Nu dragă, e tot ce s'a întâmplat eril

căci carapacea care acopere spinarea broaștei o învește și pe sub pânțele, lăsând numai dinainte, dinapoi, și pe delături niște găuri, pe unde-l ies capul, labele și coada.

Smulsei broasca din gura lui Milton și-i cercetai desenul carapacei, uitându-mă și cum se ascunde în ea. Când îl broasca într-o mână și te ulși prin găurile carapacei, zărești înăuntru ei ceva negru și viu.

Lăsați să cadă broasca în iarbă și-mi văzui de drum; Milton însă nu voi să rămâne păgubaș. O luă între dinți și-o aduse după mine. Deodată scoase un scheliță și-i dete drumul. Broasca, strecurându-i una din labe în beregată, îi sgăriase. Era așa de furios, că începu să se arunce asupra ei lătrând, apucând-o iar și voind s'o ducă cu dânsul.

Îl poruncii s'o lase jos. Milton însă nu m'ascultă. Atunci l'o smulsei iar cu deasila și-o aruncați cât colo. El însă nu se putu hotărî s'o lase așa; cu labele scurmă repede o groapă lângă ea și când groapa fu destul de mare, împinse broasca acolo și-o acoperi cu fărâna.

Broaștele țestoase trăesc pe pământ și în apă. Se înmulțesc prin ouă, care ca și icrele peștilor se sparg ele singure și țestoasele ies. Solul cel mic a junge mărimea unei farfurioare; cât despre cele mari, unele ajung și până la doi metri lungime și cântăresc vreo trei sute de kilograme. Țestoasele mari viețuiesc în mare.

Carapacea broaștei se formează din coastele ei; numai că, pe când la om și la alte animale, coastele sunt despărțite, la țestoase ele sunt una.

Altă deosebire mare mai e: la toate animalele, coastele se găsesc pe dinăuntru, sub carne, pe când la țestoase coastele sunt pe deasupra, acoperind carnea.

MOZART

URMARE

și compuse nemuritoare capodopere: *Don Juan*, *Nunta lui Figaro*, *Fideliuț fermecat*, *Clemența lui Titus* și *Requiem*.

Ţuşurina cu care compunea era minunată: în eșunul reprezentărei lui Don Juan nu scrisese încă uvertura. O scrisese în trei ceasuri și copistii abia avură vreme să prescrie părțile pentru orchestra.

Fără repetiții împărți foile încă umede muzicanților și li puse să execute la prima vedere această simfonie, care transporta de entuziasm pe toți auditorii.

Haydn a spus de el cu acest preț:

— Tot ce știu și pot afirma, e că Mozart e cel mai mare compozitor al epocii noastre.

Mozart a murit la vârșă de 35 de ani, dar a lăsat posterității 800 de

compoziții care îl fac să fie considerat ca un maestru unic și superior în toate genurile.

Ca pianist, el întrecu pe toți pianisții din timpul său și în așa chip încă și atribulau dibăcia lui unui inel magic pe care îl purta în deget.

Auzind de aceasta el scoase inelul, și nu-l mai purta, dar cânta firește tot așa de bine. Mai cu seamă mâna stângă avea un joc de o luteală incomparabilă. El cânta îndată ce-l ruga cineva și răspunde cu spirit criticilor pretențioși.

Correspondența lui Mozart publicată mai târziu face să se cunoască bine înima lui bună, dragostea de familie, devotamentul către prieten. În ea se vede ideea lui care nu își murdărește genul prin opere ușoare și nu caută inspirație de cât în sentimentele cele mai nobile.

CUM AM INVĂȚAT SĂ CĂLĂRESC

Pe când eram încă mic, frații mei și eu lucram toată săptămâna; dar Duminicile și sărbătorile porneau la plimbare și la joacă împreună.

Într-o zi tata zise:

— Cei mari ar trebui să învețe călăria. O să i trimit la un maneaj. Eu eram cel mai mic dintre toți și întrebai:

— Dar eu, să nu învăț?

— Tu? Vrei să te trântescă ca-lup?

Incepu să mă rog; cât pe-aci să mă poddească plânsul.

— Ei hade, și tui zise tata, numai să ți seama: dacă vii de-a berbeleacul, să nu te bocești. Să știți, călăria nu se învață fără să cazi.

Când veni Miercurea, ne duse pe tustrei la maneaj. Urcaram o scară mare, apoi una mică având un podeț, și de acolo văzurăm un saion înalt și întins, pe jos cu nisip în loc de pardoseală. În încăperea aceea călărau domni, doamne și băieți de vârsta noastră.

Era maneajul. Nu era tocmai lu mină în maneajul acesta. Mirosia a cai; s'auziau tot plesniri de bice, strigătele de ațătare ale călăreților, răbunirile copilelor lovind îngrădirlile de lemn. Întăiu mi-a fost frică și nu putui deosebi nimic. Apoi pedagogul nostru chemă pe maestrul de călărie și-i zise:

— Dați niște cai și pentru flăcăii noștri: vor să învețe călăria.

— Bine, răspuse maestrul de călărie; apoi uitându-se la mine adăugă:

— Dumnealui e prea crud.

Dar pedagogul îmi ținu parie:

— A făgăduit să nu plângă dacă o cădea.

Maistrul începu să răze și n'ecă. În curând un grăjdar aduse trei cai înșeuai. După ce ne am scos mantalele, coborîrăm pe scara ce duce la maneaj. Maistrul de călărie ținea calul de un căpăștru lung și frații mei făceau ocoluri prin

maneaj. Începură întâiu la pas, apoi în trap.

Aduseră pe urmă un căluț, un coib cu coada retezată scurt: îl ziceau pe nume: Cervoncik.

Maistrul îmi zise râzând:

— Ei coconașule, ia poftim!

Cervoncik ciulia mereu urechile. Credeam că e întărit împotriva mea.

— Fie, îmi zise maestrul, dar în'te bine, să nu cazi.

Îmi dete drumul. La început Cervoncik mergea la pas și eu mă

Eram și vesel și neliniștit. Îmi dădeam silința să nu bage nimeni de seamă turburarea mea. M'am căzînt mult să văr pictorul în scară, dar nu ajungeam, căci eram prea măruntel. Atunci maestrul mă sălta în brațe și mă puse în șea.

— Coconașul nu-i tocmai greu, numai un kilogram două, glumi el.

La început mă ținu de braț, dar eu băgând de seamă că frații mei călărau altfel, îl rugai să mă lase slobod.

— Vasăzică, nu ți-e frică.

Hei, îmi tăcia mie inima, dar răspunsei:

— Frică? de loc.

Ce mă speria mai mult era că

țineam drept. Dar șaua se mișca și mă temeam să n'alunec.

— Ei, te ții bine? mă întrebă maestrul.

— Bine, răspunsei.

— Bun; atunci trapi!

Și maestrul plescăi odată din limbă.

Cervoncik porni în trap mărunț, începu s'alunec, dar nu zisel nimic și mă sili să nu cad într-o parte.

Maistrul mă lăudă:

— Bravo călăreț, așa mi te vreau!

Mă simții tare mândru. Tocmai în clipa aceea, maistrul fu oprit de către unul din camarazii lui. Se luă cu vorba și uită să mă supravegheze. Deodată, mă simții alunecând puțin, pe o parte. Încercal să mă îndrept pe șea; zadarnic însă! Mă gândii să strig maestrului să oprească, dar socotind că e rușinos pentru mine să fac așa ceva, tăcut. Maistrul nu mă vedea. Cervoncik trepăda mereu, iar eu mă simțiam lunecând tot mai mult pe o coașă. Priviam țintă la maistrul

JOCURI

GOLF DE CUVINTE

Cum se poate transforma un RAC într'un pește, într'un LIN? Foarte simplu, cu ajutorul unui golf de cuvinte. În primul rând devine apoi stăpînitor, apoi câmp semănat și gata peștele!

B U L C A

Aveam un mops mic. Il chema Bulca. Era negru tot, numai vârful labelor din față le avea albe. Mopsii au falca de jos mai lungă decât cea de de-asupra, și șlrul dinților de sus, față cu cel de jos, intră ca o cutie mai mică într'una mai mare; dar la Bulca mai ales, falca de jos ieșea așa de mult, încât ai fi putut pune degetul între cele două rânduri de dinți. Botul îi era lat, ochii mari, negri și lucitori, dinții albi, totdeauna jambați. Semăna cu un harap. Nu era răutăcios și nu mușca, dar era neobișnuit de puternic și de îndărătnic: când se înțeșta cu dinții de ceva, strângea așa de tare, încât rămânea atârnat ca un petec și, nu te puteai scăpa de dânsul.

Într-o zi, l-a asmuțit cineva asupra unui urs. Ii apucă urechia și rămase atârnat de ea, ca o lipitoare. Degeaba ursul îl lovia cu laba, îl sgârlea cu ghiarele, îl strângea la piept, se scutura în toate chipurile: aș, nu se putea desbăra de el! La urmă, se aruncă pe jos, ca să-l strivească, dar Bulca nu-l dete drumul, decât a-

tunci când oamenii turnară apă rece peste câine.

Îl căpătașem 'cătel mic și-l crescusem eu singur. Când să plec în Caucaz, nevoind să-l las cu mine.

gându-mi mâinile, apoi se lungi la umăr, sub trăsură.

Limba-i atârna lungă, cât mână. Aci și-o trăgea îndărăt înghițindu-și balele, aci înalța ca să

porții de-acasă binișor, după ce poruncisem să-l închidă.

La primul popas, când să mă urez iar în trăsură, deodată văd rostogolindu-se în drum ceva negru și strălucitor. Era Bulca, chiar el, cu sgarda lui de aramă. Sări la cal, se repizi asupra mea lin-

se gudură iar. Gâtăia, coastele i se zbăteau, se zvârcolia. Iar coada lovia pământul.

Am aflat mai pe urmă că, după piecarea mea, sărise pe terestra spărgând un geam și, adușmecând, alergase pe șosea, făcând peste o poștă, pe o căldură dogoritoare.

Cum am învățat să călăresc

URMARE

În nădejdea că o să-mi vie în ajutor, dar el trâncăia mereu cu tovarășul lui, fără să se uite în mine, repeta din când în când:

— Bravo cavalier, bravo!

Ajunsesem de tot pe-o parte și m'apucase spaima. Mă credeam pierdut. Să strig însă, ce rușine! Dar un salt al lui Cervonik mă aruncă din șea și mă rostogoli în nisip.

Calul atunci se oprî. Maistrul se întoarse și nu mă mai văzu pe cal.

— Tii! mi-a căzut călărețul!

Dete tuga spre mine. Când îi spusei că nu m'am lovit. Începu să rădă și zise:

— Așa sunt copiii, ca mine-a.

Mie îmi venia să plâng. Cerui să încalc iarăși.

Mă suțră din nou și nu mai căzui.

Merseam regulat la maneaj de două ori pe săptămână: am învățat astfel să mă țin pe cal, după toate regulile, și nici o frică nu mi-a mai fost.

Nu-i de râs ?

INTRE VANATORI

Primul: — Cum câți iepuri crezi că am amorit ieri?

Al doilea: — O treime din câți îți vei spune!...

DE CE N'A SPALAT PEȘTII

— Săfto, ai spălat peștii înainte de a-l pune la fiert?...

— Păi ce nevoie mai era, conică? Doar au stat până acum numai în apă!...

BEETHOVEN

Nel un maestru n'a avut viața așa de „ceroasă” și caracter mai cunoscut ca Beethoven.

Cu toată dispoziția lui pentru muzică, el începu să studieze fără gust pianul, și asta numai ca să nu-l mai bată tatăl său.

Mama sa nu pare să fi avut vreo influență bună asupra copilăriei lui. Odată îl strivi un palanjen pe care îl domesticise el și care sta lângă dansul când cânta din vioară. Beethoven de mânie sparse vioara.

Mai mulți muzicanți îl ajutară să aibă un mare profesor și cu ușurința lui uluitoare de pricepere și de învătătură când era de 12 ani execută operele cele mai grele ale lui Bach și Haendel, autori pe cari îi fugea el mai mult.

Mozart, când îl auzi cântând, zise: — „Băgați de seamă: de tânărul acesta veți auzi vorbindu-se odată”

Viitorul i se deschidea destul de frumos, când o crudă înfimtate — pierderea auzului — îl cufundă într-o întristare fără leac.

Surd la 38 de ani, fără speranță de vindecare își făcu testamentul din care unele pasagii erau foarte cunoscute. Iată un exemplu:

— Oamenii cari mă credeți plin de ură, misantrop, voi nu știți motivele tainice care mă fac să par astfel. Eram pornit din copilărie spre sentimentele binevoitoare, ba chiar mă simțiam pornit să fac fapte bune. Dar

gândiiți-vă că de șase ani mă aflu într-o stare gravă de nervi și jece! Nat din an în an de speranțe de vindecare, vă totuși că toate sunt în zădărar.

„Eram născut să trăiesc în societate, dar am fost silit să o părăsesc din pricina surzeniei.”

„Nu fiți supărați pe mine; aș vroi să trăiesc cu voi dar eu nu pot petrece în societate, căci cum mă apropii de cineva tremur că îmi va băga de seamă înfirmitatea.”

„Iar când îndrăznesc să mă duc unde este lume la o mahnire mă expun când vreunul ce se află lângă

mine aude cântând un cloșan și eu nu-l aud

„O, oameni cari veți citi aceste rânduri odată, gândiți-vă ce nedreptți ați fost cu mine sau cu nenorocirea mea”.

Ajunsesse așa de distrat în cât intra în restaurant să mănânce și eșea fără să fi cerut de mâncare

Nu putu găsi nici o locuință în mijlocul Vienei din pricina obiceiului ce avea de a umple zăcăuții cu cifre. Disamenea strica scândurile, cu apă spălându-le toată ziua.

Când era supărat își tiraniza prietenii sau pe execuțanții din concertele ce le da.

Opera lui Beethoven e nepretuțită pentru omenire.

Și acum fiindcă ne-am făcut lecțiile SĂ NE JUCĂM

JOCUL CU NODURILE

Aveți răbdare și dibăcie?

Se poate juca cu orice număr de jucători.

Dintre ei se alege un arbitru. Fiecare dintre jucători, arbitrul îi dă câte o sfoară de același mărime. La un semn dat, în timpul a două minute, jucătorii caută să facă, cât mai multe noduri pe fașia sa de sfoară. După ce s'au scurs cele două minute, arbitrul îl oprește și le schimbă sfoarele. Fiecare trebuie să deslege acum cât mai repede nodurile făcute de celălalt.

Cine reușește mai curând, a câștigat și devine, la rândul lui, arbitru.

„DE-A AVIONUL”

Se pregătește o scândură și un servet. Un copil e legat la ochi cu servetul și se urcă pe scândură. El se sprijină cu mâinile de umerii unui alt copil.

Alți doi copii ridică încet scândura, anunțând:

— Suntem la o jumătate metru la un metru, la 2 metri, la 3 metri de pământ.

Copilul legat va crede întocmai, deși el se află la câțiva centimetri, căci cel de care se sprijină, se lasă din ce în ce mai jos.

Când scândura a fost săltată la vreo jumătate de metru de pământ, i se spune copilului să sară jos, căci a ajuns la 5 metri înălțime. Copilul nu va îndrăzni pentru nimic în lume să sară, și va tremura de frică, în hazul celorlalți copii.

„DE-A MÂNCAREA!”

Unul din copii se așează la masă și începe să imite un omcare mănâncă macaroane, sau supă, înghețată, etc. El ia o atitudine exactă ca și cum chiar ar mâca. Se face că suflă în suflă, sau desface coaja mezelurilor, sau unge unt pe pâine, după imaginația lui.

Celălți copii trebuie să ghicească ce mănâncă el.

Cine câștigă jocul?

Cel ce se face că mănâncă are un punct de fiecare dată când un copil ghicește ce a mâncat.

Copilul care ghicește are și el un punct.

Fiecare copil face apoi, pe rând, pe cel ce mănâncă.

La urmă, fiecare își numără punctele pe care le-a obținut și cel ce are mai multe, a câștigat.

Mustele, între ele:

— Azi am înconjurat pământul în trei ori.

PĂȚANIA MINCINOSULUI

Trăia odată un om foarte mincinos, care cu n'ciun chip nu se putea desbăra de acest urât obicei.

Într-o zi, un biet călăreț, foarte grăbit, trebuia să treacă peste o punte. Și fiindcă puntea era slabă, călătorul se temea să treacă peste dânsa.

Tocmai atunci se arată pe acolo mincinosul.

— „Frate”, zise călătorul către mincinos, „aș vrea să trec pe malul celălalt, dar văd că puntea era foarte slabă și nu știu ce să fac”.

— „Aș! De unde salbă?” răspunse mincinosul. „Chiar eu am trecut mai adineauri peste puntea aceasta cu doi cai ai stăpânului și

tot nu s'a rupt. Dumitale ți-e frică să treci numai cu un cal?”.

Mincinosul, după acest răspuns, merse înainte văzându-și de treaba lui.

Călătorul, neîncercându-se în vorbele lui și văzând că puntea era slabă, întrebă pe un alt om. Acesta îi spuse adevărat că puntea era slabă și nu poate trece, sfătuirdu-l să apuce alt drum. Călătorul îl ascultă, merse mai departe și trecu apa, pe un podeț.

Spre seară, mincinosul fu trimis de stăpânul său, împreună cu un cal, la târg, pentru a face niște cumpărături pentru a doua zi. Drumul ducea peste puntea cu pricina și fiindcă puntea nu era

încă ruptă, el socoti că și călărețul trecuse peste ea și nu i s'a întâmplat nimic.

Mincinosul trecu, dar tocmai când ajunse la mijlocul punții, aceasta se rupse, iar el căzu în apă, înecându-se.

Iată cum un mincinos se prinde chiar în minciuna lui.

CURIOZITĂȚI ȘTIINȚIFICE

Vă închipuiți că pânza unui pălânjen de mărime potrivită are o lungime de 6.396 de metri? Toată opera aceasta artistică lucrată în forme geometrice perfecte, nu cântărește însă decât 4 miligrame și 6 zecimi dintr'un miligram.

Omul picde în fiecare ceas 100 de calorii; această cantitate de căldură ar fi suficientă ca să ridice temperatura unui litru de apă de la zero grade la temperatura la care clocoțeste.

Sensibilitatea ochiului variază odată cu mersul zilei. Astfel ea este maximă la ora 14 (2 după amiază) și minimă între 3 și 4 dimineața.

Un cal poate trăi 25 de zile fără să mănânce, 17 zile dacă nu mănâncă și nu bea apă, și numai 5 zile dacă are mâncare și nu are apă.

Porumbelul poate trăi 10 zile fără hrană, vrabia nu poate trăi decât 2 zile fără fărâmiturile ei de mâncare. În schimb broasca poate să trăiască până la 2 ani fără să nu înghită nimic, nici cea mai mică musculiță.

Umpleți cu un creion colorat toate spațiile însemnate cu un punct.

Veți reuși un frumos desen.

Bulca și mistrețul

Intr'o zi, plecarăm la vânătoare de mistreți în Caucazia, și Bulca se repezi să mă însoțească. Îndată ce copiii se puseră pe adulmecat, Bulca, urmărindu-le lătrăturile, se făcu nevăzut în pădure.

Era în Noembrie; mistreții sunt atunci de-o grăsimă neobișnuită.

În Caucazia, pădurile în care trăiesc porcii sălbatici sunt pline cu fructe gustoase; răuruscă, mere, pădure, pere, mure, ghindă, moșmoane. Când se coc toate fructele astea și cea dintâi brumă le face să pice, mistreții se îndoa-pă cu ele și se îngrășă.

La epoca asta, mistrețul e așa de îmbuibat că nu poate îndura multă vreme goana. După vreo

două ceasuri, se ascunde în vreun desis și se cuibărește acolo. Atunci vânătorii îl ajung și trag.

Lătratul câinilor arată dacă fiara s'a oprit ori nu: dacă fug; mereu, câinii latră cu un schelălăt, parcă-i bate cineva; de s'a înfundat porcul undeva, el latră ca atunci când se dau la om, mărând puțin.

În ziua aceea, gonii multă vreme fără a izbuti să mă întâlnesc cu niciun mistreț. Într'un târziu auzii mărăiturile prelungi și hă-măitul copoilor și dădui fuga într'acolo.

Ajunsei aproape de un mistreț. Se și auzia un foșnet zgongotos din desimea unui tufiș. Era fiara

hărțuită de câini, dar, după lătrături, se ghicia că n'o încolțiseră încă și-i dădeau numai târcoale.

Deodată, un zgomet îmi izbește auzul, în urma mea: mă întorc și văd pe Bulca. Se pierduse, se vede de ceilalți câini, se răfăcise prin pădure, și acum, auzind lătrăturile, dădea fuga ca și mine, spre partea locului. Sălta tocmai prin luminii și nu-i vedeam în iarba înaltă, decât capul negru și limba strânsă între dinți albi.

Îl strigai, dar el îmi trecu glonț pe dinainte, fără să se întoarcă înăcar, și se aruncă în hățiș. Îl urmai, dar cu cât înaintam, hățișul se încălzea mai tare. Crengile îmi zmulgeau șapca, îmi șfichiuiau obrazul; tunica mi s'agăta de spînii mărăcinisului. M'apropiasem de lătrături, dar nu puteam vedea nimica.

Deodată auzii câinii lătrând mai tare, ceva troznind și mistrețul recăpătându-și răsuflarea, începui să gori. Mi se păru că Bulca îl ajunsese și începuse atacul împotriva lui. Îmi încordai toate puterile ca să ajung mai degrabă, prin tufiș, la locul lui. În cel mai adânc afund al desisului, zării un copoiu ce lătra și urla, și la doi pași de el, ceva negru care se svârcolia.

Apropiindu-mă, putui zări mistrețul, iar Bulca începu să latre furios. Fiara grohând grozav, porni asupra copoiului, care se trase îndărăt cu coada între picioare.

Mistrețului i se descoperise acum o parte întreagă a trupului, și capul. Ochii în coaste și... frăseli.

Nimerisem bine. Porcul grohă, înd și frângând crengile, fugi de parte de mine afundându-se în buceag. Câinii urlau, lătrau, îi țineau urma; eu, m'aruncai după el. Deodată la picioarele mele, văzui și auzii ceva: ah, Bulca! Era

La lustragiu:

— Manecure, faceți:

lungit pe o coastă și schelălăia ca în gură de șarpe; sub el o băltoacă de sânge. „Hait! mi s'a prăpădit câinele!” mă gândi. Dar acum aveam altceva de făcut: îmi urmaș gona cu apărindere.

Dădăi curând de mistreț. Căinții îi înțeau dela spate. El, când ce oparte, când de alta, le lăcea tața. La vederea mea, se repezi, asu-pră-mi. Descărcai a doua oară pușca; aproape lipită gura țevii de el, așa că, părul i se părli: mugli, se clătina și, din toată greutatea trupului, căzu lat la pământ.

Când m'apropiai de el, era mort; doar când și când câte un zvâcnet, o ultimă tresărire. Căinții zbârliti și furioși îi sfășiau pân-tecele și pulpele lingând sângele rănil.

Atunci îmi amintii de Bulca și mă întorsei să-l caut. Avea burta sfâșiată: măruntăiele îi atârnav pe frunzele vestei.

Când tovarășii de vânătoare m'ajunseseră, i-am pus mâtele la loc și i-au cusut rana. Pe când îi

coșeam pân-tecele gârindu-i pielea cu undrea, el nu încetă să-mi lingă mâinile.

Am legat mistrețul de coada unui cal ca să-l scoatem afară din

pădure. Bulca a fost luat în spate de un vânător și dus astfel acasă. A zăcut șase săptămâni și apoi s'a făcut bine.

L. TOLSTOI

VRABIA ȘI RÂNDUNELELE

Erăm într-o zi în curte și privam un cuib de rândunele, sub streșină. Văzui două rândunele luându-și zborul, și cuibul rămase

străin. Apoi, își scoase căpușorul și începu să ciripească.

Puțin după asta, una din rândunele se întoarse la cuib; dădu să

gîi. În lipsa lor, o vrabie scobori de pe acoperiș și se căfără pe marginea cuibului. Se uita cu băgare de seamă de jur împrejur, bătut din aripi și se furișă, în cuibul

între; dar cum zări musafirlul nepoftit, începu să țipe, bătut din aripi și se depărtă. Vrabia rămase și iar ciripi.

Deodată, sosi un stol de rândunele. Fiecare, pe rând, s'aproia de cuib să vadă vrabia și pleca. Vrabia nu se stia deloc. Intorcea capul încoace și încolo și ciripea mereu. Rândunelele reveniră, se apropiară de cuib și zburară iarăș.

Nu veniau nici nu p'cau ele așa, fără vre-un rost, numai de florile mărlului. Fiecare rândunică aducea noroiu în cioc și, puțin câte puțin, ele astupară intrarea cuibului. Plecau mereu și veniau, iar deschizătura se micșora văzând cu ochii.

În curând nu se mai văzu decât gatul vrabiei, apoi numai capul, pe urmă ciocul, în sfârșit nu se mai văzu nimic.

Rândunelele o zidiseră de vie în cuib.

Apoi cântând zburară de câteva ori în jurul casei, rotindu-se mereu în cercuri mari prin aer.

HAI SĂ NE JUCĂM

ORIZONTAL: 1) Dimineata cum se scoală, primul gând îi e la școală. — Unii îi iau la purtare, alții îi bagă unde nu le fierbe oala, dar toți miros cu el. 2) Tovarăș de școală. — Aluat. 3) Program împărțit pe ore. — Reproducerea unui vers, a unui proverb, sau a unei cugetări. 4) Lichid vindecător. — Poezii cu formă fixă. 5) Se învață încă din clasă I-a primară. 6) Liniste! — A da afară din școală. 7) Care câștigă. 8) Ridicare. — Potrivit pentru o anumită sarcină. 9) Fără inimă. — Oficiul național cinematografic. — Pronume reflexiv. 10) Un obiect care nu se învață în școală, dar la care se dau totuși note! (pl.).

VERTICAL: 1) Ieșit la tablă. — și cuprinzător. 2) Acțiune pe care o suferă... tezele. 3) Fabricanți de oale. — Îmi cade din mână. 4) Lerul... — Literă grecească (o are tezele). 5) Simbolul argintului. — Un elev bun. 6) N'a rămas repetent, dar nici clasă n'a trecut-o. 7) Un mijloc

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	C	C	C	L	A	R	M	A	S	
2	C	O	L	E	G		C	O	C	A
3	O	R	A	R		C				
4	E	A	E	O			E			
5		C	A	R	T	A				
6	S	T	E	L	I	M	I	N	A	
7	C	A	S	T	I	N	C	A	T	O
8		A	Q		E	E			P	
9				A						
10				P	U	R	T	A	N	E

modern de educație. — Conjunție. 8) Se trec în catalog și, la sfârșitul trimestrului, în carnet. — Fir (fig.). 9) Agăt. — Zile și... roman de scriitor sovietic C. Simonov. 10) Comună rurală. — Dacă o ai spusă proverbul, ai și parte.

LUPUL ȘI VULPEA

Lupul a luat pe vulpe ca slugă și tot ce poruncește lupul, vulpea trebuia să facă. Întindea era mai slabă, cu toate că ar fi vrut să scape cât mai curând de săptămâna ei. Într-o vreme, hotărând amândoi prin pădure, lupul zise:

— Cumătră vulpe, pregătește-mi ceva de mâncare, altfel te mănânc pe tine!

Vulpea răspuns:

— Știu un loc unde sunt câțiva miei. Unul, tot va trebui să ne cadă în labă.

Lupul nu se împotrivi; o luă spre țărâra și vulpea tură mielul, apoi, după ce-l lăasă între colții lupului, o luă la simțoaia. Lupul se opri, dar nu se simți sătul. Ca să mai înfăce un miel, lupul singur de astăzi spre oțetă țărânelui, dar neclint în ce chio se prinde mielul de grumaz, oala bătrână prinsă de veste și începu să beahă cu aia de sădăcile la ciotă ciobani se năpustiră în goană venind din toate părțile. Dă-nă peste lup, îl smintiră în bătăte și beul lup, de abia scăpă cu laba frântă.

Șchiopătând, se duse la vulpe.

— Ți-ai bătut joc de mine, îi spuse el. M-am dus la țărâra și vugrum un miel și m'au prins ciobani, care m'au smintit în hă'e.

Vulpea răspuns:

— Nu sunt eu de vină dacă nu mai ai sat.

A doua zi rătăcind din nou prin marginea pădurii, lupul grăi:

— Cumătră vulpe dacă nu-mi găsești ceva de mâncare, să știu că te mănânc pe tine.

Vulpea răspuns:

— Știu o casă unde gospodina coace pâine în seara asta. Dacă am porni într'acolo?

Când ajunseră, vulpea începu să dea țărâra casei până ace dădu de postul rănilor. Luă șase și i te aduse lupului, zicând:

— Mănâncă și te sature.

Apoi își văzu de drum.

Lupul înfulecă pâiniile pe nemestecate, dar nu se simți sătul.

— Sunt parcă și mai flămând, îi zise el.

Și porni spre locul cu pricina, dar când să înfăce căva pâine îi simți gospodina care începu să strige după el. Oamenii se năpustiră din toate părțile și storcâră în băț, strigându-l două labe. Urând de țărâra, lupul porni schiopătând spre

mijlocul pădurii, unde știa că se afla vulpea.

— Ți-ai bătut joc de mine și de astăzi! rise el. M'au prins oamenii și m'au schodit în bă'e.

Vulpea răspuns:

— Nam ce-ți face! Prea ești nesățios.

A treia zi, după ce sfârșiră o bună bucată de drum împreună, lupul zise, schiopătând și mai greu:

— Cumătră vulpe, dacă nu-mi găsești ceva de mâncare, să știu că te mănânc pe tine!

Vulpea răspuns:

— Știu un om care a tăiat un porc și a pus carnea la păstra în pivniță. Dacă vom merge într'acolo?

— Să mergem, răspuns lupul, dar să nu mă las singur: altfel, cu greu se putea scăpa de furia oamenilor.

— Așa vom face, zise vulpea. Și o luă înainte, intrucât cunoștea drumul, până când ajunseră la locul cu pricina.

În pivniță era carne din belșug și lupul începu să înfulece bălele pe nemestecate. Vulpea se opri și îi dăna, dar, din vreme în vreme, se

mai apropia de spărtura prin care intraseră, ca să vadă dacă iar fi la încercare s'o sbeahiască în clipa când iar fi amenințată vre-o primejdie.

Lupul, văzând-o cuprinsă de neastăpăr, întrebă:

— Ce ai, cumătră vulpe, de nu mai stai locului și pentru ce te ții neconținut prin spărtură?

— Mi-e teamă să nu ne fi simțit cineva, răspuns vulpea, și să te cauteauna. Dar sfârșește odată, prea mănânc mult.

— Mai așteaptă! Mi-am pus în gând să nu mai las nimic în butoi, costă neastăpărul lup.

Dar gospodarii, auzind șmămot în pivniță, se grăbi să deschida ușa. Vulpea, de cum îi zări, fără o sârtură și-o sbechi prin scătură. Dar bietul lup, din pricina ei se umfă de atâtă mâncare, rămase prins. Tăranul îi izbi cu un car de dău în moalele capului, lăsându-l mort.

Vulpea nu se opri din furiș decât în mijlocul pădurii. Bucuroasă că scăpase de un tovarăș atât de nesățios.

Soricioaica și șoricelul

Dragui meu, micuțul meu.

Nu uita cuvântul meu:

Când de supt vei înceta

Și-i începe a mânca

Te păzește de pisică!

Nu e mare, dar nici mică.

Are ghiare ascuțite,

Umblă tot pe nesimțite.

Stă la pângă neclintit

Dacă-n soarece a simțit.

La întineric ochii ei

Parcă sunt două scântei.

Știi ce care îi place ei?

Numai cea de șorice.

O mănâncă așa frumos,

Nici un pic nu lasă jos.

Îl mănâncă așa cu păr,

Parcă ar fi un dulce măr,

Și se linge, apoi pe bot,
Așteptând un alt netot.

După ce a... reparat masa.

— Și acum hai la restaurant.

ȚARA RÂSULUI

— Vină cu mine, Nicușor, mergă... o să vezi!... Uite copacul ăsta uriaș — cu scorbura lui: aici e ghișeu de bilete... Apropie-te — așa — și cere politicos domnișoarei veverițe un bilet dus și întors în țara râsului — adică nu, două bilete, că vin și eu!... Cum??? N'ai auzit de țara râsului? Dar ai auzit doar de țara basmelor și de țara

visurilor!... Ei bine, țara râsului este vecină cu ele... Să ne urcăm în tren... Îl auzi cum fluieră, cum puflă? Am și ajuns! (E un tren rapid!) Hai, coboară încet — că peșonul e pavat cu mingi și te poate arunca în sus, ca să-și rădă de tine!... Ei, dar ce-ai început să râzi așa? A, din cauza sefului de gară care își întinde mâna până sus, pe casă... Așa e pe aici: oamenii se pot întinde și scurta de parcă ar fi de cauciuc moale! Mai stai, nu râde încă, pentru că pe aici sunt și lucruri mai grozave... Hai pe drumul ăsta, pe alea aceasta cu „paci... La te uită la pomul ăla cum strănută: Haocui! Hapciu! Uite, casa de colo: scoat, limba înspre tine și își clatină acoperișul! și trei cai care râd cu hohote — râd și nu se mai opresc! Uite colo poporul: se tăvălește ne jos de râs...

Să învățăm să deslegăm

CUM SE DESLEAGĂ UN JOC DE CUVINTE INCRUCIȘATE. — Se înscrie în fiecare pătrățel câte o literă, pătrățelul negru are valoarea unui punct din ortografie; la el se termină cuvântul. Adică, acolo unde e punct negru nu e nici-o literă.

ORIZONTALE sunt rândurile care încep de la stânga și merg către dreapta, VERTICALE sunt rândurile care merg de sus în jos.

O literă înscrisă într'un pătrățel, face parte odată dintr'un cuvânt vertical, astfel că căsind un cuvânt dintr'un rând ne putem ajuta să găsim un cuvânt din alt rând pe care nu l'am căsist.

Pe fiecare rând se găsesc atâtea cuvinte, câte semnificații sunt date.

Să luăm un exemplu în care vedem cum ne folosim de literele cunoscute pentru a găsi un cuvânt necunoscut:

La 8 vertical primul cuvânt e: Nume de fată. Cuvântul are 3 litere. Vedem că prima literă a acestui cuvânt face parte și din cuvântul orizontal cu semnificația: Artist de cinema, partenerul lui Bran. Deslegarea e simplă: Stan. Am găsit deci prima literă din cuvântul vertical căutat și A Tot așa căsind de la 2 orizontal: Afirmatie: Da, Deci litera a doua a cuvântului vertical este D. La 3 orizontal avem Pomul care dă pere: Păr. Am găsit și a treia literă A și astfel cuvântul de pe vertical Ada.

După cum vedeti A din orizontal este egal cu A în vertical. În cuvinte încrucișate A=A=A, S=S, T=T, I=I, etc.

Credem că toată lumea e acum înmărită despre modul cum se deslegă un joc de cuvinte încrucișate.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	N	A	M	A	S	T	A	N	
2	A	C	L	U	T		M	A	
3	S	I	R		D		P	A	R
4	A		E	L	E	V	I		U
5		A	P	A		A	L	O	
6	O		A	C	O	L	O		A
7	Y	A	R		R		T	A	R
8	A	T		I	A	D		R	A
9	L	E	M	N		O	L	A	R

ORIZONTAL: 1) Ființa pe care o iubim mult, neșus de mult, — Cumine de care rădem la cinema, partenerul lui Bran, 2) Ce e mic mitei și coase frumuseț — Pământ, — Afirmatie, 3) Rând, — Stație, 4) Scări, 5) Se servește cu răhat, — Cuvântul care se pronunță la deschiderea telefonului, 6) În acel loc 7) Material care se întărește în zidărie, — Animai cu barbă, 8) Armăsar frumos sau două litere consecutive din „Catalog”, — Infern — Soarele Egiptului vechi sau două litere consecutive din cuvântul „tăran”, 9) Material folosit în tâmplărie, — Fabricant de ole.

VERTICAL: 1) Mobilă din casă, — De forma cului, — 2) În acest loc, — Firo de cusut, 3) Dreze, 4) Articol sau Alexandru prescurtat — Apă stătătoare — Plantă textilă, 5) Linie, — Declinație de timp, 6) Liniste, — Se formează în apă mai ales în timpul furtunilor, — Notă muzicală 7) Aviator, 8) Nume de fată, — Brăzdează pământul, 9) Parte a nautil, — Se înveș.

— De ce?

— Păi nu vezi casa aia care și-a pus plăria de paie și fi vine prea mică? Ce vrei să-ți mai arăt?

— Deocamdată nimica. Mai întâi să mâncăm ceva... Nu-i vre-un restaurant pe aici?

— Ba da... Ia-o la stânga... Aici. Intră. Ia loc. Hei! Chelner!

— Ce poftesc domnii? — ha ha ha! Cu ce ha! ha! va! putem servi? Ha-ha-ha!

— Dă-ne o listă de bucate.
— O listă de bucate? Ha! Ha! ha! Numai decât! ha ha ha!...
Poftim:

LISTA DE BUCATE

Friptură de tătar acrobat
Lapte de găscă veselă
Salată de măgar cu ochelari
Aripioară de mops gădilă
— Ce alegem, Nicușor?
— Ha! Ha! Ha! Ha! — Astă ale-

gem... ha! ha! ha! ha!

— Nicușor se întoarce pe o parte și pe alta în pățul lui — și rădă — rădă — rădă fără de sfârșit.

— Ce e Nicușor? De o jumătate oră râzi în somn!
— Ha, ha, ha... Salata de măgar cu ochelari, răspunde Nicușor în somn.

TABLA INMULȚIRII ÎN VERSURI

$$1 \times 1 = 1$$

Odată una, una,
Pe cer răsare luna.
Și pleacă la plimbare,
Iar eu merg la culcare.

$$1 \times 1 = 1$$

Odată unu, unu!
Ce mare este tunul!
Soldatul strigă: foc!
Iar tunul face: poc!

$$2 \times 1 = 2$$

Două ori una două
Gică papă ouă.
Oua moi cu zeamă
Fierie de a lui mamă.

$$3 \times 1 = 3$$

Trei ori una trei!
Măța cu cercei
Binisor se'ntinde
Șoricelul prinde.

$$4 \times 1 = 4$$

Patru ori una patru!
Eu mă duc la teatru;
Să văd o palaiță
Mică și glumeață.

$$5 \times 1 = 5$$

Cinci ori una cinci!
Rața cu opinci
Mândră tacticooasă
A plecat de-acasi.

$$6 \times 1 = 6$$

Șease ori una șease
Cuțu roade oase.
El se mulțumește
Cu orice găsește.

$$7 \times 1 = 7$$

Șapte ori una șapte
Prunele sunt coapte
În cazan le pun,
Ca să fac magiun.

$$8 \times 1 = 8$$

Opt ori unu opt
Oul s'a răscopt
Măine, dragă mamă
O să-l fac cu zeamă.

$$9 \times 1 = 9$$

Nouă ori una nouă
Găstele amândouă
Au umbrelă nouă
Și nu le mai plouă.

$$10 \times 1 = 10$$

Zece ori una zece
O trăsură trece;
Ia te uită picul
Cum mai gustă bicul.

CEARTA

Un părinte avea doi fii. El le zise:

După ce voui muri, să împărțiți ce vă las, în jumătate.

După ce închise omul ochii, fiii se certară dela împărțeală. Luară ca judecător pe vecinul lor. Acesta îi întrebă, cum poruncise părintele să se facă împărțeala.

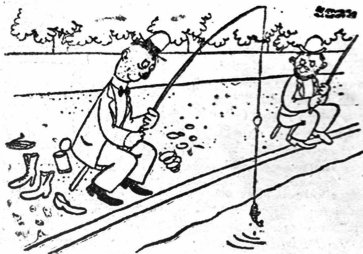
I răspuseră:

— Ne-a poruncit să împărțim tot ce a rămas, în jumătate.

— Atunci, dacă nu vă învoiți, zise vecinul, rupeți în două toate hainele, spargeți în două vasele și tăiați în două toate vitele. — Ia spuse acesta, văzându-i atât de pătimasi și dușmănoși.

Cei doi frați urmau sfatul vecinului, stricără tot, și nimic nu se alese din avutul lor.

Din pățania lor, vecinul și-au dat seama că mai bună e o împărțare (chiar strâmbă) decât o judecată dreaptă.

Domnul care pescuiește ghetă:
— Ce ghinion, am prins un pește.

CUIBUL IN FLACĂRI

La capătul satului, ardea o magazie veche, de grâne. Grânjele nu se mai făcea în ea și nici fan nu mai avea în pod; nu mai era bună de nimic. Sătenii nu-și dădură vreo osteneală s'o stingă, o lăsară să arză.

„Cuibul berzelor! Cuibul berzelor!” strigă deodată un om. Adevărat, la cuibul berzelor, depe acoperișul magaziei, nu se gândise nimeni. Acum toți se uitau în sus. Barza și bărzoii nu erau acolo. Umbrau poate să caute broscuțele pentru puli lor. Cei doi pui se aflau însă în cuib și clămpăneau și țipau de ți se rupea inima.

Bucuros ar fi sărit oamenii să le dea jos, dar vezi că acoperișul era acum numai flăcări și cline să se încumete?

Deodată, iute ca săgeata, veni ceva alb prin văzduh. Era mama barză. Sbură odată de jurimprejurul cuibului, apoi se aruncă glonț spre el, apucă în ciocul lung pe unul din pui și-l duse de-l lăsa jos pe pașiștea apropiată. Apoi veni a doua oară, sbură înlmoasă prin norii groși de fum și smulse din cuib și a doua bărzuță.

În vremea asta sosit, în falfăiri largi și speriate, tatăl bărzuțelor, bărzoii. Acum stătea clămpănind iute, iute și tare, împreună cu soția lui, lângă micuții lor, scăpați dela moarte.

— „Ce-o tot fi zicând acolo bărzoii?” întrebă Andreiaș al lui Axinte pe taică-său, lângă care sta de se uita la foc.

— „Păi, în limba lui, el cam așa zice: Slavă Domnului că au scăpat copilașii noștri teferi. Dar acu ce ne facem fără cuib pentru ei?”

— „Păi, tu tăticle, știi limba berzelor?”

— „Nu prea, dar vezi că știu gândul tașilor și al mamelor”.

— „Zău așa, bieteale bărzuțe, ele acu unde-o să locuască?” zise Andreiaș tristat.

— „Păi, să le facem noi rost, la nevoia lor, de un cuib nou” îi răspunse taică-său.

Se duse repede cu Andreiaș acasă și porunci argatul să urce o roată veche mai stricată, de car, sus pe acoperișul șurii lor, s'o lege bine acolo și să pule în ea niscăi pale și crenguțe. Se știe că berzele le place să-și facă cuib în asemenea roți. După aceea, argatul se duse de luă cele două bărzuțe mici de pe pașiște și le așeză în cuibul cel nou.

Berzele cele bătrâne urmăriseră falfăind pe aproape de tot, ce se petrecea cu puli lor. De cum vă-

zură argatul depărtându-se, se rezeziră în sbor la acoperișul șurii și cercetară roata din toate părțile.

„Clamp!” adică: „bunt!” făcu bărbatul. „Clamp!” răspunse soția lui. Și apoi se puseră numaidecât, cu zor, pe lucru: aduseră fulgi, rânduiră așternutul de paie așa cum știu ele, și-și dichisă în spițele roții un cuib nou. Până'n seară, pușorii lor dragi aveau un culcuș moale și plăcut, de puteau face nani în el, mai mare dragul.

După ce mai cărară, la lupteală, câteva broscuțe pentru cina de seară, pentru puli înfometăți și pentru ele, se așezară și ele cu copiii lor, întinșeră aripile peste ei acoperindu-i să le fie cald și așa adormiră toată noaptea, cu bine și pace, în noua lor locuință.

Cei patru cântăreți

Un om avea un măgar care ani în șir dusese fără împotrivire sacii în spinare la moară, dar ale cărui puteri se sleiră în cele din urmă, astfel că din zi în zi devenea mai neputincios și mai nefolositor pentru treburile casei. Stăpânul se gândi să-l jupoaie de piele, dar măgarul, care simțise din care parte începe să bată vântul, o luă la fugă și se îndreptă spre târg.

— Aci, își zise el, voi putea să ajung muzicant.

După ce hoinări la întâmplare câțeva vreme, întâlni pe drum un căne de vânatoare care șchiopăta ca și cum ar fi făcut cale lungă.

— Ce ai de schiopătezi astfel, camarade? îl întrebă măgarul.

— Vai, răspunse căinele, stăpânul meu a vrut să mă omoare din pricină c'am îmbătrânit. Slăbesc cu fiecare zi mai mult și nu mai sunt bun pentru vânatoare. Și-a-tunci, am fugit. Dar acum ce să mă fac? Cum să-mi câștig pâinea?

— Ascultă, zise măgarul, eu mă duc la târg unde vreau să ajung muzicant al târgului. Hai cu mine și fă-te și tu muzicant. Eu voi cânta din lăută, iar tu vei bate toba.

Căinele primi și porniră la drum împreună. După câțeva vreme se întâlniră cu o pisică, tristă ca ploaia care nu mai conținește trei zile în șir.

— Hei, dar ce ți s'a întâmplat de ești atât de posomorită, bătrână mistăcioasă? o întrebă măgarul.

— Cum să nu fiu posomorită când mă chinuiesc ca vai de capul meu? răspunse pisica. Fiindcă am îmbătrânit și nu mai am măsele, — ba îmi place să stau culcată numai după sobă și să torc, în loc să prind șoareci, — stăpânul meu a vrut să mă înnece. Am scăpat

dela moarte, e adevărat, dar acum încotro s'apuc și ce să fac?

— Hai cu noi la târg! Te pricipi foarte bine la muzică, de vreme ce știi să mișori peste noapte, astfel că vei deveni muzicantă ca și noi.

Pisica primi și porniră împreună. Drumeții noștri ajunseră în cele din urmă în fața unei ogrăzi. Pe un stâlp al porții zăriră un cocoș care cotcodăcea cât îl ținea gura.

HUMOR

CHIBRITURILE.

Popescu vrea să-și aprindă o țigară. Li ceru servitoarei cutia cu chibrituri. Zadarnic însă încercă băț după băț; niciunul nu vrea să se aprindă.

— Ce înseamnă asta? Nici un chibrit nu se aprinde. Am încercat până acum toată cutia.

— Mă mir, înainte de a vi le aduce am încercat toate bețuile la bucătărie și ardeau foarte bine.

— Dar ce ți-a venit de țiți să ne-asurzești? îl întrebă măgarul.

— Vestesc timp frumos, răspunse cocoșul, — dar stăpână-mea care Dumineca face ospăț, nu mai vrea să se milostivească de mine și-a dat poruncă să fiu tăiat și pus în oală. Așa că, în seara asta chiar, mi se va răsuca gâtul. De aceea țiți d'n toate puterile, cât timp mai sunt încă în viață.

— Hei, creastă roșie, zise măgarul, mai bine hai cu noi. Ne ducem. Acolo vei trăi mai bine și nu vei mai fi amenințat cu tăierea în fiecare clipă. Ai glas frumos și, când vom porni să cântăm împreună, concert ca al nostru nu va mai fi auzit în lumea întreagă.

Cocoșul primi propunerea și porniră împreună câte și patru, dar drumul era lung și aveau să facă mai multe zile până acolo. Astfel că, odată cu înserarea, făcură popas într-o pădure unde aveau să-și petreacă noaptea.

Măgarul și căinele se culcară sub un tufan bătrân, iar pisica și cocoșul se cățărară pe-o creangă. Cel din urmă își luă sborul și se

Metoda cea mai bună de antrenament a înnotătorilor pentru viteză.

Ciocârlia

cuibări tocmai în vârf, unde n'avea să-l mai amenințe nicio primejdie. În timp ce-și rotea privirile în jurul, mai înainte de-a fi închis ochii, i se păru că zărește de departări un sămbure de lumină, și atunci le dădu de veste tovarășilor că se află o casă prin apropiere, vreme ce se zărea lumină.

— Atunci, se ne mutăm de-ac, fu de părere măgarul. S'o luăm într'acolo, căci hanul de-ac lasă foarte mult de dorit.

Cănele adăogă:

— Vre-un oșcor cu ceva carne pe el, n'ar fi de lepădat.

Așa dar, se îndreptară spre locul încotro se zărea lumina și văzură casa deslușindu-se și mărin-du-se, până când în cele din urmă se pomeniră în pragul unei case de hoji, înăuntrul căreia ardea o lumină puternică.

— Ce vezi, fumuriule? întrebă cocoșul.

— Ce să văd? Masă întinsă, plină cu toate bunătățile, iar hoji roată împrejur, ospătându-se cu toată voioșia.

— Aci e de noi! zise cocoșul.

— Hei, adăogă măgarul, dacă ne-ar primi!

Atunci ținură sfat ca să vadă în ce chip l-ar fi putut alunga pe hoji din ascunzătoarea lor, și la urmă găsră un mijloc bun. Măgarul își puse picioarele dinainte pe marginea ferestrel, cănele sări în spatele măgarului, pisica în spinarea cănelui, iar cocoșul, bătdând din arip, se cuibări în capul pisicii. Numai deodată, la un semn, începură să cânte. Măgarul răgea, cănele lătra, pisica miorlăia și cocoșul cutcuriga. În acest chip se năpustiră în odale intrând pe fereastră care se prăbuși în tândări. Auzind larmă, hoji se ridicară dela masă cu spa'ma'n oase și, bănuind că vre-un strigoi năvălea în casă, o luară la fugă spre desigură pădurii. Atunci, cei patru tovarăși se așezară la masă și se ospătară din belșug, ca și cum de-o lună n'ar mai fi pus nimic în gură.

Lie
Ciocârlei!

Ce ți-a venit ție,
De stai pe câmpie?

— Mie?

Ce să-mi vie?
Mie mi-a venit,
Să mă las din vânt,
Să caz pe pământ,
Pui să mi-l plâng.
Că eu mi-am făcut
Cuibul pe pământ.
Copii — au venit
Jocul au pornit,
Cuibu au răscollt,
Ouăle-au răcit
Puii mi-au murit.
Și eu am rămas
Singură pustie,

Să stau pe câmpie.
Să mă las din vânt,
Să caz pe pământ
Pe brazdă de plug,
Pui să mi-l plân.

Să nu râzi?

UN RASPUNS.

— Dela cine ne vin merele, Ili-
uță?

- Din măr!
- Perele?
- Din păr!
- Dar castanele?
- Dar zarzavaturile?
- Dela zarzavagiul...

După ce mântuiră cu ospățul, cei patru cântăreți stinseră luminile și începură să-și pregătească culcușurile pentru noapte. Iecare după gusturile și apucăturile sale. Măgarul se culcă pe bălegar, cănele după ușe, pisica după sobă, iar cocoșul pe oglindă și, fiindcă erau tare obosiți de atâta umbriet, adormiră în scurtă vreme.

După miezul nopții, ne mai ză-rind nici urmă de lumină în casă, căpetena hoților le spuse acestora:

— N'ar fi trebuit să ne lăsăm a lungăți cu atâta ușurință.

Și-l porunci unuia dintre oamenii săi să se ducă să vadă ce se petrece în casă. Acesta, găsind totul coroborât în liniște, intră în bucătărie ca s'aprinză un opaiț și, luând ochii plini de scânteiere al pisicii drept cărbuni aprinși, apropiă de unul dintre ei o feliță ca să la foc. Dar pisica, căreia nu-i ardea de glumă, îi sări drept în obraz și-l făcu numai șgârieturi.

Cuprins de spaimă, omul o luă la fugă și vru să se strecoare pe ușa, dar cănele sări din ascunzătoare și-l mușcă de picior. Străbătând ograda și trecând prin apro-

pierea locului unde bălegarul fusese făcut grămadă, măgarul îi dădu o lovitură de copită, în timp ce cocoșul, trezit din somn din pricina șgomotului, începu să cutcurigheze de pe grindă: Cucuriguu!...

Hoțul o luă la fugă și-l ajunse din urmă pe căpitan după câteva clipe. Istovit de alergătură, îi spuse:

— În casă am dat pesie o vrăjitoare care mi-a scuipat în obraz și m'a făcut numai șgârieturi cu ghiarele; lângă ușa sta ascuns un om, cu cuițul în mână, care mi-a străpuns piciorul: în ogradă am dat peste o dihanie neagră, care m'a izbit cu măciuca drept în moalele capului, iar pe acoperiș l-am auzit pe judecător strigând cât îl ținea gura: „Aduceți-l înaintea mea pe nemernic!”. Și-atunci n'am avut altceva mai bun de făcut decât s'o iau la fugă.

Din clipă aceea hoji n'au mai îndrăznit să se reîntoarcă în casa lor, dar cei patru cântăreți dădură acolo peste atâtea bunătăți încât n'au înțeles să-și mai parăsească vreodată culcușul.

O VIZITĂ LA RADIO BUCUREȘTI

Vrei să știi cum sunt oamenii care vorbesc la Radio? Unde e Rad-o-București și cum e? Vino cu mine. Vom face o mică vizită.

O, nu, nu trebuie să ne urcăm în nori — cântecele și vorbele din aparatul de radio nu vin nicidecum din cer! Vin din București, de pe strada Berthelot...

O luăm din fața Atlee: eu! și jos, și după un drum de vreo 10 minute, am ajuns.

Uite, o casă ca toate casele. Iată înăuntru un antreu mare, cu o scară mare care duce la etaj. Auzi muzică?

Să urcăm. Am ajuns la etaj.

Vrei să o vezi pe spicherița cum vorbește? Intrăm pe ușa din stânga, încet. Știi la o masă mică și ciștește. Pe masă stă un fel de cuie: e microfonul.

Spicherița a terminat. Acuma o vom ruga frumos să ne conducă în odaia unde vorbesc conferențiarilor. Iată, e odaia vecinilor.

Ceva mai mare. Are tot o masă pe care e un microfon.

Mai departe... Iată odaia inginerului... Stă la o masă și învârtă o mulțime de butoane... Prin firele lui trec toate sunetele culese de microfon, iar el ascultându-le are grijă să fie fără întrerupere limpezi și destul de puternice.

Îndărătul lui iată și un gramofon dublu: aci se pun plăcile pe care le auzi la prânz.

Am văzut și alcea totuși? Nu. Uite-te pe fereastră! Așa... Vezi o orcheștră? E în odaia vecinilor. Acolo cântă orcheștrele mici.

Iar orcheștrele mari, cântă în studio-ul mare în care vom intra prin ușa din dreapta...

Acuma ce mai vrei? Să stăm puțin de vorbă cu domnișoara spicheriță?

Mă rog și ce ești curios să știi. Cum se simte când vorbește la

radio și știe că o aude atâta lume din România și din Europa întreagă?

Zice că s'a deprins!

Dar ia auzi... Zice că are acasă o căfelușă. Deia, care de câte ori îi aude glasul în aparatul de radio, o recunoaște și dă din coadă învârtindu-se în jurul aparatului.

O caută înăuntru, prostuța!

Dar mi se pare că și tu cauțai zilele trecute pe omul din gramofon!

Ha! să plecăm. Spune frumos la

revedere. Domnișoara spicheriță trebuie să vorbească ascultătorilor.

Coborînd scările ne-am întâlnit cu un grup de muncitori. Vrei să știi cine sunt? Hai, să-i întrebăm. — Suntem dela fabrica S. E. T. și am venit să ne dăm concursul la „Ora Sindicală”. Jucăm o piesă.

Da, copiii, ai dreptul să te miri. Până acum câțiva ani așa ceva nu s'a pomenit la Radio. Iată însă acum și oamenii care muncesc au câștigat—așa cum se cuvenea — drepturi, până eri interzise.

La ce se gândește el.

Atletul care sare în bazinul cu apă dela 40 metri înălțime! — Sper că apa nu e prea rece.

COADA VULPII

Cândva un om prinzând o vulpe, o întrebă:

— Cîne v'a învățat să înșelați pe câini cu coada?

— Cum așa? Noi nu înșelăm câinii, — noi fugim numai de ei, de rupem pământul.

Omul zise iar:

— Ba nu, șireato, îi păcăliți cu coada. Când câinii v'au ajuns și sunt gata să vă înțigă coții, voi, odată întoarceți coada de partea cealaltă; câinii fac atunci o săritură înspre partea cozii, iar voi o zbughiți încolo.

Vulpea răsă și zise:

— Lucrul ăsta noi nu-l facem anume ca să păcălim câinii, ci ca să putem schimba direcția. Când câinele e aproape de noi și vedem că nu mai putem scăpa cu fuga drept înainte, ne aruncăm de-o parte, și, ca să putem cârmii lute, trebuie întâiu să aruncăm coada de partea cealaltă; așa faceți și voi cu brațele, când, din fuga mare, vreți să cotiți. Nu-l nicicum vreo născocire a noastră, ci Dumnezeu singur a scormit asta, când ne-a făcut; — că n'a vrut pesemne ca tot neamul vulpesc să cadă în gura copoilor.

CÂINII POMPIERILOR

În orașe, se întâmplă adesea ca, în timpul unui incendiu, să rămână prin case copii, cari nu pot fi scăpați, pentru că în spaima lor se ascund și tac, iar fumul împiedică să fie văzuți. La Moscova sunt câini dresați anume pentru salvarea copiilor. Câinii ăștia trăiesc cu pompierii și, cum au sosit în fața casei ce arde, pompierii le dau drumul înăuntru să caute copii. Unul din acești câini, la Moscova, a scăpat viața a doisprezece copii, îi cheamă Kiv.

Odată, izbucnind un foc mare la o casă. Când pompierii sosiră, o femeie se repezi înaintea lor. Plângea zmulgându-și părul și spunea că o fetiță de doi ani rămăsese în casă. Pompierii trimiseră pe Kiv. Într'un salt, Kiv urcă scara și se pierdu în fum. Cinci minute mai târziu, el eșia din casă ținând între dinți o fetiță, numai în cămășuță. Mama se repezi la fetiță, hohotind de plâns și de bucurie că o vedea vie. Pompierii mângălară câinele și-l căutară de n're cumva vre-o arsură; dar Kiv se zmucl din mâinile lor și pătrunse iar în casă. Pricipură că mai e cineva în flăcări și-l lăsară să plece. Câinele, în curând leșă

ținând ceva între dinți. Când oa meni văzură ce aduce, izbucniră în răs: — era o păpușe mare.

PERELE CELE MAI BUNE

Cândva un stăpân își trimisese servitorul să-i cumpere pere de cele mai bune. Servitorul intră într-o prăvălie de fructe și ceru

— Gustă una, să vezi ce sunt minunate.

— Dar, cum o să știu eu că toate sunt bune, dacă gust numai

pere. Negustorul îi dete. Sluga îi zise:

— Nu, să-mi dai de cele mai bune.

Negustorul îi spuse:

una; și zise în gând sluga.

Ca să se încredințeze, mușcă din fiecare pară, apoi, cu cugetul împăcat, le aduse stăpânului.

Fu dat afară din slujbă.

CÂTE CEVA DESPRE A UTOMOBIL

Primul vehicul în care forța animală a fost înlocuită cu aceea a vaporilor (acest vehicul este străbunicul automobilului de azi) seamănă cu un fel de mașină de spălat rufe și a fost numit de inventatorul lui „trăsură cu aburi”. Această trăsură cu aburi avea patru roți necauciucate și partea dinădăr exact ca un cazan de rufe.

Inventatorul era un ofițer din armata franceză. Il chema Cugnot.

În anul 1770, Cugnot, prezintă în fața autorităților militare invenția lui. El are mare succes, dar minsterul de război, nu-l ajută cu bani spre a putea construi mai multe trăsuri cu aburi pe care să le poa apoi în comerț. Așa că, străbunicul automobilului de azi, a rămas doar o simplă piesă de muzeu, în muzeul Școalei de Arte și Meserii din Paris.

Șaizeci de ani mai târziu, Hancork inventează și el „un fel” de

automobil care nu era decât un fel de docar (avea două roți mai mici în față și alte două mai mari, îndărăt) pus în mișcare de o mică mașină cu vaporii. Viteza lui cea mai mare nu trecea de 15 kilometri pe oră.

(Cred că știți, că automobilele din zilele noastre, pot merge și cu 160 kilometri pe oră...). Dar nici Hancork, n'a avut mai mult noroc

decât căpitanul Cugnot. Și „automobilul” său, n'a cunoscut altă glorie decât aceea a muzeului.

Peste 43 de ani, apare în fine, în Franța o trăsură mare, cu 12 locuri, care merge datorită unui motor de 20 de cai putere și care pe un drum bun, poate alerga cu 30-35 kilometri pe oră. Pare-se, că această trăsură-automobil, a avut mai mult noroc.

Diferite fabrici, încearcă s'o perfecționeze, și industria automobilelor ia un mare avânt.

În fine, deabia prin 1890 apare pe pavajul Parisului primul automobil cu roți de cauciuc și cu posibilitatea pentru conducător nu numai de a regula viteza ci și de a putea da cu o anumită mișcare, mașina înapoi. Era automobilul creat de zinele Packard-Levasor.

De atunci, automobilul a trecut prin atâtea faze de perfecționare până a ajuns așa cum există astăzi. Trăsurile vor dispărea cu totul și la noi cum au dispărut în țările civilizate. La Paris mai circulă o singură trăsură în tot orașul, Francezii o socotesc un obiect del modat și caraghios, un fel de strigoi al unor vremuri foarte, foarte vechi.

După ultimele știri, în Uniunea Sovietică marile uzine Molotov din orașul Gorki fabrică un automobil pe minut. Acest record nu a putut fi atins de nicio fabrică din lume.

GHICEȘTI ?

A plecat murda durda la fântână
Și s'a întâlnit cu arsa'n fund.
(Te deosești și că dăreai.)

Cine merge prin pod
Și nu hodoroghește.
(murmur)

Ce fuge la vale
Și-și lasă mațe'n cale?
(Acul cu firul)

— Din cauza tâmpitului ăsta de motor, nu mai putem înainta...

PUIU

— Ascultă, tăticle, e adevărat
că apa Herbe la o sută de grade?

— Adevărat, Puiu.
— Păi bine tată, de unde știi
apa când se fac o sută de grade,
ca să Harbă?

PITICII FERMECAȚI

A fost odată un ciobotar care, din pricina multelor neajunsuri întâmpinate, ajunsese atât de sărac încât în vremea din urmă nu-i mai rămăsese piele decât pentru o singură pereche de încălțăminte. Le croi de cu seară ca să se apuce de lucru a doua zi, apoi se culcă cu sufletul împăcat, intrucât nu se știa pătat cu niciun fel de vină.

A doua zi de dimineață, se pregătea să se apuce de lucru, când băgă de seamă că încălțăminte era gata lucrată pe masă. Rămase foarte surprins și nu știa ce-ar fi putut să însemne una ca asta. Luă încălțăminte și-o privi mai de aproape. Era atât de bine făcută încât nu lipsea o singură împunsătură. Lucru cum rar se mai poate vedea.

După câțiva timp, un misteriu intră în prăvălie și, plăcându-i încălțăminte, o cumpără mai scump ca de obicei, iar ciobotarului îi fu la îndemână să-și cumpere cu banii luați, o pereche de încălțăminte.

Le croi de cu seară, și a doua zi de dimineață se pregătea să se așeze cu răvnă la masa de lucru, dar nu mai fu nevoie de niciun fel de osteneală, deoarece, când deschise ochii, le găsi și pe acestea gata făcute. Misterii nu-l lăsară nici de astădată. Îi plăteră marfa cât că-i poată fi la îndemână să-și cumpere o pereche pentru alte perechi de încălțăminte.

Și pe acestea le găsi gata făcute a doua zi de dimineață și tot așa se întâmplă mereu de aci înainte: ceea ce crola de cu seară, era gata lucrat a doua zi de dimineață, astfel că în scurtă vreme se învâluși și putut să trăiască în mare belșug.

Într-o seară, aproape de Crăciun, după ce crola pielea, în clipa când să se culce, îi spuse nevestei:

— Dacă am rămâne cu ochii deschiși toată noaptea, ca să vedem cine ne dă un ajutor atât de prețios?

Nevasta consimți. Aprinse un opaiț, apoi se ascuseră într-un dulap unde își păstrau îmbrăcăminte, și rămaseră la pândă. Pe la miezul nopții văzura cum se apropie doi pitici, care se așezară la masa ciobotarului și, privind p'ea bucată lângă bucată, începură să lucreze cu mâinile lor mici, împungând cu sula și bătând cu ciocanul cu atâta îndemănare încât nu mai puteai înțelege nimic. Nu se opiră din lucru decât după ce toată treaba fu încheiată și marfa așezată pe masă. Atunci, se făcură nevăzuți ca prin farmec.

A doua zi, nevasta zise:

— Piticii ne-au îmbogățit. Ar trebui să ne arătăm recunoscători. Sunt goi pușcă și trebuie să le fie

tare frig, mai cu seamă când umblă pe drumuri. Ascultă, vreau să-i fac. Încăruia câte-o cămașă, un surtuc și-o pereche de nădragi. De asemeni, am să le împletesc și câte-o pereche de ciorapi. Iar tu să le faci câte o pereche de încălțăminte.

Bărbatul fu de aceeași părere și, seara, când totul fu gata, în loc de piele croită, lăsară darurile pe masă, apoi se ascuseră ca să vadă ce vor face piticii când vor zări îmbrăcăminte.

Pe la miezul nopții, aceștia se strecurară pe ușă și se pregăteau să se așeze la lucru. Rămaseră uimiți însă când băgară de seamă că pe masă, în loc de piele, se aflau lucruri atât de frumoase și nu mai puteau de bucurie. Se îmbrăcară în cea mai mare grabă și începură să cânte.

Apoi începură să joace, sărind peste scaune și laviți, până când ajunseră la ușă.

Din clipa aceea nu-i mai văzu nimeni. Ciobotarului îi mergea însă toate din plin, căci învățase acum bine cum se lucrează cu sror și, împreună cu nevasta lui, trăi multumit până în ceasul din urmă.

— Soțul meu vroia să cânte la saxofon, iar eu l-am cerut să fie lemn... și uite așa le face pe amândouă.

TOMBACO, SPAIMA JUNGLEI

Vânătorii de fiare sălbatece din secolul trecut, au trăit clipe de groază, cutreerând pădurile în care se bănuia că Tombaco, elefantul gigantic pe care nu-l putea răpune nimeni, își face plimbarea obișnuită. De zeci de ori se încercase prinderea lui. Pierduseră rămașaguri de sute de mii de lei, vânătorii cei mai curagioși, care se legaseră să-l prindă. Tombaco ieșea totdeauna victorios.

În junglă, cadavre de oameni, de zebre, de tigri, arătau locurile pe unde trecuse uriașul elefant.

Era de ajuns să arunci o singură privire pe trupul neînsușit, acoperit de frunze, ca să recunoști în dată pecetea morții adusă de Tombaco. În cele din urmă vânătorii, se hotărâseră să renunțe la prinderea lui Tombaco. Se știa că cine pleacă să-l vâneze pe Tombaco, nu se mai întoarce.

Totuși, un tânăr vânător anume Robinson întovărit de Abdul, un negru care de bună voie s'a hotărât să-l însoțească, a plecat într-o zi să-l prindă pe Tombaco. Pe ripeliile acestei vânători teribile

sunt tot atât de interesante, pe cât sunt de emoționante. Se știe că prima luptă s'a dat numai între Robinson vânătorul geb și Tombaco. Robinson a vrut să-l cruțe pe cât îi sta în putință, pe tovarășul său, Abdul.

Cinci gloanțe pornite din pușca lui Robinson au pătruns prin pielea groasă a elefantului fără să-l doboare. Dimpotrivă, Tombaco părea mai bine dispus decât ori când. Avea aerul că lupta e o glumă care îl distrează. Pășea prin junglă fără să-i pese de adversar, smulgea iarbă și privea departe, ca și când ar fi uitat de orice gând războinic.

Dar Robinson nu se lăsa înșelată de toată tactica aceasta iscusită. Stătu la pândă într'un pom și așteaptă. Într'adevăr Tombaco, nu mai putu răbda. După socoteliile lui, momentul hotărâtor sosise. Își fixă adversarul, ținându-l în ochi cu o privire groaznic de amenințătoare și se apropie de pom.

Robinson ochetea animalul drept în frunte. Glonțul și-a ajuns ținta, dar Tombaco după ce aruncă vânătorului o privire plină de ură, o luă la fugă, într-o goană nebuună.

Robinson, trase din nou un glonț. Tombaco se oprește o clipă pe loc, ca și când glonteale l-ar fi gădilat ușor, apoi se întoarce în goană, stărnind nori mari de praf, spre pomul în care era urcat Robinson. Vânătorul ochetea din nou. De data asta, Tombaco este lovit în șira spinării. Credeți că a căzut doborât la pământ? Vă înșelați. Tombaco a dispărut deodată, ca și când pământul l-ar fi înghițit. Robinson se freacă la ochi, uimit. Dar peste câteva minute, trupul gigantic al lui Tombaco se zărește fugind prin junglă, în lumina palidă a amurgului. Tombaco fugind! E de necrezut!

Vânătorul sare din arbore și pornește în goană pe urma pașilor elefantului. Tombaco și-a încetinit pasul, mergând greoi, se uită din când în când în urmă ca și când

- Aoleu!
- Ce, ți-e frică?
- Nu, dar mi-au uitat permiul de vânătoare acasă.

ar voi să mărturisească că se dă bătut. Vânătorul se apropie din ce în ce. Om și fiară nu mai sunt decât la 70-80 de pași unul de altul.

O clipă, privirile lor se întâlnesc. Ochi în ochi, vânătorul și animalul, rămân pe loc, ca doi prieteni.

Dar deodată, Robinson ridică pușca. Elefantul răspunde ridicând trompa, dar răcnetul lui, nu mai e decât un gemăt stins de durere. Glonte pe norște. Spre uimirea vânătorului, Tombaco își continuă drumul.

Hotărât, nici un glonte de pe lume, nu va putea lovi mortal, pe acest elefant, pe această spaimă a junglei.

Robinson nu mai are decât un singur glonte în pușcă. Trebuie să ochiască bine. Dar deodată, își dă seama că nu mai poate înainta. Picioarele nu-l mai slujesc, sunt parțial paralizate. Simte cum inelul cu inelul, se infundă într'un pământ moale, mălos, care îl înghite. Acum Robinson știe unde se află. Acum înțelege cât de groaznic se răzună elefantul. Ro-

binson se află, în așa zisul cîmțir al elefanților, un loc în care pământul se topește sub picioare trăgând orice vîetate în fundul lui. La cățiva pași de Robinson, Tombaco se scufundă și el în pământ. Odată, de două ori, parcă, a mîscat trompa, ca și când ar fi încercat în felul acesta să-și ia rămas bun dela vîetător.

Robinson mai întîlnește odată ochii elefantului, o singură dată îi mai zărește colții cari se îngroapă în nămol.

Abdul care își urmărea însă tovarășul, pas cu pas, văzând groaznică situație în care se găsea acesta, se cățăără pe un copac de unde îi aruncă o frînghie. Robinson îi prinse capătul și Abdul trase de frînghie salvându-și tovarășul de la moarte sigură. A doua zi ei au revenit cu o macara și au scos din nămol trupul elefantului care a fost expedit în Europa și expus la muzeu. Mii și mii de oameni s'au minunat văzînd trupul uriaș al elefantului admirînd și curajul vîetătorilor cari l-au capturat.

SĂ NE JUCĂM

MINGEA LUP

Joc de echipe. Fiecare echipă poate să aibă 6—12 jucători.

Desenați un cerc de 6—8 metri.

Una din echipe intră în cerc în formație prin flanc cîte unul, ținîndu-se de mijloc.

Primul jucător se numește pastor, ceilalți oi și ultimul miel.

Cealaltă echipă stă în jurul cercului și caută să lovească cu mingea ce reprezintă „lupul” pe miel.

Mingea se aruncă cît mai repede dela un jucător la altul, iar păstorul apără pe miel deplasînd întreaga coloană astfel ca să nu se rupă (punct rău).

Cînd mielul este lovit, contează punct rău și păstorul devine miel, iar următorul din capul coloanei, devine păstor.

Jocul continuă astfel un timp stabilit dela început, 5-10 minute, notându-se punctele rele ale echipei din cerc.

După ce a trecut timpul stabilit, echipele își schimbă locurile.

Cîștigă echipa care a avut mai puține puncte rele (mai puțini miei loviți).

SPICELE DE GRÂU

Bun și cîștit agricultor e Măhar Slobzozeanu. Și mai are și nițică știință de carte, care l-a folosit și cu care se mîndrește, în sat la el. Tot ce și-a agonisit e numai prin munca lui chibzuită de toate zilele.

Într-o zi a plecat cu băiatul lui mai mare, la cîmp, să vadă cum îi merge grăului și dacă s'a copori nu.

De o parte și de alta a șoselei se întinde lanul plin cu spice aurii și gata de seceră.

Băiatul privește la ele cu ochi mari și-i plac grozav spicele cele înalte, care-și țin capul drept în sus. Vorbește lui tată-său:

— „La te uită, tată, ce frumoase

sunt spicele acestea drepte. Căle urite sunt celelalte cari se pleacă la pământ!”

Tată-său zămbi și întinse mîna de luă cîteva spice: cîteva din cele drepte și cîteva din cele plecate. Frecându-le în mîini și pe unele și pe altele, arătă băiatului:

— „Ia te uită, copile! Spicele care stau semețe, sunt goale; goale; pe cînd cele plecate spre pământ sunt pline cu boabe și încă ce boabe mari și frumoase!”

Așa se întîmplă și în lume: sunt mulți semeți și mîndri cari n'au niciun pic de mînte, asemeni spicei celor goale; și sunt alții gîrboșiți și plecați, încărcăți de boabe în mîini, ca și spicele cele pline!”

HUMOR

RASPUNSUL LUI GICA

Profesorul: — Știm cu toții că oamenii se hrănesc cu carnea animalelor; dar cu oasele ce fac?

Gică: — Știu eu domn' profesor, dacă sunt bine crescuți, le pun pe farfurii...

CUM S'A DAT HOȚUL DE GOL

Un hoț pătrunsesse într-o noapte în podul casei unui negustor. Se încălca cu biauuri și stufe cât putu căra și vru să se dea jos, nici pasărea să nu-l simtă; dar făcând un pas greșit, haina i se agăță de clanta ușii și... gata hododrugea!a.

Negustorul, uzind zgomot de asupra lui, își trezi servitorul și se sui în pod cu el, având o luntă-nare nămană.

Servitorul, încă somnoros, zise negustorului:

— Ce să mai căutăm, nu-i rămenii; o fi tot vre-o pisică.

Cu toate acestea negustorul tot se sui. Hoțul cum m-rosi că mișcă ceva prin casă, puse toții la loc și-și căută o ascunzioare. Iacă într'un colț un moșman mare. Era tușun în foi. Dete tutunul într-o parte, se vârlă n el și se acoperi iar cu foi de tutun. Din ascunzioarea lui văzu pe cei doi, umblând încoș și ncolo și vorbind. Unul din ei zicea:

— Am auzit bine un zgomot.

Sluga întrebă:

— Păi cine să-l fi făcut? Poate

vre-o pisică, ori, mai știi? — vre-un spiriduș.

Negustorul trecu pe lângă movila de tutun, nu văzu nimic și zise:

— Se vede că m'am înșelat, nu-i nimeni. Haidem.

Hoțul, văzându-i că pornesc să plece, se gândi:

— Acum am să-mi fac iar o legăturică bună și-am s'o șterg prin iereastră acoperișului.

Deodată simți o mâncărime în gări și înțelese că o să-i vie și strănuie, — ah, afurisit lui! e tutunul își acoperi gura cu mâna, dar nu se putu stăpâni. Negustorul da tucmai să iasă, când aude din colțul cu tutunul, un: „hapclui!” strașnic.

Oamenii se 'ntoarseră și 'nhățară hoțul.

După cum vedem, hoții întotdeauna sunt prinși până la urmă!

PROSTILA ȘI IEPURILĂ

Stăpânul lui Prostila l-a trimis să ducă un iepure unui prieten (Dar Prostila e... Prostila!) Nu știu cum face și scapă iepurele pe drum.

Văzând cum fuge iepurele, strigă cât îl ia gura:

— Ehe, degeaba vrei tu să ajungi înaintea mea, la boier, că n'ai scrisoarea cu tine și n'o să poți spune de ce ai venit!...

Reguli școlare

1. De dimineață te scoală, Te îmbracă și te spală
Ghițdanul ți-l pregătește.
Și spre școală te grăbește.
2. Intră în școală liniștit
Mergi la locu ți rănduit,
Și să fii ascultător
Domnului învățător.
3. De la școală mergi acasă
Calea ți-nsă și voioasă,
Și pe drum nu sta pe loc.
Nici la vorbă, nici la joc.
4. Lucrurile-ți pune lăză
În căzuța rănduită
Străiele și pălăria
Cărticica și hărtia.
5. Joacă-te pe l'noșă casă
Pân' la ora cea de masă
După masă neapărat
Înveți până pe 'nserat.
6. Când vine masa de seară
La masă te duce iară
Dar mănâncă cu ferință
Și cu bună cuvință:
7. Prea ierbind te mănăca,
Cât: mult nu îmbruca
Sub masă nu te-aptacă
Și 'mprejur nu căută.
8. După masă mulțumește
Tatălui, ce te hrănește,
Și sărută moșcel tale
Mâna ce ți-a dat mănăcare.
9. N'ai uitat n'imi? Vecheașă
Și sărgincioșă lucrătoasă
Și iei lucrul în serios.
Ca să iasă cu folos.
10. Înainte de culcat
Fie lucrul tău cătat
Că nu l'biți a depune
Lucrul de azi până mâine.

POȚI SĂ DESLEGI ?

Se dau următoarele grupe de cuvinte: 1) Etaj — Animal nordic. 2) Din când în când. — Se revarsă primăvara. 3) Diviziune de timp — Cui (tip), e mai ridicat. 4) Cui. — Balaur din povești. 5) Diviziuni de timp — Locul unde se înneacă țigărilor. 6) Carătie — Comună rurală. 7) A brăze nămantul. — Moștia.

Amestecându-se între ele cuvinte, la care formeză fiecare grupă se vor obține noul cuvinte corespunzătoare următoarelor semnificații: 1) Calea mai înle. 2) A drege 3) Greșit. 4) Liniștit 5) Animal mare. 6) Fără plată 7) Mașină.

Inițialele acestor cuvinte citite în continuare vă vor da numele unui mare povestitor român.

SĂRITURA

O corabie se întorcea în port după ce făcuse ocolul lumii.

Tempul era frumos, tot personalul corăbiei era pe punte. În mijlocul călătorilor, o maimuță mare înveselia pe toată lumea: sălta, tăcea tunde, strâmbături, maimuțările mișcările oamenilor și, văzând că are căutare, își făcea tot mai mult de cap.

Pe neașteptate, ea se arunca spre un baletandru de doisprezece ani, fiul căpitanului de corabie, îi zmulse pălăria, și-o puse în cap și începu să se cațere tacticos pe catarg. Toată lumea izbucni în râs; dar copilul, rămas cu capul gol, nu știa dacă trebuie să facă haz ori să plângă.

Maimuța se așeză sus pe vergeaua uneia din pânzele corăbiei și, cu dinții și unghiile, începu să sfășie pălăria. Părea că simte plăcere de necazul copilului și-și arăta pălăria, schimonosindu-se.

Băiatul în zadar amenința, țipa maimuța îi ferfenița mereu pălăria.

Marinarilor se prăpădeau de râs. Deodată, băiatul, roșu de mânie, își aruncă haina de pe el și începu să se suie pe catarg în urmărirea maimuței. Dintr'un salt apucă frânghia și ajunse ver-

geaua, dar animalul, mai sprinten și mai îndemânatic, îi scăpă în clipa când băiatul credea că pe aci că și apucă pălăria.

— Nu-mi scapi tu, lasă! — strigă strengarul urmărind maimuța. Dihanța, puțin câte puțin, îl atrăgea tot mai sus; atârnat de harță, copilul se avânta după ea, și în curând maimuța și copilul ajunseră aproape de vârful catargului. Aici maimuța, ținându-se cu o mână de frânghie, atârna pălăria de capătul celei mai de sus dintre vergele, curmezișe, iar ea se sălta până în culmea catargului. De acolo râdea arătându-și dinții. Dela catarg până la capătul vergelei de care atârna pălăria, era o depărtare cam de un metru și jumătate, așa că nu puteau apuca pălăria, decât luând mâna de pe frânghie și de pe catarg.

Dar băiatul era tare înfierbân-

tat. Deslăcu mână de pe catarg, ca să poată trece cu piciorul pe vergea.

Pe punte, toată lumea, cu ochii țintă în sus, răsese până acum de lupta asta între maimuța și fiul căpitanului; dar când văzură că băiatul nu se mai ținea de frânghie și ca pornia pe vergea cumpanindu-se, toți marinarii rămaseră înghețați de groază: o singură mișcare greșită, și copilul se putea rostogoli, zdrobindu-se pe punte. Chiar de izbutea să apucă pălăria, i-ar fi fost foarte greu să se întoarcă și să ajungă iar la catarg.

Toți priviau în tăcere, așteptând ce o să se întâmple.

Deodată, cineva scoase un strigăt de spaimă. Copilul, ca trezit, privi în jos și se clătina.

În clipa aceea, căpitanul corăbiei, părintele băiatului, ieșea întâmplător din cabina lui, cu pușca în mână, cu gândul să măi impuste ceva păsări de mare.

Își văzu copilul sus, pe vergea, și îndreptând spre dânsul arma, strigă:

— În apă! Sări numaidecât în apă, ori te împușc!

Băiatul, fără să priceapă, își pierdea echilibrul.

— Săriti ori tragi! una. — două!

— Și în clipa când tata strigă „trei“, copilul își făcu vânt spre mare.

El căzu în apă ca o ghitulea; dar unda abia-l înghițișe că douăzeci de marinari înimoiși se și aruncară în mare. După patruzeci de secunde, ce părură privitorilor un veac, copilul se ivi la suprafață. Îi apucară și-l aduseră pe vas. Câteva minute mai târziu, el deto alarău apa pe gură și începu să râsufle.

Când căpitanul îi văzu teafăr, scoase un oftat, parcă i-ar fi înăbușit cineva, și fugi în cabina lui, ca să nu-l vază nimeni plângând.

L. TOLSTOI

BABA OARBA ÎN TREI

Numărul jucătorilor poate fi oricât de mare, așezați „turcește“ în cerc.

Trei din jucători stau la centru, având fiecare un cilindru de carton în care să intre capul, ca să nu vadă. Două cilindri sunt cu marginea de sus dreaptă, iar al treilea cu marginea dinlăță.

Scopul jocului este ca cei doi jucători cu cilindri la fel să găsească pe al treilea cu marginea dinlăță. Aceasta se face prin pipăire cu mâna, adică de câte ori se întănesc câte doi, își pun mâinile în cap să vadă dacă nu este cel căutat.

Când jucătorul cu cilindrul dinlăță a fost descoperit, jocul celor trei se termină și alți trei se dau locuri.

UNIREA

Un om avea șapte feciori. Acești băieți trăiau numai în certuri și nu se alegea nimic de munca lor. Bietul bătrân privea la ei, îi certa, îi povățuia, dar degeaba. Ei tot în neunire trăiau. Necazul părintelui era nespus de mare și nu știa ce să mai facă, ca să alunge vrajba dintre băieți.

Într-o zi, îi chema pe toți șapte lângă sine și le spuse:

— „Măi băieți, iată, eu am aici un mănunchi de șapte nu'le. Ia că vedem, care din voi va fi în stare să-l rupă”.

— „Ușor lucru”, răspunseră aproape toți odată.

Unul câte unul puseră mână pe mănunchi și încercară să-l rupă, dar le era peste putință. Îi îndoiu numai, dar de rupt, nici pomeneală.

În cele din urmă, după atâtea încercări, toți șapte feciori spuseră:

— „Nu se poate rupe, tată”.

Bătrânul, zămbind, răspunse:

— „Ba să vedeți că se poate. Nimic nu e mai ușor ca asta”.

Se apucă apoi și deslegă mănunchiul. Luă nutelele una câte una și le frânse cu multă înlesnire.

— „Apoi așa știam și noi”, ziseră băieții deodată. „Așa și un copil le rupe”.

Bătrânul și înțeleptul lor părinte, plin de mulțumire, spuseră apoi:

— „Vedeți? Asta să vă fie de învățătură. Așa e și cu voi. Dacă veți fi uniți și vă veți ajuta unul cu altul, veți fi tari și de neînving. ca mănunchiul cel de șapte nutele. De îndată însă ce desbinarea va fi între voi și veți urma să vă certăți, rămânând singuri fiecare, va va putea înfrânge oricine...”

De atunci, cei șapte feciori au înțeles că trebuie să fie uniți oricând și trebuirile le-au mers numai în plin.

Unirea face puterea, spune o vorbă bătrânească de-a noastră.

D'aia și țara noastră este prietenă acum cu toți vecinii care o înconjoară, ca să fie tare și puternică și nu slabă și fără putere ca înainte când se dușmănea cu vecinele ei.

BALADA GREERULUI

Peste dealuri zgribulite.

Peste țărini zdrențuite.

A venit așa, de-odată.

Toamna cea întunecată.

Lungă, slabă și zăludă.

Botezând natura udă,

Cu 'n mănunchiu de ciufamai. —

Când se scutură de ciudă.

Împrejurul ei departe

Risipește 'n evantaiu

Flori mărunte,

Frunze moarte.

Stropi de tină.

Guturaiu...

Și cum vine de la munte.

Blestemând

Și lăcrimând

Toți ciuiliți de pe vale

Se pitesc prin vâg?uni,

Iar măceșii de pe câmpuri

O întâmpină în cale

Cu grăbite plecături...

Dar pe coastă, la urcuș,

Din căsuța lui de humă

A ieșit un greeruș,

Negru, mic, muiaț în tus

Și pe-aripi pudrat cu brumă:

— Cri-cri-crit!

Toamnă gri,

Nu creдем c'o să mai vî

Înainte de Crăciun.

Că puteam și eu s'adun

O grăunță cât de mică.

Ca să nu cer împrumut

La vecina mea furnică!

Fîndcă nu-mi dă niciodată.

Și-apoi umple lumea toată

Că m'am dus și i-am cerut!...

Dar de-acuș,

Zise el cu glas sfârșit,

Ridicând un picioruș,

Dar de-acuș, s'a isprăvit!...

Cri-cri-crit!

Toamnă gri,

Tare-s mic și necăjit!

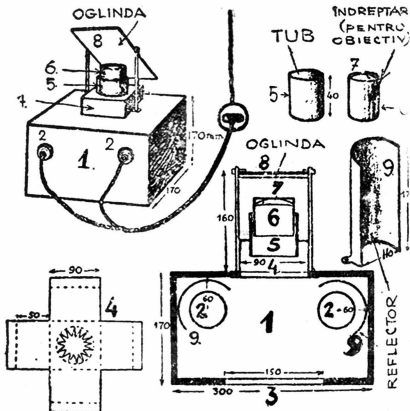
G. TOPĂRCEANU

Aerisire:

— Așa mai pot să respir puțin în aer curat.

CUM SĂ NE CONSTRUIM SINGURI UN APARAT DE PROECȚIE

Copil, pentru ca să vezi pe ecran, la voi acasă, orice imagine de fotografie doriți, vă puteți construi singuri un aparat foarte simplu care proiectează fotografiile pe ecran.

Iată cum se construiește:

Vă trebuie o cutie de lemn sau de carton tare (1) cu două șnuri electrice fixate într-un perete (2) de 75 - 100 wați fiecare. Deasupra se înfășează un tub făcut din carton (5) lipit bine de obiectiv (6) care se instalează în soclu tăcut și el din carton. Obiectivul trebuie să aibă 40-45 mm. Dacă e mai mare, cu atât mai bine. Deasupra obiectivului se instalează o oglindă susținută de un suport făcut din două șărme mai groase. Oglinda poate fi una obișnuită cu dimensiunea de 15/25 cm.

Cutia trebuie să fie vopsită negru în interior (sau pim hârtie neagră). Fotografia care urmează să fie proiectată se pune în interiorul cutiei (3) imaginea trecând prin obiectiv se proiectează de oglindă pe ecran, care trebuie instalat la maximum 4-5 m. Se poate folosi și peretele aib.

25-28 cm este distanța între marginea de sus a oglinzii și peretele de sus a cutiei.

Socul se construiește după fig. nr. 4. Toate dimensiunile date sunt socotite în mm.

Deasupra becurilor se instalează 2 reflectoare conform modelului nr. 9.

Din revista sovietică „Zateinik”, supliment pentru copii al editurii „Tânără Gardă”

Un joc: Pisicuța

Un jucător reprezintă pisicuța, iar ceilalți stau în jurul lui, pe iarba sau pe nisip.

Pisicuța se duce la unul dintre ei. Ingenunchiază în fața lui și scoate un mirolăit plângător, făcând în același timp o strâmbătură conică.

Jucătorul vizat nu are voie să râdă, nici chiar să surâdă, iar cu mâna trebuie să mângâie pisicuța, spunând: „Săraca pisicuță!”

În fața aceluiaș jucător, pisicuța poate mirolăi de trei ori. Dacă reușește să-l facă să greșască, îi ia locul, iar dacă nu, se duce la altul.

HAZURI

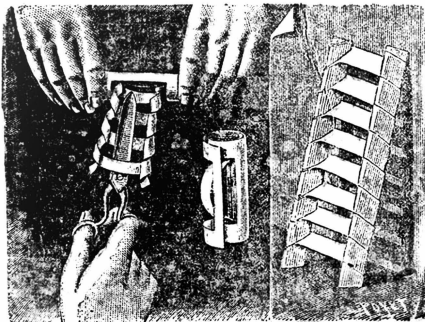
SOLUȚIE

Câtiva lucrători sapă un puț într-o grădină. La un moment dat pământul scos e atât de înalt, încât trebuie să fie pus undeva. De aceea, ei îl înțerează pe stăpânul locului:

— D-le, unde punem pământul?

— Păi săpați o groapă altă-turea și svârșiți-l acolo...

SCARA DE HÂRTIE

Veți vedea cum se fabrică dintr-o foaie de hârtie unica scară ce se vede în desenul nostru. Hârtia trebuie să fie însă rezistentă; ca dimensiune hârtia de scrisori, convine perfect.

Figura vă arată cum să procedați: înfășurați pe ea însăși, o foaie de hârtie în sensul lărgimei sale, făcând răsuciri drepte și regulate. Apoi crestați unelul rului cu trei tăieturi în felul următor: întâi două mici tăieturi perpendiculare pe rulu, la stânga și la dreapta acestuia la o distanță de 1 cm. de margine; apoi o mare tăietură paralelă cu axa rului care să lege cele două tăieturi paralele între ele.

Faceți în rulu o scobitură prin care treceți prima bandă de hârtie care se alină în fundul acesteia. Pe desen se vede că această bandă a fost trasă ușor.

Dacă vreți să fabricați singur această scară luați banda de hârtie între dinți, ținând delicat cu degetele cele două capete ale rului.

lului. Trăgând ușor cu mâinile faceți să iasă din scobitură benzi paralele de hârtie, care vor fi

Moș Crăciun

Bună ziua, dragi copii,
Bine v'am găsit voioși;
Am venit să'ntr'eb p'aci:
„Fosta-ți voi gălăgioși?”

Multe vânturi, mari zăpezi
Pân'aci cutreerați,
Te 'ngrozial numai să vezi,
Dar, zisei în gându mi: hai,

Copilașilor cuminți
Ce ascultă de părinți
Să le dau din toiba mea
Tot ce'ntrisa voiu avea.

Iar acum, copii voioși,
Rămâneți toți sănătoși
Și la anul, mici ștrengari,
Să fiți toți mari călătorari.

treptele scării; marginile acestor benzi sunt legate prin două spirale.

Când totul este tras, îndoiți de două ori una peste alta cele două spirale, plate. Acestea vor fi brațele scării.

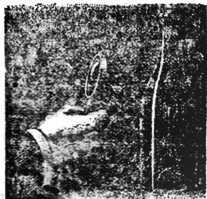
La început e bine să fie doi care să facă operațiunea aceasta: unul ține marginile rului și celălalt trage cu foarfecele prima bandă, după cum arată figura din desen.

CUM SE TAE FIRUL DE SFOARĂ ÎNCHIS ÎNTR'O STICLĂ

Arătați prietenilor o sticlă goală (să fie albă) acoperită cu un dop de care ati atârnat în interior o sfoară sau un fir de atâ care să aibe la capătul de jos o greutate ca ea să se poată menține întinsă.

Pariati că puteți tăia firul dinăuntru fără să vă atineți nici de sticlă, nici de dop. De sigur că prietenii voștri nu vor reuși.

A atunci veți arăta cum acest lucru

este posibil. Ceruți sticla ca ei să nu spună eventual că ati scos dopul și retrașeti-vă într-o cameră vecină. Experimenta se va face numai pe timp de noapte.

Rămăși singuri luați o lungă cu ajutorul căreia veți culege razele soarelui într'un focar fixat pe sfoară. Ea se va aprinde și se va rupe. Intorsi la prietenii veți dovedi că ati tăiat firul fără să-l scoateți din sticlă.

DOUĂ SOCOTELI

HAI SĂ DESLEGĂM

Georgică era un băiat de vreo zece ani. Tată său avea un mic atelier mecanic și avea de plătit în fiecare zi mici sume de bani. Georgică văzu odată un om, care veni cu o listă de treburile ce făcuse și primi dela tatăl său:

100 lei, că i-a ajutat să-i ducă marfa în prăvălie;

200 lei, pentru că i-a tăiat lemne;

500 lei, pentru că s'a dus după diferite cumpărături.

Georgică își zise atunci, că și el a făcut destule treburile și se cade să ceară plată pentru ele.

Într-o zi, la prânz, el puse sub șervetul mamei sale un bileț, pe care scrisese următoarele rânduri:

Datorită mamei către Georgică.

100 lei, așezatul lemnului în pivniță;

50 lei, adusul târguelilor din piață;

50 lei, adusul unui sac cu car-

tofi din pivniță;

200 lei, pentru silința la învătătură și bună purtare.

Total 400 lei.

Mama citi bilețul și tăcu. Seara, când Georgică se așeză la masă, găsi în tacâmul lui patru sute de lei. Cine era mai bucuros decât dânsul, când își puse în buzunar, banii câștigați! Dar sub tacâm el mai găsi și un bileț. În el scria:

Datoriile lui Georgică către mama sa:

Pentru zece ani de hrană, nimic;

Pentru grijile cu care l-a crescut, nimic;

Pentru nesomnul și truda din nopțile de boală, nimic;

Pentru că, l-a fost zece ani o mamă bună, nimic.

Când Georgică citi această socoteală, rămase uluit. El alergă cu ochii plini de lacrimi la mamă sa și-i zise: „Mamă dragă, țin-te banii și iartă-mă.”

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Z	A	P	A	D	A		C	E	A
2	A	V	A	L	A	N	S	A		L
3	C	A	L	O	R	I	F	E	R	E
4	U	N	T		A	N				
5	T	O	S		A	L	T			
6	I	G	N	A	T		A	T		
7	A									
8	A									
9	A	R	S							
10	D	A	R							
	A	T								

IARNA

ORIZONTAL: 1) Cartea de vizită a jernii. — Pe lângă „hăis”. 2) Zăpada care se prăbușește. 3) Niște șerpi cu sânge cald pe care li tii în casă... 4) Aliment. — Începe în mijlocul iernii și sfârșește tot în mijlocul ei. — Nu vorbește. 5) Un anumit fel de zahăr. — Articol. — 6) Când nu se mănâncă porcul. — Duminică. 7) Precum. — Sărbătoare și vacanță de iarnă. 8) Prăjit. — Pusăre sinuratică. 9) Se dau și se capătă de sărbători. — Lucrare pământului 10) Curs străzile de zăpadă.

VERTICAL: 1) Boli. — Nume de fată sau oras în Peru. 2) Vine toată gârzi. 3) Îmbrăcăminte de iarnă. — Comună rurală. 4) Expresie telefonică. — Să nu te duci cu el la pomul lăudat. — Simbolul ruteniului. 5) Urmă. — Transilvania (presc.). — Oraș în Chaldea. 6) Așăta. — Cum e varza pentru sarmale. — 7) Sfânt. — Dat cu lac. 8) Rechizite școlare. — Pană de despicat lemne. 9) Zeul scarelui la Egipteni. — Duminică. — Măsură a ararilor. 10) Poetul cu cele mai frumoase pasteluri din literatura română printre care este și „Iarna”.

Carte de vizită magică.

CONSTANTIN A MĂRAR

Ce funcție are domnul de pe această carte de vizită și din ce oras e originar?

Deslegarea se obține amestecând literele.

STICLA SE POATE TĂIA CU FOARFECI OBISNUITE

Ou o foarfecă obișnuită se poate tăia o bucată de sticlă la fel de ușor ca și cum ai tăia o bucată de carton. Tot secretul stă în a afunda într-o cadă cu apă, mâinile cu foarfece și sticla. Sticla se tale în linii drepte sau curbe fără să se strîbească sau să se spargă. Explicația consistă în faptul că apa amortizează vibrațiunea foarfecei și a plăcii de sticlă. Dacă cel care face această operație ar scoate foarfecele numai puțin din apă experiența nu va reuși.

Nu vă vine să credeți probabil. Încercați și vă veți convinge. Dar nu uitați așezarea mâinilor bine în apă.

UN BRAD DE ANUL NOU LA SAKOLNIK

de A. KONONOV

Nu trebuiau să se ducă denerte după brad. Aici, în Sokolnik, chiar, au găsit un brad frumos. I-au tăiat și l-au adus la școală.

Copiii văzură cum fu bătut trunchiul bradului într'un picior de lemn, pe podele. Pe urmă electricianul Volodia trase o sârmă pentru instalația de becuri luminoase, așezată pe creneutele pomului.

A doua zi din zori, îl așteptară pe Vladimir Ilici Lenin. Era încă lumină afară și copiii îl tot întrebau peintendentul școlii:

— Ce-o să fie dacă nu va veni Lenin?

— Dar dacă viscolește? Mai vine Lenin sau nu?

Intendentul era un muncitor bătrân din Leninrad. El îl cunoscuse pe Lenin încă înainte de Revoluție. De aceea îl și tot întrebau copiii. Și omul le răspundea, sigur de sine:

— Dacă a spus Vladimir Ilici că vine, păi vine.

Inserase și viscolul începu să spulbere zăpada. Vântul suera prin arbori și omătul surturose se răzuca prin aer în chio de seroi albi. După aceea începu să ningă, eu fulei mari și dese.

Pomul era împodobit frumos. Jucările le făcuseră chiar copiii. Erau ursuleți, iepurași, elefanți. Cel mai chibos era însă, un Moș Crăciun, rumen la față și cu o barbă albă, cocotă tocmai în vârful bradului. Timbul trecea și Lenin nu venise încă.

Și deodată copiii auziră cum cineva dintre cei mai în vârstă spusese cu lumătate de glas:

— Ei, pe un viscol ca ăsta, nu mai toate să vină...

Copiii alergară din nou în jurul bătrânului intentent.

Intendentul le răspundea de astă dată cu asprime:

— Nu mă mai plictisiți! V'am mai spus că dacă și-a dat el cuvântul că vine, păi vine sigur.

Începură să aștepte din nou. A-

fară urla vântul, zăpada aruntru-roasă lovea în geamuri. Din oricinea șgomotului și a vuetului nimeni nu auzi automobilul care intrase în curtea școlii. Din mașină coborî Vladimir Ilici.

El urcă treptele, se desbracă, își șterse obrăzii uzi de zăpadă cu batista și îndată porni spre copii în căla cea marer.

Aceștia îl recunoscură într-o cli-

nă. De câte ori nu văzuseră ei portretul lui Lenin! Dar acum parcă se fastăceau. Il priveau pe Lenin și-i întrebă:

Vladimir Ilici nu așteaptă prea mult. Il privi, hătru, prin're gene și-i întrebă:

— Care din voi știe să se joace de-a pisica și soarele?

Cea dintâi răspundea fata cea mai mare — Vera:

— Eu!

— Și eu! strigă băiețelul Lioșa.

— Ei, atunci tu vei fi pisica, zise Vladimir Ilici.

Copiii se așezară în cerc, de jur, împrejurul bradului. Soarece era micuta Katia. Lioșa fu după Katia: îi era lesne s'o prindă. Fetița se agită de haina lui Lenin. Și

Vladimir Ilici o ridică în brate, sus de tot.

— Nu poate pisica să prindă șoarecele!

Apoi rolul soarecelui îl jucă Sena. Lioșa îl prinse și deveni el soarece, iar Sena se prefăcu în pisică.

Jucară multă vreme, până se infierbântară.

Dar se deschise ușa și intră în sală un elefant mare, cenușiu. Copiii tipară într'un glas. E drept că unii din ei recunoscură dintr'odată covorul cenușiu depe planul școlii. Dar cine era sub covor? Covorul se leșină încet și în față se leșină o trompă lungă. Picioarele dinainte ale elefantului erau încălțate în niște cisme de păslă, iar cele din spate cu niște eșete. Lucrul acesta nu prea semăna îndeajuns cu un elefant. Elefantul ocoli bradul în tîetele copilor. Își leșină în semn de bun rămas trompa și porni spre ușa.

Dincolo de ușă, de sub covor ieși electricianul Volodia și portarul școlii. Amândoi erau mari măștri în deal de astea. Ieșind de sub covor, ei veniră din nou în sală. Acolo copiii rădeau cu hohote recunoscându-le cismele de păslă și eșetele. Hohotele îi făceau pe Moș Crăciun-ul din vârful bradului să tresară:

Au mai fost și alte lucruri vesele în seara aceea.

Cineva dintre copii strigase:

— Hai să ne jucăm de-a v'atî acunselea!

Vladimir Ilici își scoase batista și se legă cu ea la ochi. Lenin întinse bratele și porni înainte în vârful picioarelor. Copiii se împănăstărară. Apoi începură să se aprotie titol de Vladimir Ilici și să strige:

— E cald!

Și când Lenin era foarte, foarte aproape copiii tipau:

— Frie! O să degeri!

Lenin înțelese că totii copiii a-

ceștia sunt foarte îndemânateci, că știu să se joace și că ei va trebui să alege multă vreme, după ei, cu ochii legați.

Atunci el se prefăcu că pornește înainte dar se întoarse deodată pe călcăie și apucă pe un copilăș de brat.

Cei alți copii începură să strige:

— Ghici, cine-i! Ghici, cine-i!

Iar cel prins râdea și se silea să fugă. Era bățelul Senea.

Vladimir Ilici îi pipăi părul, fruntea, obrații.

— Senea!

Lui Senea îi era și dădă că se lăsese prins, dar îi și nărea bine că Lenin tinuse minte cum îi cheamă.

După aceea, micuța Katia citi niste poezii de Pușkin, dar se înfurecă la un moment dat și izbucni în plâns.

Lenin începu s'o mângâie.

Katia își șterse lacrimile cu bățista și spuse:

— Lenin, tu ai nu pleci dela noi! Rămâi să trăiești aici!

Lenin începu să râdă

— Și așa nu locuiesc deoarte.

Apoi totți începură să șurde în jurul brăduțului Micuța Katia alergă alături de Vladimir Ilici, adăseră în cameră un cos mare înțercat cu călouri. Călourile fuseseră aduse de Lenin pentru copii.

Unii călouraseră o masinuță, alții o roată, alții o tobă. Katia căpătă în dar o nănușă.

Iar Lenin, pe neobservate, în timpul zarvei, ieși din cameră și plecă.

Asa s'a sărbătorit, pomul de Crăciun în orașelul Gocolnicah, în anul 1919.

PUTEȚI SCRIE ȘI DESENA CU MÂNA STÂNGĂ

Această experiență se bazează pe următoarea explicație: mâna stângă are tendința să facă aceleași mișcări ca și mâna dreaptă și invers.

Dacă veți să desenați sau să scrieți cu mâna stângă fără o practică îndelungată, luați creionul în mâna stângă, și o bucată de lemn în mâna dreaptă. Faceți mișcări cu mâna dreaptă pe o bucată de hârtie (pe care ați pus și creionul din mâna stângă) și faceți-vă că scrieți

ceva. Mâna stângă, și prin urmare creionul, vor urma toate mișcările mânei drepte, dar în sens invers. Foarte ușor veți ajunge să scrieți citeț cu mâna stângă, dar invers. Ca să citiți totuși ce ați scris dela stânga la dreapta ca de obicei, întrebuințați o hârtie transparentă pe care o întorceți apoi pe cealaltă parte, obținând astfel scrisul normal.

Încercați.

GHICITOARE

Un arc mare cu șapte culori
S'arată, când plouă, adese ori;
Țare-s frumoase culorile lui!
Dar cum se cheamă, știie ai să-mi

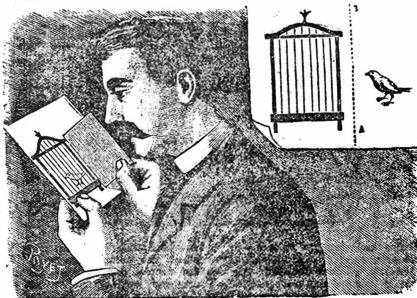
ștind?

(Cereboul)

UN MATCH DE BOX.

PASĂREA IN COLIVIE

FETIȚA MILOASĂ

Desenați pe o bucată de hârtie, o colivie goală și la câțiva milimetri o pasăre.

Cum introducem pasărea în colivie? Luăm o carte de vizită și o așezăm perpendicular, exact la mijloc, între colivie și pasăre. Aproximăm nasul de cartea de vizită și privim la cele două figuri: colivie și pasăre.

La ochii stângi, de exemplu, va fi colivie iar la ochiul drept pasăre.

După câteva momente ni se va părea că pasărea intră încet în colivie până când sora urmărea noastră ea se va găsi în colivie desenată de noi.

Încercați. E amuzant.

ȘTIȚI SĂ DESLEGI ?

OMONIM

Animal ce sare mass
Sau scaun de vizitativ
Reazim pentru tăiat lemne
Joacă de copil sgioblu

CIMILITURA

○ găsești în pom
Însă nu-l și'n lărbă
Uite-o că-i în ochi,
Însă nu și'n barbă
Toto are două,
Irinel nici una
Flindoe are proasta
Dar nu și nebuna!
Cimilitura e un fel de ghicitoare.

LAMURIRI: Omonimul este un cuvânt care are mai multe înțelesuri complet deosebite unul de celălalt. Exemplu CER! Cer e o varietate de lemne, prezentul verbului a cere și bolta albastră.

A fost odată o fetiță al cărei părinte muriseră. Ea era atât de săracă încât n'avea un ungher în care să se adăpostească și nici pat în care să doarmă. În cele din urmă nu-i mai rămăsese decât îmbrăcămintea și un codru de păine pe care i-l dăduse o înimă milostivă.

Fetița era cuminte și înțeleghitoare. Când văzu că nu i-a mai rămas nici un mijloc de trai și că toată lumea se ferește de dânsa ne mai voind s'o ajute, își zise că bunul Dumnezeu n'o va părăsi și porni afară din țară, printr-o brazde. Aci se întâlni cu un om sărac care-i spuse:

— Fetițo n'ai să-mi dai ceva de mâncare, căci țare lim e foamel

Fetița îi dădu codrul de păine pe care-l avea în mână, zicând:

— Ia atât cât mie mai rămase.

Și porni mai departe.

Se întâlni cu un copil, numai în zdrente, care plângea și se felula:

— Tare-mi e frig și mi-au dăgerat urechile. N'am nici căciulă, nici măcar o basma cu care să-mi acopăr capul.

Fetița își desfășu broboada de pe umeri și i-o dădu copilului.

Merse ce mai; merse și se întâlni cu un alt copil care neavând haină tremura sărăcutul de-i plângea de milă. Fetița se desbrăcă și i-o dădu pe a ei. Mai departe, se întâlni c'o blată fetiță prost îmbrăcată, care n'avea nici rochiță. Fata miloasă i-o dădu pe a ei.

În cele din urmă ajunsese într-o pădure. Se înopțase și în clipa aceea își iesi înainte un copil care-i spuse că nu mai outh de frig, neavând cămașă. Fetița se gândi: „Întrucât e întuneric nu mă va vedea nimeni că n'am cămașă!” Și, desbrăcând-o pe a ei, i-o dădu copilului.

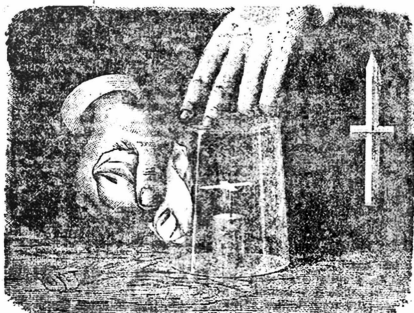
Rămase astfel aproape goală și, în timp ce se odihnea pe un clot, ne mai având nimic al său, văsi că prin buclăte și muncă omul reușește orice în viață.

Când se trezi o femeie muncitoare o găsi răstăcând prin pădure.

O luă cu ea să-i ajute la muncă și nu după mult timp începu să o jubesească întocmai ca pe fiica ei.

Fetița cea milostivă a devenit din nou fericită.

Paharul electrizat

Tăiați dintr-o bucată de hârtie îndoită în patru, o săgeată având forma indicată în schița noastră. uiați apoi un ac de gălărie și-l înfigeți cu vârful într'un dop de plută astfel ca el să fie vertical. După această operație așezați fi-gura tăiată pe gălăria acului astfel ca centrul ei să cadă exact pe verticala acului. Apoi acoperiți

toful cu un pahar cu gura'n jos, având grijă ca el să fie bine uscat.

Frecând apoi fundul paharului cu o bucată de lână în mod circulat și din ce în ce mai repede, veți observa cum săgeata de hârtie se va învârti cu luteala cu sare frecând paharul.

JOCURI

ORIZONTAL: 1) Cele călătoare se întorc primăvara. — Servesce la cusut. 2) Păsări cu robită. 3) Alifie (Mold.). — Pronume posesiv. 4) Alt nume dat lunii Aprilie 5) Se revarsă primăvara. — Pronume personal. 6) Cea de Paști, eade primăvara. 7) Pronume demonstrativ. — Conjecție. 8) Care a pierdut drumul. 9) Fire de cusut. — Din nou e primăvară.

VERTICAL: 1) Anotimpul reînvi-e-rii naturii. 2) Fluviu în Elveția. — Greșală. 3) Simbolul stăhului (esu pentru cei mici: sanie fără vocale) — Stampila. 4) Iubere foarte mult. — Acela. 5) Simbolul ruteniului. — Mori în apă. 6) Individe. — A des-pica. 7) Anotimpul care s'a termi-nat. — Transilvania (prescurtat). 8) Sulița albinei. 9) Primăvara, s plin de flori, de bărel și de copii.

JOCURI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	B	M	A	R	*	R	A	T	A
2	C	*	N	U	M	A	R	*	
3	U	D	*	S	A	T	*	M	
4	M	O	T	*	C	*	Y	I	N
5	*	M	A	G	A	Z	L	I	N
6	B	A	L	*	T	A	N		
7	A	L	*	C	O	S	A	N	
8	T	*	O	A	N	E	Z	*	O
9	E	S	O	P	A	R	I	M	A

ORIZONTAL: 1) Proverbul spune că cine nu l-a gustat nu știe ce-i zaharul. — Pasăre domestică sau sălbatică 2) 1, 2 sau 3. 3) Umed. — Comuna rurală. — Notă muzicală. 4) Dumnezeu e mai cu... — Fiul mustului 5) Prăvălie. 6) Ocupă un loc foarte important în viața copilului. — Așa cum e părul unor bă-trâni 7) Articol. — Instrument pen-tru mers la piață! — Pronume po-sesiv. 8) În cele din urmă popor euri-pean. 9) Căletru fabulist grec. — Putrivirea sunetelor dela siarșitul versurilor.

VERTICAL: 1) În acest moment. — Durece mare, 2) Incel. 3) Un co-pac cu 12 ramuri. — Nu vorbește. — Notă muzicală. 4) Ins dintr'un po-por aliat. — Când nu-l e, val de picioare. 5) Localitate în Grecia sau numele unei așezări pe 42 km. în amintirea soldaților care a fugit de pe câmpul de luptă ca să spună con-ecătenilor săi „Am învins” și apoi s'a prăbușit mort 6) Botul porcului. — Lichid vindecător 7) Măsură de suprafață. — Filmul din timpul somnului — Între două nopți. 8) Mai fiare decât secunda și mai mic decât ora, ghici clipercă e e. 9) Mă-gar de vită. — Loc de port unde sunt ancorate vapoarele.

GOLF DE CUVINTE

Ca să ajungem din „lac” în „put” schimbăm pe rând câte o literă a cuvântului și încet — încet, plecând dela „lac” obținem „put”.

Cuvintele obținute pe drum corespund următoarelor semnificații:

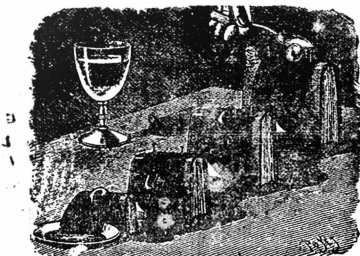
Animal de apă — Paradis. — II găsești la mătură sau la pălărie.

EXEMPLU DE GOLF DE CUVINTE. — Cum transformăm un CAL într'un BOU?

Faște simplu!

CAL — BAL — BÂN — BON — BOU!

UN JOC DE CURSE CU PICĂTUȚI DE APĂ

Știm că dacă picurăm apă pe o bucată de hârtie se întinde și formează o pată.

Dacă picurăm însă apă pe o hârtie afumată la lampa cu gaz sau înmăluțată în undel-una, care o face impermeabilă, observăm că apa în loc să se întindă, alunecă pe ea sub formă de picături rotunde.

Pe acest principiu vă propunem un joc amuzant.

Luăm o bucată de hârtie cât mai lungă (o puteți face și din bucăți lipte la un loc) afumați-o la lampă sau înmăluțați-o într'un din lichidele pomenite mai sus ca să nu o poată

pătrunde apa.

Apoi luați vre'o șase cărți de mărimi deesebite și le așezați pe o masă așa cum arată desenul alăturat. Peste ele întindeți hârtia preparată în așa fel ca ea să aibă adâncituri și sulșuri. La capătul cel mai de jos puneți o farfurie în care să se scurgă apa, iar la capătul de sus așa cum vă arătăm în clișeu turnați cu o lingură apă, puțin câte puțin.

Va fi foarte amuzant să vedeți cum picăturile aleargă pe hârtie coborând și suind până să ajungă în farfurie.

DE CRĂCIUN

Era în noaptea de Crăciun,
Când Moșul nostru drag și bun
Pleca cu tobla la copii,
De împărția mil jucărilor.

Volam, pe-a mea pisică
Ce îi știam de frică,
Ș'o prind de după sobă,
Ș'o pun cu capu'n tolbă.

Și cum țipa, deodată
Venî, foc supărată
Mămica și-mi spuse
Tot, tot ceea văzuse.

Că Moș Crăciun era la geam,
Când eu pisica chinulam
Și c'a plecat spre alți copii,
Fără să-mi lase jucărilor.

De vreți, ca'n noapte de Crăciun,
Să nu vă plece Moșul bun
Și să vă dele jucărilor:
Să fiți cumuși, al mei copii!

JOCURI

ȘARADĂ

Șarada ce se propune
Din trei părți ea se compune:
Prima parte de-o cătați
O culoare voi aflați.
A doua nu-i dificilă
E doar o plantă textilă
Partea treia-i o vocală
(Se găsește'n vorta oală")
Toate trei de le uniți
O insectă-o să găsiți.

Șarada e un joc în care se dau mai multe cuvinte care puse unul lângă celălalt formează un altul.

Exemplu: Caș cu caval dă cașca;
val; Bas cu ton dă baslon; Ma cu
ria cu ar dă Marinat.

DĂNEL ȘI BUBI

— „Ce frumos ninge afară!
Derdelușul a 'nghețat...
Iară, eu să merg la școală,
Să m'apuc de învățat!”

Și de ce să'nveți atâta,
Când din urmă mereu ulți,
Iată Bubil Vinoincoace,
Vino'ncoa și să m'ascuți.

La a stăpânului poruncă,
Sunt mulți câini de vârstă ta,
Cari în apă se aruncă,
Și mai știu pe coad'a sta.

Ia fă sluj, întinde laba:
Capul ține-l sus frumos,
Leneșule, începi să mărlî?
Vrei să fugi? Iași capu'n jos?

Înc'ddă! sta! pe coad'a;
Și ascultă ce-ți spun eu:
Cine-i leneș și nu'nvață
Este pedepsit mereu.

Auzi sgomot? tata vine!
Tatăl lui îi zice: bine.
Cine-i leneș și nu'nvață
Este pedepsit mereu.
Io să-mi spu! bălgele îndată,
Ce pedepsă să-ți dau eu?

FOOT-BALL

Echipa favorită a marcat un goal!

Desigur că și vouă, dragii copii, vă place sportul. Deasemenea bănuim că cei mai mulți vă place să jucați foot-ball. Și în Uniunea Sovietică, unul din sporturile cele mai populare este foot-ball-ul. Când au loc matchurile pentru campionat, tribunele uriașelor arene de sport sunt nelucăpătore pentru zecile de mii de spectatori veniți să susție și să aplaude echipa favorită. Un desenator sovietic, a desenat imaginea de mai sus, luată în timpul unui match, când centrul-înaintaș a marcat primul goal.

desen din revista de humor „Krocodil”

O R D I N U L

Povestire pentru copii de 1. TAIȚ

Rămăsese acasă numai mama și Sveta. Tăticul plecase de peste un an de zile pe front ca să lupte cu nemții. Mama pieca de dimineață la fabrică. După masă când se întorcea Sveta o aștepta la geam. Făcea în ghețușul lui câte un ochi, suflând cu buzele calde. Când presimțea că mămica trebuie să se întoarcă dela lucru nu își mai deslășea ochișorii albaștri de stradă. Și privirile ei străluceau de bucurie ori de câte ori zărea că se apropie de poartă mămica.

— Ce mi-ai adus astăzi? o întreba micuța Sveta, sărindu-i în brațe.

— Ghic! îi răspunde mama.

— Covrigel?

— I

— Bomboane cu mentă?...

— I

— O păpușă!

Întădăvăr. De astă dată îi adusesse o păpușă. Deși afară era un viscol de trosneau pietrele, în casă era bine. Numai din când în când mămica își ștergea câte o lacrimă pe ascuns. Sveta știa de ce se întristează mama dintr-o dată și de ce asculta din ce în ce mai des la micuțul lor aparat de radio. De vreo câteva zile mama era mereu mai îngrijorată. Ba începuse să se întoarcă acasă mai de vreme și nu-i mai aducea Svetel nici covrigel, nici bomboane cu mentă. Ținea aparatul de radio deschis mereu și strângea toate lucrurile mai de preț în două geamantane mai mari.

Dela tăticul nu mai venise de o lună nici o scrisoare. În ultima pe care o primise mama erau scrise și câteva rânduri pentru Sveta. Tăticul îi spunea: „Svetuța mea dragă, să faci tot ce o să-ți spună mămica, ca pe un ordin pe care îl primești la război. La noi pe front dacă îți dă ofițerul un ordin, atunci îl îndeplinești chiar dacă mori”.

Sveta nu prea înțelesese ce vrea să-i spună tăticul. O întrebase într-o bună zi pe mamică sa:

— Mămico, ce-i asta „ordin”?

— Ordin, înseamnă să faci tot ce îți spun eu. Iar pentru mine înseamnă să fac tot ce îmi cere țara noastră sovietică.

De atunci înainte Svetușca știa că trebuie să asculte de mămica pentru că mămica face tot ce îi cere țara sovietică, ea e un bun copil sovietic, dacă face tot ce îi cere mămica.

Într-o noapte mama și Sveta au fost trezite din somn de niște bubuituri. Mama o luă în brațe pe fetiță și ambele coborâră în grabă în pivniță. Bubuiturile au continuat timp de mai multe ore. Svetușca a plâns mereu și a adormit de frică la pieptul mamei. Tărciu s'a trezit. Simțise că i se făcuseră obraji reci. Mama leșise afară. Ardeau

mai multe case și se auzeau, țipete de oameni care alergau să le stingă.

— Cine le-a aprins mamă? întrebă Sveta.

— Nemții! Blestemații de fasciști!

A doua zi mama plecă mai de vreme. Era frig, irig de tot. Bătea vântul și mirosea a ars. Din când în când se auzea câte-o bubuitură înfundată. Sveta o țărută pe mama înainte de a ieși. Pe urmă se cocoloși din nou în pătuțul ei cald și moale. Nu trecu nici o oră și mămica se întoarse. Era tare necăjită și îi blestema pe nemți. Mai îndesă câteva hălnuțe ale Svetel în geamantan prinde două găluște din curte și le puse într-o colivie. Aduse geamantanele în antreu și le așeză la îndemână. Plângea mereu.

— Svetușca dragă, îi spuse a-

Învinsul: — Vă rog să nu mă treziți, visez că sunt învingător!

poi, eu plec și mă întorc repede. Trebuie să fugim... vin nemții... Să închizi ușa și să nu deschizi la nimeni... Asta e ordin...”

— Bine, mămicol!

Svetușca se uită tristă prin o-daie. Dece trebuie să fugim? Trebuie că nemții sunt răi. Își îmbracă păpușa cu hăinuța și o strânse tare la piept.

Deodată izbucniră împușcături și vuet de moloare. Sveta se repezi la geam. Suflă repede cu toată căldura în ghețuș până făcu un ochlu. Pe stradă treceau mașini negre, pline de zăpadă și cu niște oameni fioroși. Parcă au hamuri și câte un cean pe ei” se gândi Sveta. Una dintre mașini opri în fața porții lor. Căliva oameni cu mantale lungi, cenuși coborâră și împinseră poarta. Se auziră pași înfundai și cuvinte tăioase.—„Nemții!” — gândi Sveta.

Peste o clipă ușa se sgudui. Băteau nemții cu armele în ea și strigau tare:

— „Deschideți, că vă ia dracul

Svetușca simți cum i se face l-nima mică și e gata să-i fugă din piept. Sări totuși, spre ușă și propinșu-și pieptul în ea strigă cât o ținu gura:

— „Nu dau drumul la nimeni. E ordinul mamei!”.

Au răspuns niște bubuituri tăioase ca fulgerele și Svetușca își pierdu puterea...

Când au deschis ușa nemții au găsit în dosul ei trupul unei micuțe de 6 ani cu pieptul sfărțec, dar cu brațele înclătate puternic de zăvor.

IMN LUI STALIN

de A. IAKOVSKI

Ție, tătuțele Stalin, tătuțele mare
ți-aducem astăzi salutul cel mai ales
noi, pionerii lumii proletare
copiii din U. R. S. S.

Ți-aducem bucuria lumii și-a vieții
din cântecul nostru de fier,
tu ai clădit temelia tinereții
și crească falnică spre cer.

Tu ai ridicat o patrie dreaptă
cu poporul stăpân peste câmpii și uzine
și numai mâna ta înțeleaptă
ne duce spre mai bine.

De-aceia astăzi milioane de pioneri
pășesc spre glorii noui, spre soare
în ochii lor sunt primăveri
și vuet de moloare.

Pășesc mereu, tovarășe Stalin
în piept cu ciplu țiu de luptător
și după ei sunt alții care vin
popor după popor.

Un nou instrument muzical: XILOFONUL

Să ne construim singuri un instrument muzical. Invenția e a noastră și să nu l-o arătam tăticului până nu e gata complet.

Luați opt tuburi de carton de aceeași lungime și grosime.

Primul va rămâne întreg. Acesta va fi nota do de jos. Pe al optelea tăiați-l în jumătate. Una din părți va fi exact jumătatea lungimii primului; acesta va corespunde cu do de sus.

Datai apoi celor șase tuburi intermediare lungimi descrescând, în proporția următoare:

Așezați tuburile astfel tăiate pe o masă la o distanță de 2 centimetri unul de altul. Cu trei fire de mătase rezistentă legați-le în părți și la mijloc în așa fel ca distanțele de 2 cm. să fie păstrate. De capetele mătasei veți prinde apoi atât la un capăt cât și la celălalt două bețoare sau două linioare.

Notați pe fiecare tub nota care-i corespunde. Apoi construiți un clo-

cănas din lemn așa cum arată desenul.

Ținând instrumentul vertical și lovindu-l cu ciocănașul vom obține melodile dorite.

GÂSCA DE AUR

A fost odată un om care avea trei feciori. Pe cel mai mic, ai casei îl porecliseră Prostănacul, și îl luau în bătaie de joc de câte ori aveau prilejul. Intr-o zi, cel mai mare vru să se ducă să taie lemne din pădure, și, înainte de plecare, mai-că-sa îi dădu un cozonac rumenit și-o sticlă cu vin, ca să aibă ce bea și ce mânca.

Când ajunsese în pădure, flăcăul se întâlni cu un omuleț bătrân care, după ce-i pofti binețe, grăi:

— Dă-mi o felie din cozonacul pe care l-ai în traistă și lasă-mă să sorb o înghițtură de vin, căci sunt tare flămând și însetat.

Flăcăul, care nu prea era bun la inimă, răspunse:

— Dacă-ți dau ție să bei și să mănânci, mie ce mi mai rămâne?

Și lăsându-l locului, își văzu de drum. În timp ce se căsnea să

doboare un copac, îi scăpă securea din mână și își creștă brațul. Atunci porni spre casă să-și lege rana. Dar acești neajuns era pricinit de răzbunarea omulețului bătrân.

Când fu să plece la pădure mijlociul, mai-că-sa îi dădu în traistă, ca și celuilalt, un cozonac și-o sticlă cu vin. Pe drum se întâlni și el cu omulețul bătrân care îl rugă să-i dea să bea și să mănânce. Dar se împotrivi cu înfruntare, astfel că după ce izbi cu securea în trunchiul copacului, se răni la un picior și se reîntoarse acasă.

Veni rândul Prostănacului, care spuse:

— Iată, mă duc și eu la tăiat lemne.

Tatăl său îi răspunse:

— Frații tăi n-au făcut nicio treabă. Cum îți închipuiești că ție și ți ar putea merge mai bine?

Dar Prostănacul stăruia cu atâta îndărătnicie, încât părintele său trebui să încuviințeze, zicând:

— Ei bine, du-te ca să te înveți minte!

Mai-că-sa îi dăte în loc de cozonac, o pâine coaptă în spuză și-o sticlă cu vin aspru.

Când ajunsese în pădure, se întâlni și el cu omulețul cel bătrân, care, după ce-i pofti binețe, grăi:

— Dă-mi o felie de cozonac și lasă-mă să sorb o înghițtură de vin, căci sunt flămând și însetat.

Prostănacul răspunse:

— N'am decât pâine coaptă în spuză și vin acru. Dacă vrei stai jos și vom mânca împreună.

Se așezară pe iarba și, când seccase merindele din traistă, flăcăul băgă de seamă că pâinea era cozonac adevărat, iar vinul gustos și fără niciun cusur. După ce măn-cară și băură, omulețul zise:

— Fiindcă ai inimă bună și din puținul tău dai și altora, te voi face fericit. Taie copacul de colo și vei găsi ceva la rădăcina lui.

Acestea zicând, omulețul își văzu de drum.

Prostănacul doborî copacul și găsi la rădăcina lui o găscă cu pe-nelle numai și numai de aur. O luă sub braț și se îndreptă spre hanul unde avea să se adăpostească peste noapte. Hangiul avea trei fete care, de îndată ce văzură găscă, tinură în ruptul capului să albe și ele câte-o pană de aur. Cea mai mare își luă inima în dinți și, când Prostănacul ieși afară, vru să smulgă o pană din aripa găștii, dar mâna îi rămase prinsă între pene.

Veni apoi și cea mijlocie, dar când să facă același lucru, îi rămase și ei mâna prinsă între pene. Când veni cea de-a treia, cu același gând, cele două mai mari o povă-tuiră: „Nu te apropia! Nu te apropia!” Dar fata, nevrând să le asculte, de îndată ce atinse găscă, rămase și dânsa prinsă în pene.

— Ce cauți domnule acolo?

— Păi n'ați spus: avansați în altele!

mă-i. Astfel, câte-și trele își petrecură noaptea alături de sburătoarea cu pene de aur.

A doua zi, Prostănacul, fără să le bage în seamă pe cele trei fete, își luă gâsca sub braț și porni la drum. Ele se țineau în fugă după dansul, urmărindu-i anevoie, fie c'o lua la stânga, fie c'o lua la dreapta. Când ajunseră în mijlocul unei câmpii, judecătorul, care tocmai trecea și el pe acolo, strigă:

„Nu vă e rușine fetelor, să fugiți pe urmele băiatului acestuia, care văd că nici nu vă bagă în seamă?”

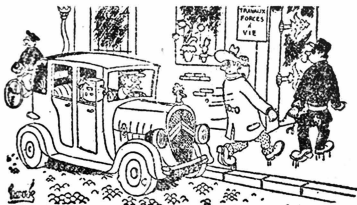
Și, apucându-l pe cea mai mică de braț, vru să o tragă înapoi, dar de îndată ce-o atinse, rămase și el legat de cele trei surori și începuseră să alerge împreună. Peste câțiva vreme se întâlniră cu ajutorul judecătorului, care, văzându-și stăpânul alergând cât îl țineau picioarele în urma fetelor, strigă:

— Dar încotro, domnule judecător? Ai uitat că azi avem procese de judecat?

Acestea zicând, vru să-l tragă de mână pe judecător, dar rămase și el agățat de pulpana celui alt. Cum alergau astfel, se întinse cu doi țărani, cu hârlețele pe umăr. Judecătorul îi strigă, rugându-i să le dea drumul din strânsoare, lui și ajutorului. Dar, de îndată ce-i atinseră, rămaseră și ei atârnați și acum alergau șapte inși în urma Prostănacului cu gâsca sub braț.

În cele din urmă ajunseră într-o cetate în care domnea un rege a cărui fiică era ursuză și îndărătnică, încât nimeni n'o putea face să rădă. Din această pricină, regele dăduse sfoară în țară că, oricui o va face să rădă, i-o va da de nevastă. Auzind acestea, Prostănacul, cu gâsca sub braț și cu lumea după el, se înfățișă înaintea fetei care de îndată ce-i văzu pe cei șapte fugari alergând unul după altul, începu să rădă cu hohot. Atunci Prostănacul o ceru de nevastă, dar regele, căruia nu-i era pe plac ginelele, îi spuse că i-o va da numai atunci când îi va aduce pe cineva care să fie în stare să bea tot vi-

Pu tera oblișnuinței.

Șofeurul: — Vă aștept la ieșire?

mul cât s'ar fi aflat într-o pivniță.

Prostănacul se gândi că numai omulețul din pădure i ar putea veni în ajutor. Porni într-acolo și, când ajunse, zări un om amărât care sta la rădăcina unui copac. Îl întrebă ce are și omul răspunse: „Mă chinuște o sete groaznică și n'am cu ce s'o sting, deoarece nu-mi place apa. E drept că mai adineauri am golit un buțoi, dar ce înseamnă o picătură la setea care mă sfășie pe mine?”

— Eu îți voi astămpăra setea, îi spuse Prostănacul. Hai cu mine și vei fi mulțumit.

Îl duse în pivnița regelui, unde luă butoaiile la rând și, când se lumină de ziua, nu se mai găsi nici o picătură de vin pe fundul vreunui butoi.

Prostănacul îi ceru atunci regelui, să-i dea fata de nevastă, dar regele se împotrivi și de astădată, spunându-i că-și va păstra cuvântul dacă-i va aduce un om care să fie în stare să mănânce un munte de pâine.

Prostănacul porni iarăși la drum și, când ajunse în pădure, zări lângă trunchiul unui copac un om cu înfățișarea necăjită, care își strângea neconținut cureaua peste burtă, zicând: „Am mâncat un cuptor de pâine și tot nu mă simt sătul. Din pricină că mă simt lihnit, îmi

strâng mereu cureaua peste burtă; altfel ași muri de foamete!”

Auzind acestea, Prostănacul rămase tare mulțumit și spuse:

— Hai cu mine! Îți voi da să mănânci până te vei sătura.

Ajunseră în cetate, unde regele pusese să se adune toată făina din țară, cu gând să se facă un munte de pâine. După ce coapseseră pâinea, pădurețul flămând se așeză la masă și într-o singură zi înghiți cu cea mai mare lăcomie întregul munte de pâine.

Prostănacul îi ceru pentru a treia oară regelui să-i dea fata de nevastă, dar acesta se împotrivi și de astădată, spunându-i că, de va fi în stare să-i aducă o corabie care să plutească și pe apă și pe uscat, nu va mai avea pricină de împotrivire și-i va da fata fără cea mai mică șovăire.

Prostănacul porni din nou spre locul cu pricina și acl îl găsi pe omulețul bătrân căruia îi dăduse să bea și să mănânce și care îi spuse:

— Te-ai purtat bine cu mine. Îți voi da corabia. Nu poți să-ți uiți bunătatea și milostivirea sufletască.

Îl dăru corabia care plutea și pe apă și pe uscat și, în clipa când i-o duse regelui, acesta, ne mai având pricină de împotrivire, îi dădu fata.

Nu-i rău să știți că...

— Doi profesori de istorie naturală au reușit să înregistreze pe plăci de gramofon adevăratul cântec al unor păsărele, care cresc în libertate. E vorba de vre-o două zeci de exemplare din diferite specii. Dificultățile prezentate de o astfel de înregistrare sunt multe și extrem de mari, nu numai fiindcă păsările, — după cum se știe, — fug îndată ce simt în apropiere prezența cuiva, dar mai ales fiindcă e de ajuns lătratul unui câine în depărtare, sau numai fășăitul frunzelor mișcate de vânt pentru ca înregistrarea să nu reușească. Același lucru au auzit aceste originale plăci de gramofon, afirmă că rezultatul obținut e perfect. Dă cel mai modest cîrpit al unor umile păsărele până la arile savante ale neîntrecutei privighetori, toate sunt reproduse cu o claritate care dă iluzia unui adevărat „Concert de luncă”

— O furnică e de trei ori mai tare decât un leu și de șase ori mai puternică decât un elefant! Ea duce în spate larva sa, acele săculețe albe care se găsesc așa de multe în mușuroaie și în care e puiul furnicei și hrana lui, mai greu decât furnica însăși. La ne-

voie, o furnică duce două larve în spate, deci în total o greutate de șase ori mai mare decât a corpului ei. În raport cu furnica un om, care cântărește 70 kgr. ar trebui să poată duce în spate de șase ori mai mult decât cântărește el, adică 420 kgr.

SÂMBURELE

O mamă cumpărase niște prune să le dea copiilor, după masă. Le pusese pe o farfurie. Vah! încă nu mâncase până atunci prune. Fructele astea îl ispitiau grozav: le tot da târcoale și le mirosea. Îl lăsa gura apă. Când rămase puțin singur în odale, lăcomia îi dădea brânci: luă o prună și o mănca. Înainte de masă, mama numără

prunele și văzu una lipsă. Spuse tatălui. La masă, tata îi întrebă:

— Copil, n'ajă mîncat unul din voi o prună?

Toți răspunseră într'un glas: „Nu!”

Vanla se făcu roșu ca racul, dar zise și el:

— Nu, n'am mîncat.

Tata mai spuse:

— Acu, dacă a mîncat-o unul din voi, frumos se înțelege nu e, dar nu acesta-i răul. Nenorocirea e că prunele au sîmburi, și dacă înghiți un sîmbure, mori până la douăzeci și patru de ore. Vezi, de asta mi-e frică!

— Nu, am aruncat sîmburele pe fereastră!

Toată lumea rîse, iar Vanla începu să plîngă.

— Și noi care tocmai ne întrebam: Cine ține toba pe scară...

CINE GHICEȘTE ?

— Scurto-groaso

Und' te duci?

— Arso 'n fund,

De ce mă 'ntrebi?

Unde eu mă duc

Not tie ti-aduc.

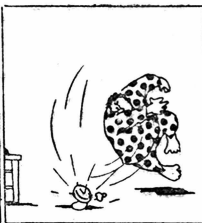
Te-ai gândit la asta?

Augustin și soneria telefonului

1) Când ți-e somnul mai dulce,
te trezește deșteptătorul ăsta
asurzitor.

2) Oprește-te îndată deșteptă-
torule...

3) Ei, dar ce e asta? Iar ai în-
deput cu sbărnăitul?!

4) Stai că te învăț eu mîine. N'ai
să mai suși niciodată.

5) Ia uite domnule. Nu sune
deșteptătorul, ci telefonul.

ȘOIMUL ȘI COCOȘUL

Un șoim de vânătoare se îm-
prietenise așa de bine cu
stăpânul său, încât la che-
marea acestuia, venia din sbor să
îl se așeze pe mână. Cocosul, dim-
potrivă, lugea de stăpân, când el
se apropia. Intr-o zi șoimul do-
rînd pe cocos:

— Voi orîntînile, n'aveți nici o
recunoștință, sunteți adevărate su-

flete de robi. Nu v'aproțiați de
stăpân decât împinși de foame.
Pe cîtă vreme noi, păsările sălbate-
lice, uite, suntem puternice, avem
zborul liber și mai avîntat ca al
vostru și cu toate astea noi venim
și ne așezăm pe mîna lor, când
ne chiamă: nu uităm că lor le da-
torăm traul nostru.

Cocosul răspunse:

— Voi nu fugiți de oameni, pen-
trucă n'ai văzut niciodată vre-un
șoim fript: pe cînd noi, nu e zi să
nu vedem cocosî în frigeară!

PISICA ȘI FETIȚA

FETIȚA:

Spune-mi, dragă pisicuță,
De ce lingi a ta lăbuță
Și cu ea te ștergi pe bot
Pe urechi și capul tot?

PISICA:

Vezi, mă spăl să fiu curată,
Sănătoasă tot odaia.
Căci, vai, știu că boala vine,
Dacă corpul nu-ți spell bine.

O BINEFACERE SE UITĂ ?

O dată un lup hărțuit de vânători. El întâlni un țaran care se întorcea dela țară având în spate un sac și în mână o bâta. Lupul îi zise:

— Omule, ascunde-mă! Vânătorii mă urmăresc.

Țăranului i se făcu milă de lup, îl ascunde în sac și-l luă în spă-nare.

Vânătorii îl ajunseră din urmă și îl întrebă pe țaran de n'a văzut cumva lupul.

— Ce lup? Care lup? Nici po-meneală! răspunse țaranul.

Vânătorii se deparțară. Lupul leși din sac și se aruncă asupra țăranului să-l sfășie.

— Oh! lupule, nu ți-e rușine? Abia li-am scăpat viața și acum vrei să mă mănânci?

Lupul îi răspunse:

— Binefacerea se uită.

— Nu, răspunse țaranul, o binefacere nu se uită; întrebă pe cine vrei și-o să-ți spună ea și mine.

Lupul se codi o clipă, apoi zise: — Bine! Haideți amândoi pe drumul mare și să întrebăm pe cine ne-o eși înainte, dacă o binefacere se uită sau nu. De-mi va răspunde „nu”, te las în viață; altfel să-ți: că te mănânc.

Merseră pe drum și îl întâlniră o mîrtoagă bătrână și oarbă:

Țăranul o întrebă:

— Hei, ca'ule! spune-mi dacă o binefacere se uită ori ba?

Mărtoaga răspunde:

— Dinspre partea mea, atîta știu: am trăit doisprezece ani la stăpînului meu, i-am dăruit doisprezece mînzii și, toată vremea asta, i-am cărat și i-am arat. Acum un an am orbit; atunci m'a trimis la moară. La urmă mi-am pierdut puterile și într-o zi am căzut sub roată. M'a stăleț în băta, m'a tărit de eozăd afară și m'a gonit în drum. Când mi-am mai venit în fire, mi-am luat lumea în cap, orbocîind, și nîl nu știu încotro mă duc.

Atunci lupul zise:

— Vezi, țarane, că o binefacere se uită?

— Nu te pripl, lupule: să mai întrebăm și pe alții.

Mai merseră ce merseră și de teră de-un cîne bătrîn, care abia se mai tîra. Țăranul îl opri:

— Cîne, cîne, spune-ne dacă o binefacere se uită, ori nu?

— În privința asta, iată ce vă pot spune, raspunse cînele. Am slujit cincisprezece ani la stăpînului meu, i-am pazit cu credință casa-lătram, mușeam pe cine intra. Dar del' am imbatrănit, nu mai am dinți. Acuma m'au izgonit dela curte, m'au imboldit cu lutca în coaste și uite, mă tîrăsc și eu cum pot. Nu știu unde mă duc nici ce am să fac. Dar vreau să fug cât mai departe de stăpînului meu.

Lupul iar rînji:

— Auzi tu ce spune?

Țăranul strămătorat răspunse: — Să așteptăm a treia întâlnire. Din depărtare se vedea o vulpe. Merseră înspre ea și-o opriră. Țăranul zise:

— Spune-mi, vulpe, o binefacere se uită ori nu?

Vulpea întrebă:

— Pentruce vrei să știi?

Țăranul răspunse:

— Iată pentruce: lupul era urmărit de vânători; el s'a rugat de mine și eu l-am ascuns în sac. Acuma vrea să mă mănânce.

Vulpea mai zise:

— Se poate să între coșogea-mite lup într'un sac ca ăsta? Dacă aș vedea așa ceva, v'aș împăca.

Țăranul zise:

— A încăput tot, să-ți spună și el.

— E adevărat, o încredință și lupul.

Dar vulpea de colo:

— Arată-mi, cum te-ai putut tu ghemii în sacul ăsta; nu cred, până n'oiu vedea cu ochii.

Lupul atunci vîrî capul pe gura sa ulul.

— Uite așa am făcut.

— Intră tot, că eu nu vîd cum ai încăput, făcu vulpo'ul.

Lupul intră de tot în sac, vulpea strigă țăranului:

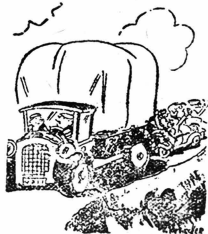
— Leagă iute gura sacului!

Țăranul făcu întocmai așa. Vulpea zise atunci:

— Acuma, țarane, arată-mi cum bați tu grăul la arie.

Țăranul nemaiputînd de bucurie, începu să-i care lupului cu ciomagul zicînd:

— N'ai vrut lupule să ți scoteală de binefacerea mea, ia-ți acum răsplată.

ȘOFEURUL AUTOCAMIONULUI: — Nu înțeleg de ce claxonează unu în spate, de vre-o două ceasuri.

Nevăstuica

O nevăstuică se furișă la un câțuș și se apucă să lingă o pîl. Sângele începu să-i curgă din limbă. Năvăstuica, socotind că sângele țășnește din pîlă, se bucură și linse și mai tare, încît își pîdi limba.

CE FACE BĂTRÂNUL, E BUN FĂCUT

Se întâmplă cu unele povești, ca și cu unii oameni: cu cât trece vremea, câștigă în frumusețe.

Într-un sat odăvă era o casă răneasă, făcută ca'n vremea de demult, cu acoperișul de stuh, pe care creșteau buruienile și mușchiul și drept în vârful ei mai era și nelipsitul cuib de barză.

În căsuța acela trăiau odăvă, o babă și un moșneag. Ca avere n'aveau mai nimic pe lume și cu toate acestea, le prisosea și lor ceva. Aveau un cal, care nu le era de mare nevoie și care își ținea zilele pascănd marginile șanțurilor și drumurilor. Când moșul pleca, la oraș, încăleca pe cal. Așa îl împrumutau vecinii să facă în schimb câte ceva. Cu toate acestea, moșul era de părere că cel mai bun lucru ar fi fost să vândă calul, ori să-l schimbe pentru ceva care să le fie lor de trebuință. Dar oare, pe ce anume să-l fi schimbat?

— Cum vei crede tu de cuvîntă, așa are să fie mai bine, îi spunea femeia lui. Chiar azi este zi de iarmaroc la oraș. Ia-ți calul, du-te acolo, și ori-lă vinde, ori-lă lua altceva în schimbul lui. Tot ce-l face tu, va fi bun făcut; și nici mai mult, nici mai puțin, la drum! Moșul încăleacă pe cal și porni la țarg.

„Ei, da, moșul știe el ce face, își zise femeia.

Pe drum, moșul întâlni mai mulți drumeți.

Printre ei, unul ducea o vacă la țarg.

Dar vaca era grasă și frumoasă cum rar se vede.

„Iacă plească”, își zise moșul. Bun lapte trebuie să fi dat vaca gela. Ce l-aș mai da eu calul meu

în schimb, dacă s'ar învlei cel de-o are.

— Hel tu cel cu vaca! Nu cumva îți-i de vânzare?

Ce ai zice, dacă mi-ai da-o mie

— Iă uite domnule toamna acum când am umplut rezervorul cu benzina.

și el îi-aș da calul meu în schimb, cu toate că prețul calului e mai mare, cum știut este? Mie mi-ar face trebuință de-o vacă.

— Hai, noroc! răspunse cel cu vaca. Și schimbul era gata.

Bătrânul s'ar fi putut foarte bine întoarce acasă, ca unul ce-și mântuise treaba, pe care o avea de făcut.

Cum însă pornise la țarg, hal s'o lea înainte cu vaca de funie. Și cum mergea el așa, numai laca un altul, care ducea o oaie. Dar ce mai oaie! Așa cum rar se vede. Și lăna ei era deasă și lucioasă, ca mătasa. Oaia nu cere multă mâncare. Cât ar găsi ea pe lângă gard, îi va fi prea deajuns.

„La drept vorbind, oaia mi-ar veni mai bine la socoteală decât vaca” — își zise moșul.

— Ei, tu, mă vere, îmi dai oaia pe vacă?

Celălalt nu se lăsă rugat de două ori. Își luă vaca și lăsă oaia.

Bătrânul merse înainte cu oaia lui. Numai iată că abătând de-o cărare îl ajunge unul din urmă, cu o găscă mare, grasă la subțioară. Bătrânul nu-și mai putea lua ochii dela găscă. „Așa găscă n'am mai văzut de când suni, zise bătrânul.

— Mă! hăite, îmi dai găscă să-ți dau oaia?

Zis și făcut. Și moșul nostru s'a trezit cu găscă la subțioară.

Se apropiase de oraș. Imbulzită era mare. Unii mergeau prin șanț, alții chiar pe lângă garduri.

Prin țarg nu mai era chip de trecut; și acolo, varnașul ținea o rășină cu o ață de picior. Găina mitea cocoțată pe drugul barierii și își tot învârtia coada, care-i

JOCURI

Ca să-și viziteze rude

Ce de mult n'a vizitat

Într-o bună dimineață

Vaca 'n țarc, hop, c'a intrat!

Lașă pe ce eveniment plăcut e vor-
ba în rândurile de mai sus?

(Deslegarea se obține unind sfârșitul unui cuvânt cu un al doilea și cu începutul celui de al treilea).

CINE GHICEȘTE ?

Într-o cameră întunecată un om are lângă el: două lămpi cu gaz, un felinar, un chibrit și un lămpion. Ce aprinde omul mai întâi?

era tălăță, închidea din ochi, dădea din cap și nici din gură nu tăcea, cum face găina. Adică s'o fi gândit ea găina la ceva? N'aș crede. Moșul însă, cum a văzut-o s'a îndrăgostit de ea. „Nici n'am mai văzut eu așa lucru de găină, zise el. Intrece pe-a popel. Și, uită-te la dânsa, cât haz are! Te pufnește râsul, când o vezi. Doamne, tare mi-ar fi drag s'o am!”

Dacă-l vorba, nici o pasăre nu se crește așa de ușor, ca găina. N'ai nici o bătaie de cap cu ea. Ciugulește de ici, ciugulește de acolo. Mă bate-un gând, să dau gășca și să lau găina.

— Hai să schimbăm amândoi, zise el către vameș, arătându-l gășca.

Târgul se făcu pe dată.

Moșul era acum ostent și încălțat. Ii trebuia ceva de mestecat și o leacă de udeală pe gât.

A intră într-o cârciumă. Un bălat leșea deacolo, cu un sac deaspinare.

— Ce aduci tu acolo în sac, mă bălețane? Ii întrebă moșul.

— Ia niște mere pipernicite, le duc să le dau la porci.

— Dar, cum să dai tu merele la porci? Aceasta ar fi o risipă de om smintit! Femeia mea nu mai poate după mere de astea, așa pipernicite. Ce n'ar da ea să le aibă? Anul trecut, măruș nostru cel bătrân de lângă șopron n'a făcut decât un singur măr și ea l'a pus pe dulap și l-a ținut acolo, până ce-a putrezit.

— Ei bine, cât îmi dai, să-ți dau merele, a întrebat bălatul.

— Ce să-ți dau? Ia, ți-aș da găina asta.

Ce-adică, nu-ți ajunge?

Căzură la învoială și moșul intră în cârciumă cu sacul cu mere, pe care-l puse binisor lângă sobă.

Dar soba era fierbinte și moșul nici nu băgase de seamă.

Cârciuma era plină de oameni, șamsari, giambași, iar printre dânșii erau și doi călători.

„Ss... ss...” dar ce sfârâie oare acolo lângă sobă?

Erau merele, care începuseră a se coace.

— Ce-s acelea?, întrebă unul din călători.

— Vai de mine, merele mele, zise moșul, care povesti cum vânduse el calul și luase vaca, și cum însăfârșit, ajunsese cu târgul până la mere.

— D'apoi, știu că are să te primească cu alai baba ta când ai ajunge acasă, răsăra călătorii.

— Ba bine, că nu! Are să mă ica de gât, să mă sărute și are să mi spună:

„Ce face bătrânul, e bun făcut”.

— Ba, noi punem rămășag, că n'are să fie așa, ziseră drumeții. Uite, dacă vrei, ne apucăm pe o mie de lei.

— Ba eu nu mă pot apuca, decât pe sacul cu mere, pe mine și pe baba mea, atâta am.

— Ei, hai, fie și-asa.

Ca să ajungă mai degrabă acasă la moș, au cerut căruța cârciumarului. S'au suit cu toții în căruță și au plecat. Drumul n'a fost lung.

„Babo, acasă ești, că iată mă-să, am venit.

— Bine-ai venit, uncheșelule.

— Dar știi că am făcut târgul.

— Să trăești; nici nu te mai întreb, căci știu, că ce faci tu, e bun

— Ași vrea să văd dacă pe stradă mai ai curajul să dai în mine!

făcut și mătușa îi sărută pe moș, fără să se mai uite, nici la sac, nici la mosafiri.

— Am dat calul pe-o vacă, zise moșul.

— Bine-ai făcut! Să vezi de acum, lăptisor și unt și brânză, ce-o să avem.

— Da, dar după acela, am dat vaca pe-o oaie.

— Și mai bine. La noi este iarbă pentru cât a paște o oaie și-apoi și oaia ne poate da lapte. Eu mă dau în vânt după brânza de oi.

Și-o să mai am și lână și-o să împletesc ciorapi și flanele și mănuși. Te-ai gândit bine. Mai bună oaie decât vaca.

— Dar stai că n'am ajuns la capăt, căci am schimbat oaia pe-o gășcă.

— Vasăzică, de Crăciun o să avem și noi ca toți creștinii, o gășcă friptă anul ăsta.

Tu știi, cum să le potrivești în totdeauna.

Până la Crăciun, este destulă vreme, ca să îngrăș gășca.

HUMOR

ILIUȚA ARE 5 ANIȘORI

— Știi, tată, eu nu vreau să mă duc la școală. Vreau să lucrez! Știu doar să număr până la zece!

— Și ce vrei să te faci?

— Arbitru de box! El nu trebuie să învețe decât număratoarea până la zece.

TABLA INMULȚIRII ÎN VERSURI

$$2 \times 1 = 2$$

Două ori una două
Eu am haină nouă
Vreau s'o țin curat
Fără niciu pată.

$$2 \times 2 = 4$$

Două ori două patru
Hai să facem teatru
Eu sunt măscăricel
La teatru de pălci.

$$2 \times 3 = 6$$

Două ori trei fac șase
Vezi pe micul Tase?
Țipă'n gura mare
Să-i dea de mâncare

$$2 \times 4 = 8$$

Două ori patru opt,
Mărul meu e copt,
În cuptor îl pun
Să fie mai bun.

$$2 \times 5 = 10$$

Două ori cinci fac zece
Mămăliga rece,
Ceapă și cu sare
Ce bună mâncare!

$$2 \times 6 = 12$$

De două ori șase știi cât fac?
Zi, mai iute, vezi eu fac.
Știu, e doisprezece, vezi?
Prost, eu nu vreau să mă crezi

$$2 \times 7 = 14$$

Două ori șapte rale mari
Sunt plimbate de măgari.
Ele s mândre și nu tac
Paisprezece zic că fac.

$$2 \times 8 = 16$$

Două ori opt pisici la masă
Când le chemi tu de pe casă
Vin și mirolăe nu tac
Șaisprezece zic că fac.

$$2 \times 9 = 18$$

Două ori nouă ștrengari
Transformați în căldărari
În cioldiri bat și nu tac
Optsprezece zic că fac.

$$2 \times 10 = 20$$

Două ori zece fac douăzeci,
Stă lasolea ascunsă'n teclă
Când s'a copt frumoasa teacă
Ea atunci se desghioacă.

CE FACE BĂTRANUL E BINE FĂCUT

(URMARE)

— Așa ar fi, dar vezi că am dat
și găscă pe o găină.

— Nici găina nu-i de aruncat.
Găina face ouă, le clocește, scoate
puș, puș se fac mari și deodată te
trezești cu ograda plină de păsări.
Ce mi-a fost mie mai drag pe lume,
să am găini multe.

— O!, dragă babă, dar nici
găină nu mai am, căci am dat-o
pe un sac de mere de cele piper-
nicite.

— Așa? Ia, acum, vină să te
sărut! Parcă mi-ai ghicit gândul!
Nimic nu-mi place mai mult decât
merele pipernicite!

Zicând acestea se aruncă de
găinul bărbatului ei și începu să-l
sărute din toată inima, așa cum
sărută doicele.

„Ei bine, așa ceva ne-a plăcut
și nouă”, răsăru drumeții vorbind
amândoi odată.

Oricât a dat el înapoi cu târgul,

ea nu s'a turburat deloc. Se cufine
răsplată bună.

Și au dat bătrânului un pumn de
bani, pentru că pierduseră rămă-
șagul.

MATCH DE BOX:

— Un... Dol., Trei,, Gata!

CINE GHICEȘTE ?

De soare nu mi-e frică
De vânt mă prăpădesc,
Ba și-o adiere mică
Mă face să pornesc.

Simona

Costel învață să cunoască viața cea adevărată

Costel dormea dus. Ghemuit, cu plapoma trasă peste cap, cu degetele picioarelor descoperite, cu nasul vârat în pernă, sforăind de zor.

Un fulg răutăcios, ieșit prin fața pernei îl gădila sub nas. Și-l frecă nervos în neșire strănută zgometos de se clătina pe loc soldătețul din ghios ce dormită și el pe soțetea studioului și apoi adormi din nou.

Se făcu dimineață. Cocosii harnici trâmbitau zorile. Găinile gospodine răcătau cu ghiarele usa cotetului și cotcodăcând nervoase, chemau pe mama lui Costel să le dea drumul în ogradă.

Grivel, care dormita în culcușul lui, tresări, căscă din toată gura, se întinse cât putu pe cele patru labe ale lui, scăpând apoi un lătrat voios. Era Duminică, zi de sărbătoare și de odihnă.

Ceasul care în zilele de lucru suna regulat la șapte dimineață, lucru care incutava groază pe Costel ticăia liniștit și obosit de munca lui de peste noapte.

Deodată, un val de aer rece năvăli în odaia lui Costel, se furișă sub plapomă, alungând căldura patului și-l deșteptă pe eroul nostru.

Trezit atât de neplăcut, aruncă o

privire somnoroasă în odaie. Privi pe geam, apoi la ceas. Își aduse aminte că e Duminică și ușurat de gândul că n'are școală, se gândi că n'ar strica să mai tragă un pui de somn.

Mama lui Costel, văzându-l că încă mai doarme, trase plapoma de pe el și-l zise:

— „Sus lea-șule! Destul cu somnul. O să ți se lungescă urechile de atâtea dormit!”

— „Mai lasă-mă mamă numai, puțin; e atât de bine în pat dimineață. Cu toate încercările lui micșoare, trebuia să se scoale.

Se spălă mai mult de mântuială, dar în schimb la masă fu necrutător cu mâncarea.

Își aminti că e ora copiilor la Radio.

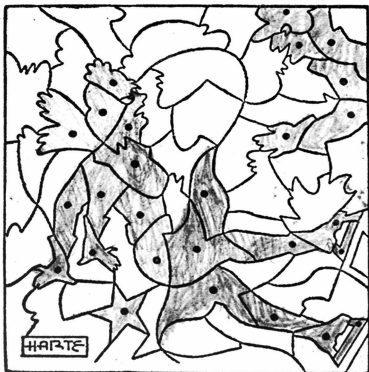
Descizând butonul, căută Bucureștiul și infundându-se într'un foltuș se pregăti să asculte.

Costel era un băiat măriceel și împlinise luna trecută 11 ani. Întrase în clasă I-a de liceu. Era însă de o lenevie care dădea mult de lucru părinților săi. La școală, lua note proaste se bătea cu colegii se purta obraznic cu profesorii. Iar pe stradă, șeria răpăniilor cu drăcoveniile lui. Fugea după mașini, se agăța de treptele tramvaiului și făcea câte și mai câte nevrozi ce îndurerau mult pe mama și tatăl său. Aceștia vedeau că o drăcia lor, pentru care făcuseră atâtea sacrificii ca să-l crească bine și să-l dea la școală, nu e bun de nimic și-l făceau de rușine.

Pentru Costel în afară de locă nu exista nimic. Exemplele bune ale copiilor din aceeași clasă cu el, nu însemnau nimic, iar mama și el care în făcea aproape zilnic tatăl său, îi intra pe-o ureche și eșea prin alta.

Deodată crâcnul de la Radio București anunță: Transmitem ora copiilor.

Costel deveni atent. Prichindel, radio turnaful mîștel, aduse stirea că în Transilvania, în

Umpleți cu un creion colorat toate spațiile însemnate cu un punct.
Veți reuși un frumos desen.

comuna Agnita o echinox de tineri lucrează la un șant lung de zeci de kilometri, prin care va trece o țevă tot atât de lungă, țevă care va aduce gazele metan la București.

Acești tineri harnici s'au hotărât ca de bunăvoie să pornească la o muncă foarte grea. Datorită eforturilor lor, însă, începând chiar din iarna aceasta, căminele tuturor bucureștenilor vor fi încălzite din belșug iarna acea.

Și spunea Prichindei mai departe :

„E minunat dragi copii să vedeți cum acolo pe șantier au pus mâna pe locuși și tinerii din comunele învecinate, care muncesc cu dragoste, cântând voloci. Iaolaltă cu toți ceilalți. Cântecul lor înieresc a cuprins tot șantierul, înălțându-se ca un imn al tinereții și al muncii.

Și — ca o adevărată minune — șantul însuși văzând cu ochii, ca se uimeau înșinerii și odată cu ei, țara întreagă. O asemenea treabă încă nu s'a mai văzut în țara noastră.

La auzul acestor vorbe, Costel făcu o mină plictisită, zicându-și în sinea lui :

Proști mai sunt, Doamne. În loc să stea acasă, tinerii aceștia s'au dus să muncească de gratis. N'as face-o pentru nimic în lume. Asta nu e treabă pentru unul ca mine!..

Au trecut zile, și într-o dimineață Costel auzi că se întorc brigadierii dela Agnita.

Curios să vadă cum arată tinerii aceștia de care se vorbea a'iaa lucruri frumoase — pe care el însă nu le prea credea — eși în oraș să-i vadă.

Turnu-mulț cu flori și cuvinte de admirație venise în înflăcămintea lor.

Costel fu impresionat văzând că mari și mici, copii și bătrâni, vorbesc de acești tineri, cu admirație și dragoste.

Când eroii muncii sosiră, uralele izbucniră furtunos. Fură îmbrățișări, și laudări. Se vedea cum toată lumea înconjoară pe acești eroi cu toată dragostea.

Costel auzi de un bătrân :

— Tineri ca aceștia ne trebuiesc. Dacă'r fi toți așa muncetori și cu

dragoste față de țară, am ajunge departe.

Costel se rusină în sinea lui. Invidia pe acești tineri. Și-ar fi dorit atunci din suflet să fie în mijlocul lor.

Și dădu însă seama cu tristete că el nu putea fi lăudat pentru faptele lui. El oodidiră lacrimile.

Dar nu Deacum înainte o să înceteze viața de trântor pe care a dus-o. Să intre în viața cea adevărată, să muncească și învețe. Mergând spre casă, impresionat de cele ce văzu, luă o hotărâre pe care o spuse și tatălui său :

— „La primăvară, mă voi înscrie voluntar, într-o brigadă de reconstrucție”.

Costel cel leneș, despre care se vorbea numai lucruri urâte, era acum cu totul altul.

L-am întâlnit într-o zi venind de

la școală. Era vesel că a primit din nou o notă bună și că a fost lăudat de profesori. L-am felicitat, și mi-am zis :

— „Admirabil băiat e Costel, Ioan V. Costea”.

POȚI SĂ DESLEGI ?

METAGRAMA

Cu C se aduce
Cu V ne-aduce
Vacanța cea mară
Cu Ț are hotare.

Metagrama e un joc în care schimbând mereu litera dintr'un anumit joc, obținem diferite cuvinte.

Exemple: Casă-Masă-Rasă-Lasă; Bar-ză-bardă.

— Bine, d-le, ce fel de pescar ești d-ta? Stai în mână cu un băț fără sfoară, fără undiță și fără răma...

— Ce să mă uez sfoara, undița și răma!... Tot stau de trei ore și nu pescuesc nimic.

UNDE DISPARĂ APA MĂRII

Din izvoare și din bălți, apa curge în gârle, în fluviul și mare. Decând e lumea, toate fluviile s'au vărsat în mare. Încotro se duce apa mării? Duce nu dă pe dinafară?

Apa mării se prefăce în neguri,

apoi în nouri. Vântul mână nouri și-i resfă deasupra întregului glob pământesc. Din nouri apa cade la pământ și curge în lacuri și în pârâie; din pârâie trece în fluviu, din fluviu în mare. De aici apa se ridică iar în nouri, iar nouri se resfă peste tot pământul...

Nimic nu se pierde, toate se prefăc mereu unele într-altele, — în Natura e un circuit veșnic...

PIC, PICHİ ȘI PUCHI

Într'un cuib frumos, așternut cu paie moi și calde, stăteau trei pușori: Pic, Pichi și Puchi guguiliți unul lângă altul. Din când în când se desfăcea Pic dintre ceilalți și ieșea la marginea cuibului. Apoi se întorcea necăjit și ciripea:

— „Nu mai vine, nu mai vine!”.

Cine știe de câte ori au oftat ei în ziua aceea, de când au rămas singuri! Iar acum, se apropie seara...

— „Oare de ce nu vine măicuța?”
îngână Pichi, lăcrămând.

— „Cine știe?” răspundea Puchi, „poate a răcit între oameni!”.

Se gugăliă din nou și lăcrimară, dar acum nu numai de dor, ci de foame. Începu să sufle vântul și le era frig, așa că au fost nevoiți să se vâre în pene. În sfârșit, mai cîrpiră cu glas stins o rugăciune:

— „Doamne, adu pe măicuța acasă!”

Apoi își închiseră ochii și adormiră toți trei.

N'au dormit mult. Deodată au simțit o căldură dulce și s'au trezit cu măicuța lor lângă ei. Se uitau pierduți la ea, dar n'au putut să-i ciripească „bun sositul”. Foamea le amuțise glasul.

Măicuța lor îi luă pe rând între aripi și le vârî în cioc câte un gândăcel. Abia acum căpătără o leacă de putere.

Măicuța dragă, de ce ai venit așa de târziu?” întrebă toți trei deodată, lăcrămând.

Pășarea îi sărută pe rând și le zise:

— „Doar n'ai pățit ceva, măi-

cuță scumpă?” Întrebă din nou Pic.

— „Era să nu vă mai văd, dragii mei pușori”, răspunse pasărea, strângându-i pe toți trei: „Veniți sub aripile mele, că apoi vă spun pășanla mea din ziua de azi. Vă aduceți aminte, cum am plecat azi dimineață dela voi? Mi-am pus în gând să vă aduc o mâncare mai bună și am sburat afund în pădure. Dar am răcit drumul și am ajuns către marginea pădurii. Eram ostentă. Mă așezai pe creanga unui carpen și mă uitai jos la țarbă. Pe țarbă, am văzut doi viermușori mândri. Cât ai bate din palme, am sburat la ei ca să vi-i aduc vouă. I-am luat în cioc și

voiam să abor mai departe... Dar... zădărnice băteam din aripi... Nu mă mai puteam ridica în aer, picioarele îmi erau ținute în pământ... Am căzut într-o cursă din cele cari

E DE RÂS!

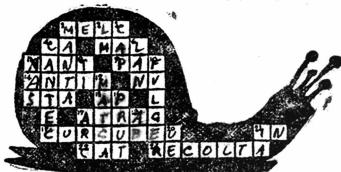
ÎN RĂSPUNS „DEȘTEPT”

Profesorul: După cum știți, multe animale și păsări sunt foarte inteligente. Ei, cine ar putea să-mi dea un exemplu?

Georgel: — Eul Găina este alături de deșteaptă, încăl face ouăle tocmai pe mărimea păhărelului de ouă!...

După ploaie...

MELCUL

ORIZONTAL: 1) După ploaie, pe răcoare cu căsuța la spina, dănuș lăse la plimbare. 4) Conjunție. 5) De-oparte și de alta a râului. 7) Gonește sau aduce norii. 9) Increment 11) Mitropolit al cărui nume îl poartă o stradă bucureșteană. 13) Negăție. 14) Se odihnește. 15) Cap fără cap. 17) Trai înspre mine. 19) Arc colorat, apare pe cer după ploaie. 21) Plantă textilă. 22) Rezultatul împărțirii. 23) După ploaia căzută în ultimul timp, vom avea una bogată.

VERTICAL: 1) Haină de ploaie. 2) Liceul Modern. 3) Partea superioară a corpului. 4) „Cărmidă nouă, dă, Doamne, să plouă”. 6) Ploaia l-a făcut să fie bogat. 7) Pune-l gol afară și după ploaie-l găsești plin. 8) Pronume personal. 10) Lumină aducătoare de ploaie 12) Albia râului. 16) Râu de graniță. 17) Când e colorat îl găsești pe cer, după ploaie. 18) Începutul alfabetului. 20) „Ude” la capete. 21) Servaște.

pun oameni, ca să prindă pasărele... S'a isprăvit cu minel am zis atunci. Dragii mei, pușorii mei: Am căzut în mâinile oamenilor.

Nu m'am sbatut mult în durerea mea. A venit un băiat de vreo patruzece ani, a desfăcut lațul ce mă ținea strâns de picioare și m'a luat în mâinile lui. Apoi, ieșind din pădure, m'a dus în sat, că oamenii nu locuiesc în pădure ca noi, ci în sate cu case frumoase.

Băiețelul m'a dus pe uliță în jos. O ceată de copii se adunaseră în jurul lui, erau voioși și cu toții strigau: „Ce pasăre frumoasă!”

În sfârșit, am aluns la o poartă, unde se jucau doi copilași: un băiat și o fetiță. Aceștia dacă m'au văzut, au fugit în curte și s'au întors, nu peste mult timp, cu o femeie, care îi ținea de mână. Era măicuța lor.

Cei doi copii se uitau la mine, zâmbeau și ziceau măicuței lor:

— „Cumpără-ne, măică dragă, pasărea asta!”

Femeia se puse pe târguiaș cu băiatul. În urmă, cu chiu cu vai, au încheiat târgul. Femeia m'a cumpărat, spre marea bucurie a copilașilor. M'au dus apoi în casă și m'au așezat într-o colivie.

Nu pot descrie veselia copilași-

lor. Fetița a adus un vierme și mi l'a aruncat în colivie. Eu l'am luat în cioc, dar, să nu credeți că aveam de gând să-l mănânc. În necăzul și durerea mea, nici eu nu știam ce mai fac.

— „Vino, măicuță dragă”, strigă băiatul, „vino și vezi cum mănâncă păsărica”.

— „Pasărea nu mănâncă”, le spuse ea. „Niciodată păsările nu mănâncă la închisoare!”

Eu, tocmai atunci scăpasem viermele din cioc.

— „De ce nu mănâncă, măicuță?”, întrebă amândoi deodată.

— „E necăjită pentru pușorii ei!” le spuse femeia. „Are pușorii în pădure și aceia acum sunt fără măică...”

— „Și ce fac pușorii acum?”

— „Plâng după măicuța lor, așa cum plângeți și voi după tăticu, căteodată...”

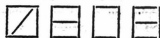
— „Și dacă nu va merge măicuța lor la ei, ce va fi?” întrebă din nou fetița.

— „Atunci”, răspuse femeia, „pușorii vor muri de foame și de frig!”

Copilași se uitau buimăciți când unul la altul, când la mine, și începură a plânge. Ah! Dacă ați ști ce lacrimi amare au vărsat! Mă

HAI SĂ DESLEGĂM

Aveți mai jos 19 tețe de chibrituri aranjate cum vedeți:

Scoateți din ele numai 5, astfel ca să vă rămână 10!

luați apoi în mână, mă sărutăre a mândoi pe vârful capului, ieșiră cu mine în curte și... Imi deteră drumeul.

O! Dacă ați ști ce fiori, ce bucurie am simțit atunci prin tot trupul! Am sburat pe un copac din apropiere și m'am mai uitat odată la copilași. Ei mă urmăreau cu privirea, iar măica lor le spunea:

— „De-ați ști voi, cât de mult se vor bucura pușorii, când vor vedea pe măicuța lor în cuib... Ce vesel va fi atunci clipitul lor! Așa vă veți bucura și voi, când va veni tăticu acasă...”

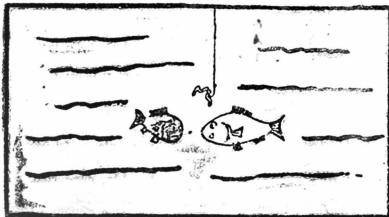
În ochii copilașilor, au izvorât atunci lacrimi de bucurie. Iar eu am bătut voioasă din aripi și am plecat către pădure. În drum am prins trei gândaci, ca să vi-i aduc vouă...”

Pasărea își isprăvi povestea. Pușorii se guguiră pe lângă ea și o întrebă:

— „Sunt și copii buni, măicuță?”

— „Sunt”, le răspuse pasărea.

Sunt oameni buni care respectă libertatea celorlalți și sunt oameni răi care subjugă pe semenii lor, pe care îi desconsideră. Dar oamenii cei buni sunt mai mulți și mai viteji ca cei răi, deși aceștia din urmă sunt mai gălăgioși și puși mepesă gâlcăv. Ceeace am pățit eu, o sărmășă păsărică prinsă și închisă în colivie, se întâmplă cu mii și milioane de oameni care stau ca în colivii. Dar va veni desigur ziua când și ușa coliviei lor se va deschide...

Între pești:

— Ce o fi cu răma asta?

— Probabil că pescarul vrea s'o învețe să înoate.

O vacanță la țară

Costel se afla în pragul grajdului, cu capul între mâini, cu coatele sprijinite pe genunchi, și se plictisea cum nu se mai poate. Peste ograda toată doborâra zăduful de amiază a lui Cuptor și oameii, dobitoace, chiar și untelele, păreau cuprinse de o toropeală vrăjită.

Și plictiseala asta de moarte el, Costel, s'o mai ratde încă opt săptămâni? Doamne, cu ce pătătuise? Și cât nu-l învid aseră toți camarazii rămași la oraș, pentru unchiul dela țară care-l lua în vacanță la gospodăria lui sătească. Dar Costel, vezi, nu era ca alții băeți. Era o fire visătoare. Ochiișorii lui de zece ani tăbărau la comori pe tot ce întâlneau scris ori tipărit. La ferestrele librărilor îl lăsa gura apă și domnul institutor n'avea, în toate clasele la un loc, n'ei un cititor mai aprig decât țărilor biblicii școlare, decât pe Costel al nostru.

Și acum, iată-l la țară.

Unchiul îl purtase ieri peste tot, să vadă gospodăria și ogorul; dar cum lucrările sămănăturilor trecuseră, iar secerișul, cu treieratul, cu căratul, încă nu începea, Costel, care și așa nu prea avea răvnă pentru înțelepturile gospodărești, nu știa săracul, cu ce să-și omoare vremea.

În ograda, în fața lui, cocoțată pe o masă, torcea pisica cea albă, clipind în soare. Turcu, duiul bătrân al curții, legat de lanț, sta tolnit înaintea cuștii lui, cu limba scosă. Deodată oftează aproape scâncind.

— Dar de ce oftezi d-ta așa din băerile inimii, domule Turcu? Îl întreabă pisica.

— Ei, cocoană Măță, pentru că m'le cald al dracului, răspunde căinele, și văd că mai e tare mult până să ajungă umbra casei peste mine.

— Pe mine, dimpotrivă, căldura parcă mă unge la inimă, răspunde pisica, spre marea mirare a lui Costel. Știi d-ta, străbunii mei se trag cica din Egipt, — o țară unde tot anul e arșiță de vară.

Între căine și pisică se știe de când lumea, că nu poate fi mare prietenie, așa că și ăștia, cu toată se învoiau destul de bine, dar își ziceau tot d-ta, nu se tulau.

— Străbunii mei, nu știu zău din ce țară s'or fi trăgând, dar se vede că aveau nevoie acolo de cojoc gros, altfel n'ar fi al meu acum așa de arzător, — zise cu ciudă dulăul. De s'ar îndura țărâna de mine să mă tundă! Nu m'ar mai strânge atunci așa de tare nici șgarda. Se simte că nu mai e aici prietenul meu Mitruș, care în fiecare vară mă tunde cu foarfecele de ol. Bătrânului nu-l stă gândul la așa ceva.

— Așa sunteți voi neamul călănesc, răspunde măța, vă plângeți de stăpân și când se apropie îl lingeti mâna.

— Ce să fac? mărlă Turcu, stăpânul-i tot stăpân; și al meu, sunt încredințat, e cel mai bun și mai înțelept din câți se află. De-ala nu cârtesc împotriva-i. Dar de-ar fi Mitruș aici, mi-ar mai da drumul câteodată și din lanț, așa pe sub seară, și așa mai subțira câte nițel cu el și m'ași repezi de vale la păru de mi-ai mai răcori trupul și limba în unda rece. Zău așa așa faci!

— E decâteva zile în curte la noi un omuleț mic, — își dăte cu părerea măța; de, poate face el ceva pentru d-ta, uite-l colo, ăla de moșle în pragul grajdului.

Turcu aruncă o căutătură tristă spre Costel:

— Nu prea pare bun băețul, de așa ceva, e streln și silos și i-

Când păsărelele se duc la fotograf.

— Uite zboară omul mic,

frică de mine. Măcar că prietenia mea cu Mitruș începuse tocmai pe vremea când aveam cam vârsta asta. Hei, ferice de d-ta, coană Măță că poți umbra liberă!

— Ei, l-ași scoate omului ochii să vrea să-mi pue lanțuri, Auzi! Când strămoșii mei în Egipt erau adorați de oameni ca zeii... Inghitim noi și așa destule dela oameni! De pildă nu-ți închipui ce slăbime e de vase necurate; ei bine, baba Smaranda puțin se sînchisește de asta. Farfuria mea e într'un hal... Mi se face uneori greață.

— Ei, asta-l! Mofturi de cu coană! mărăi Turcu căscând.

Atunci se auzi din cocina apropiată un glas grohăitor. Era scroafa cea grasă și bătrână care zăcea în necurățenie și care vorbia acum, suflând greu de tot:

— O! Turcule, tu cu scăldatul în pârâu, mare dor ai răscolit și-n inima mea! Apă rece, apă multă, ce bine ar fi așa-ea. M'ar răcori, m'ar spăla de necurățenie și de mîncărime! Oamenii și-au băgat în cap că am fi dobitoace murdare și că cu drag ne tăvălim în mocirlă, — fără să bănuiască dumneilor că asta o facem pentru că sunt nepăsători și nu ne dau ori nu ne lasă să ne căutăm noi singuri, altfel de bae. Mai am un singur vis: odată, măcar odată, să pot să plescăi în vole în apă limpede, înainte — înainte de Sf. Ignat!

— Bleta scroafă! mărăi comătimitor Turcu. Dar la spune, tu care te pricepi în ghicirea vremii, — nu e rost pe curând de vre-o ploicică? Nu te-am mai văzut de mult cu ștreatu'n răt.

— Nu m'ai văzut, pentru că nu sunt semne. Ehe! ce bine ar fi, — m'ar spăla măcar îndurarea cerească cu stropitoare de sus. Numai de nu m'ar închide iar halnă de oameni tocmai atunci în cocină!

— Și muștele astea, azi nu se mai astîmpără, mumul înfundat. Jolana, vaca cea cu pata albă'n

frunte, mișcând în ciudată urechile mari.

Pintenoaga, gloaba bătrână, rânchează odată din rărunchi, plină de obidă: — O! de-ați ști! Am o rană alurisiată la un sold; m'am jultit ieri de poartă când a intrat buzna cu carul argatul beat. Și tocmai pe rana deschisă se așază iar și iar muștele îndrăc'te. Cu coada n'ajung să le gonesc și tremuratul din piele îmi face și mai rău la rană.

— Mi se rupe inima de tine, mumul milasa Jolana; oamenii au o apă acrișoară, într'o sticlă, care face mult bine la rozături, ba și la ochi când te spală cu ea, nu se mai pun muștele pe ei. Dar argatul e prea leneș ca să mai vază de noi; numai pentru plelea lui nu-l e lene.

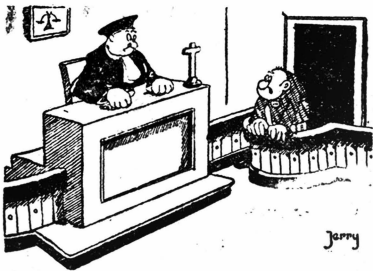
— Setel mi-e setel ciripi un glăscior, chiar deasupra capu'ui lui Costei, iar când acesta se uită în sus, dete cu ochii de-o colivie

mică atârnată peste ușa grajdului, și'n ea un sticlete.

— Setel ciripi acesta iar; străchioara mea e g. aia, picul de apă ce mi-au pus dimineața, l-am bău și ce mai rămăsese a secăt demult de arșița asta. Acum ca-lă să rabd cu gălelul ars iar până mâine dimineața. Cu așa îngrijire nici nu poți să mori, nici nu poți să trăiești! Voi toți, căine, pîică, vacă, porc, cal, sunteți buni omului de ceva; dar la ce mă întemnițează ei pe mine, toată viața, în pușcăria asta, — nu știu. Spun ei, chipurile, că s'ar fi bucurând de cântecul meu, dar pot ei cu adevărat avea vre-o plăcere de cântecul suferinței mele. De țuguirile mele de dor după libertate și după freacățul și umbra codrului verde? — oh, nemiloșii de oameni!

— Nu nemiloși, o îmbună Turcu; asta n'ași putea s'o cred, — numai neamănăntori; nu-s răutăcioși, dar n'au înțeles pentru dorințele și ofurile noastre!

Atunci tocmai, baba Smaranda

JUDECATORUL: — Și acum, acuzat, am să dau cetire faptelor de care ești acuzat.

ACUZATUL: — Atunci, d-le judecător, dați dispoziție să-mi se aducă un scaun, că asta o să dureze cam mult.

eșind din casă se apropie de Costel și netezindu-i părul cu mâna aspră zise zâmbind: — Adormiși, zi, bășe-te norocul, ziua nămlaza mare?

Costel se desmetici și se frecă la ochi. Sări apoi în picioare, o prinse de șorț pe baba Smaranda și o dușe spre altă parte a curții: — Nu cred să îi dormit, — vorbeau dobitoacele 'ntre ele și am traș cu urechea.

— Cum păcatele mele? Dobi-toacele să vorbească? zise baba Smaranda cu mâna la gură.

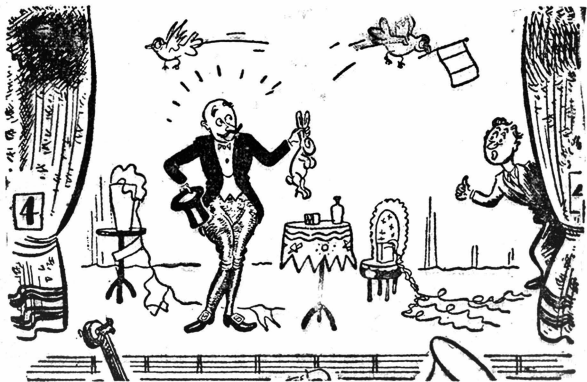
Dar Costel nu-și puse mintea cu ea. O rugă să-i dea oțet și apă ea să spele rana bietei gloabe și ochii Joanei; apoi umplu cu apă străchioara sticletelui din colivie;

după aceea își luă înlăna dinți de se apropiă de Turcu și-i mai slăbi sgară, — pentru care bine-facere acesta îi linse mâinile, dând fericit din coadă, și jurându-i, din ochii vorbitori, credință și recunoștință. Nicl farluria coanei mățe n'a fost uitată, și acum sticlea de curată. Pe seară, văzând că nu-s semne de ploale, umplu stropitoarea cea mare și trase scroafel grase un duș răcoritor de o făcu să topăie pe loc grohăind de fericire. Și după cina de seară, căpăta voie să dea drumul lui Turcu, și acesta, sburând ca nebun, porni săltând peste țărini, drept la pă-râu, și-și împlini înslărit visul ea să-și răcorească blana în unda limpede și spumoasă.

Dintr'acel ceas Costel nu mai știu ce-i plictiseala; cutoatecă, după acea minunată dupăamiază, nu auzea nicl el altfel animalele decât tot ca toată lumea, adică doar miaunând, lătrând, nechezând, grohăind sau răgând, totuș nu știu cum le pricepea mai bine gândurile și necazurile, decât chiar stăpânul lor.

Intr'o dimineață colivia sticlete-lui fu găsită deschisă, iar acesta fu-git din temniță!

Deasemenea Costel nu-l lăsa pace unchiului până nu-l dete voie să tundă la piele pe Turcu. Ce să mai lungim vorba: Costel de atunci nu mai avea mâini destule pentru câte și găsla de făcut, și nu mai ducea dorul cărților lui de povești. Vezi că, învătăse să citească în-tr'una mult mai frumoasă: în Cartea Naturii!

— Domnule scăriator, văd că ai seos de toate: porumbel, panglici și epuri, nu puteți scoateți și pata de pe costumul meu...

HOINĂRII

Cocoșul îi spune găinei:

— Iată anotimpul a'unelor. Să mergem pe coastă și să începem culesul mai înainte ca veriga să le fi spart pe toate.

— Bucuros, răspuse găina. Să mergem, și nu mă îndoeso că vom petrece de minune.

Porniră împreună spre coastă și rămaseră în pragul povârnișului până aproape de seară. Din pricină că mâncaseră prea mult, ori numai dintr-o prostească deserta-cune, nu mai vroia să se reîntoarcă acasă pe jos. Cocoșul trebuia să întocmească pentru găină o trăsuriță, numai din găoacă de alună. După ce sfârși cu lucrul, găina se urcă în trăsuriță și îi spuse cocoșului să se înhame la oiște.

— Să mă ferească Dumnezeu, răspuse cocoșul.

În timp ce se certau astfel, o rață începu să măceșe:

— Ei, tălharilor, cine v'a dat vele să-mi culegeți alunele? Stați

o clipă să vă răsplătesc pentru fapta voastră urâtă!

Și se năpusti asupra cocoșului, cu ciocul desăfăcut. Dar pintenogul plin de îndrăzneală, se năpusti ca uliul asupra bietei rațe și-o scutură de pene cu atăta furie încât aceasta se văzu silită să-și ceară iertare, iar ca pedeapsă, să se lase înhamată la trăsuriță.

Cocoșul se așeză pe capră, îndemnând rața să fugă din toate puterile strigând:

— Ca vântul, rață, ca vântul!

Făcuseră o bună bucată de drum, când lată că se întâlniră cu doi călători: un ac cu gămălie și-un ac de cusut, care strigau din toate puterile inimii:

— Oprește! Oprește!

Le spuseră că peste câteva elipe avea să se înnopteze, că erau sleiți de oboesală, că drumul era plin de glod. De aceea, le cereau îngăduință să urce și el în trăsuriță.

Se înnoptase de-a binelea când ajunseră în fața unui han, și întrucât nu volau să-i apuce miezul nopții pe drum, mai cu seamă că biata rață cădea de oboesală, hotărîră să se oprească. Hangiul se împotrivi la început să-l găzduiască. Spunea că-l era casa plină de lume, asta mai mult din pricină că drumeții nu păreau să aibă gologani în pungă. Dar, în-duplecat în cele din urmă de frumosa ele cuvinte și de făgăduiala că aveau să-l răsplătească cu oul pe care tocmai atunci avea să-l ouă găina și cu toate celelalte pe care le oua în fiecare zi rața, se milostivi să-l găzduiască pentru noaptea aceea. Porunciră să îi se aducă cele mai alese bucate și petrecură de minune.

A doua zi de dimineață, în revărsatul zorilor, când toată lumea dormea cocoșul trezi găina, luă oul, îi ciocni la un capăt și-l goliră împreună; după aceea aruncară găoacea în foc. Plecară din

nouă să dea de urmă acului de cusut, care încă dormea; îl apucă de urechi și-l înfipseră în jilful hangiuului, iar acul cu gămălie îl înfipseră în prosop. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, o luară la tugă, sburând pe fereastră.

Hangiul se trezi și el după câteva ceasuri; se spălă pe obraz și, când să se steargă cu prosopul, acul cu gămălie îi făcu o lungă sgârlitură dela o ureche la cealaltă. Se îndreptă apoi spre bucătărie și vru să-și aprindă pipa, dar, când să sufle în foc, sfărâmaturile din găoacea de ou îl săriră drept în ochi.

— În dimineața asta toate-mi merg pe dos, zise el.

Posomorât și nemulțumit, se lăsă să cadă în jilț; dar numai de-cât făcu o săritură sprintenă, începând ca din gură de șarpe, deoarece acul de cusut îl înșepă cu și mai multă strășnicie decât acul cu gămălie. Atunci se mînie peste măsură și începu să-l bănușască de toate cele întâmplare pe drumeții care îi ceruseră găzduire în ajun. Ducându-se să vadă ce se mai petrece cu el, băgă de seamă că au și spălat putina. Făcu jurământ să nu mai primească niciodată hoinari care nu fac decât risipi, nu vor să plătească și, pe deasupra, te mai și batjocoresc fără milă.

CINE GHICEȘTE ?

În pădure năseul,
În pădure crescui
Acas'dacă m'aduse
Cercel grel îmi puse.

(Cobila).

Iarna fuge
Vara zace.

Patru picloare le bagi în două

opinel.

(Santia).

Mă sulii pe seară,
Lacrimile îmi pleară,
Lune le văzu
Soarele la lăz.

(Vene).

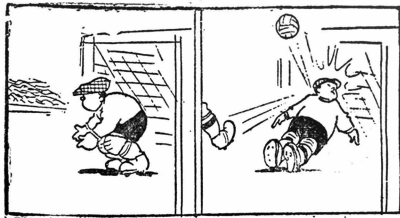

La ora de istorie

— Când a căzut Constantinople?

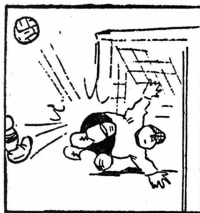
— Eu nu știu că deasem am venit.

Augustin portar la foot-ball

1) Iată-l pe Augustin portarul
unei echipe de football.

2) Şuut...! Valeuu.. mingea m'a
pocnit drept în faţă.

3) Numai de nu mi-ar intra
goal.

4) Unde-o fi oare mingea?!!

5) Grozav portar mai sunt. Uite
domnule c'am prins-o!

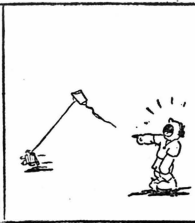
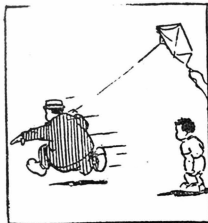
Augustin înalţă smeul

1) Ce mă fac domnule Augustin
că nu se 'nalţă smeul?

2) Am să-ţi arăt eu: totul e să
fugi repede.

3) Uite-te la mine și 'nvață.

4) Hă-hă-hă... a fugit cu șmeul.

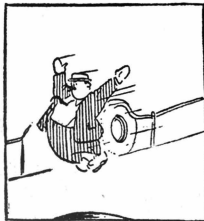
5) Sergentul: altă dată să nu mai iei jucăriile copilor.

Augustin și colacul de salvare

1) Augustin merge liniștit pe stradă.

2) Roata din spatele unei mașini s'a desprins...

3) Și-l isăi fără veste pe Augustin.

4) Auleoo, am să mă 'nec că nu știu să inot.

5) Mare noroc am avut cu roata asta...

LUMÂNAREA DE CEARĂ ȘI FEȘTILA DE SEU

Era odată o lumânare de ceară, mare și frumoasă; dealtfel ea își cunoștea rangul destul de bine.

— Sânt toată făcută din ceară curată, spunea ea; m'au frământat albinele din Polenul celor mai mândre flori și am fost topită într'un tipar.

Luminez mai bine și ard mai îndelungat, decât toate celelalte lumini. Locul meu e într'un sfeșnic argint.

— Ce frumoasă viață e a ta! I-a spus într-o zi o feștiță de seu. Eu mă trag din seu de oale și n'am trecut printr'un tipar.

M'au răsucit cu palmele împrejurul unui fitil. O singură mângâiere am: fitilul a fost mutat de opt ori în seu, ca să mi se dea grosimea cuvenită.

Ei, da, mă mulțumesc și cu soarta mea. De bună seamă, e mult mai de cinste să fii de ceară, decât de seu, dar ce să faci, dacă nu ți-e dat să-ți alegi singură în

lumie un rang. Tu te mândrești în salon, în candelabru de cristal; locul meu e la bucatărie. Nu-i vorba, că nici bucatăria nu-i un loc de disprețuit, căci toți cei din casă și mai întâi și întâi stăpânii mei, nu ar putea trăi fără bucatărie.

În curând lumânările toate au fost duse, dar o huară și pe cea de seu. Stăpâna casei o duse la bucatărie. Acolo în bucatărie aștepta un băiețel cu un coșuleț de braț.

— Uite, băcețle, îți dau o feștiță de seu. Mama ta stă la lucru până noaptea târziu și lumânarea de seu are să-i prindă bine”.

Feștița stăpânei tocmai intrase pe ușă. Când auzi cuvintele: „până noaptea târziu” strigă cu veselie: „Și eu am să stau până noaptea târziu; averi bal și am să mă înving cu un cordon roșu și am să-mi fac o fundă mare la spate”.

Tocmai atunci, lumânarea de seu a fost pusă sub capacul coșulețului și băiețelul a pornit la drum.

„Unde am să ajung? se gândia lumânarea de seu. La niște oameni săraci? Poate, nu voi găsi nici măcar un sfeșnic de tombac, pe câtă vreme lumânarea de ceară o să se fâllască în aur și argint. Așa vrea soarta. Sunt de seu, iar nu de ceară”.

Lumânarea de seu ajunsese într-o sărmană odăiță mică, chiar peste drum de casa cea mare, de unde ieșia. Acolo, abia o ducea de azi pe mâine, în cea mai mare lipsă o biată văduvă cu trei copii.

— Ce frumoasă lumânare de seu mi-a trimis! Până la miezul nopții o să-mi ție lumină — zise văduva.

Când s-a tîrserat, feștița de seu a fost aprinsă.

„Stâr, stâr, stâr! sculpă cu ciudă feștița de seu. Ce chibrituri proaste au aici!”

S'au aprins lumânările și peste drum, în casa cea bogată; împrăștiu lumină în toată strada. Veniau trăsurile cu moșafiri. În curând muzica răsună.

„Începe ba!l! Isl zise lumânarea de seu. Oh! Cum trebuie să strălucească de fericire fața feștiței! Pun rîmășag — că ochii ei întrec lumânarea de ceară. Mie nu-mi va fi dat niciodată să văd, ce e acolo”.

În clipa acela intră pe ușă cel mai mic dintre copiii văduvei. Era tot o feștiță, dar mai mică. Sărută

POCUL DE-A INDIENȚI:
Puișor a luat jocul în serios.

pe frăților și pe surioara ei și le spuse în mare taină la ureche: „Acuș, acuș o să mâncăm cartofi opăriți cu unt proaspăt!”.

„Pe semne că e o mare fericire, să mănânci cartofi opăriți cu unt, se gândi lumânarea de seu. Dealtfel era și ea încântată că mai văzuse odăla strălucirea ochilor de copil. Strănută apoi și scuipă pentru a-și arăta nemulțumirea, cum făcuse și mai adineori de ciudă, fiindcă lumânările de seu nu pot vorbi, decât într'un singur fel, oricăr aveă pe suflet.

Masa a fost pusă și s'au adus cartofii. Ce ospăț! Ca încheiere fiecare copil a avut și un măr.

Peste drum în casa cea bogată, candelabrele străluciau înainte. Se auzea veselia muzicii.

De sus din cer, luna își împrăștia deopotrivi lumina, peste casele bogatilor, ca și peste ale săracilor.

„Dacă-i vorba, am trecut o noapte destul de bună, își zise lumânarea de seu. N'aș crede, că lumânarea de ceară în sfesnicul ei

de argint a fost mai mulțumită decât mine. Tare-aș vrea să aflu, dacă e așa, înainte de a mă trece de tot!”.

În clipa când să se stingă, lumânarea de seu avu o vedenie.

Ea văzu frumoasa lumânare de ceară, ofilită în sfesnicul ei de argint. Nimeni nu s'a uitat la ea și nimic din ce se întâmplase în

noaptea acela la bal, nu o mulțumi. Musafirii au dăntuit, s'au îmbătut, s'au certat între ei și lumânarea de ceară auzi o groază de cuvinte urite.

Nu tot ce străluce... e într'adevăr strălucitor, gândi lumânarea umilă de seu, fericită că a împărțit atâta mulțumire în mijlocul oamenilor simpli unde se afla.

CORBUL ȘI PUII LUI

Un corb își făcuse cuibul într-o insula pustie. Văzându-și puii mai răsăriți, vru să-i mute pe un pământ locuit. Luă unui și porci cu el în zbor pe deasupra mării. Dar pe la jumătatea drumului, corbul bătrân se simți ostenit. Își încetini sborul și-și zise:

— „Acuma, când eu sunt în putere și el plâpând, pot să-l port peste mări și țări; dar când o li e mare, eu neputincios, o să mă ducă el oare deia un loc la altul?”

Și corbul bătrân îl întrebă pe fiul său:

— Când o să fiu eu slab, iar tu în putere, o să mă porți tu așa cum fac eu acuma cu tine? Răspunde-mi fără ocol.

Corbușorul, de teamă ca nu cumva taică-său să-i dea drumul în mare, răspunse:

— Da, am să te port.

Dar corbul bătrân nu-i dăte crezământ fiului și-și descleștă ghiarele. Micuțul, ca un ghem, se rostogoli în apă și se înecă. Corbul bătrân se întoarse singur la cuibul lui. Acolo apucă alt pui și plecă a doua oară peste mare. Deasupra mării, simțindu-se iar obosit, puse aceeași întrebare și celui de al doilea pușor.

Cuprins de aceeași teamă ca și fratele său, puilul de corb răspunse ca și dânsul.

Tatăl însă nu-l crezu, și-l lăsa să cadă în mare.

Când se întoarse iar corbul bătrân la cuib, nu-i mai rămăsesse decât un puil. Își luă cea de pe

urmă odrasla și s'avântă cu el peste mare. Ajuns într'acelaș loc, simțindu-și puterile frânte puse aceeași întrebare copilului lui.

— O să mă hrănești tu la bătrânețele mele și o să mă porți când n'oiu mai putea zbura?

— Nu știu dacă voi avea răgazul s'o fac!...

— De ce? întrebă părintele.

Când o să fiu tu bătrân, eu o să fiu corb în putere, și o să-mi am cuibul meu și pușorii mei pe cari o să-i hrănesc și o să-i port unde va trebui.

Atunci corbul bătrân se gândi: „A spus adevărul și ca să-l răspias tesc, o să-l trec marea”.

Și corbul bătrân nu-și lăsa copilul. Cu o ultimă încercare, bătu din aripi și scoase la liman, pentru ca mai târiu să poată avea și el pușorii lui.

LA MOȘI:

1 — Tăticule, ce-ar fi să mă lași puțin și pe mine să mă dau în cărușelă.

HAI SĂ DESLEGĂM

JOC ÎN PATRAT

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)
- 5)

ORIZONTAL ȘI VERTICAL: 1)

Faptă urată, 2) Metal, 3) Acoperișul..., 4) Localitate cu gust neplăcut, 5) Furculiță, lingură și cuțit.

Deslegările tuturor jocurilor din ALMANAH

1) **Joc în pătrat.**
Păcat — Aramă — Capac — A-
mara — Tacâm.

2) **Joc în triunghi**
Refacere — Elimina — Fizica
— Amică — Cică — Ene — Ra
— E.

3) **Joc combinat**
1) Cat — Ren. 2) Rar — Ape. 3)
Era — Ton. 4) Nit — Ala. 5) Ani
— Mal. 6) Gir — Sat. 7) Ara —
Tat.

Apol: 1) Carnet. 2) Repara. 3)
Eronat. 4) Alinat. 5) Namilă. 6)
Gratis. 7) Aparat.

INIȚIALELE: Creangă.

4) **Mură'n gură:** Vacanța.

5) **Simplu:** Chib'țul.

6) **Problemă cu păcăleală:** Scoa-
tem cinci chibrituri de pe margine
și rămâne cuvântul ZECE.

7) **Hai să deslegăm:**

ORIZONTAL: Mamă — Stan —
Ac — Lift — Da — Șir — D —
Par — A — Elevi — A — Apa —
Alo — O Acolo — A — Var R —
Țap — Al — Iad — Ra — Lemn
— Olar.

VERTICALUL iese dela sine.

8) **Joc în triunghi**
Caracal — Aparat — Rahat —
Arad — Cat — At — L.

9) **Școară**

ORIZONTAL: Școlar — Nas —
Coleg — Coca — Orar — Citat —
Ser — Sönet — Către — C — St
— Elimina — Urcate — Apt —
Rea — Onc — Te — T — Purtări.

VERTICALUL iese dela sine.

10) **Triunghi - logogrif**
Maramă — Aramă — Ramă —
Amă — Mă — A.

11) **Omonim:** Capră.

12) **Reconstituire:** 14×5=70.

13) **Problemă cu păcăleală:** O
oră și douăzeci de minute exact
sau 80 de minute este același lucru.

14) **După ploaie**

ORIZONTAL: Melc — Ca —
Mai — Vânt — Paf — Antim —
Nu — Stă — Ap — L — E — A —
trag — Curcubeu — In — Cat —
Recoltă.

15) **Pentru toți**

ORIZONTAL: Amar — Rata —
C — Număr — S — Ud — Sat —
Mi — Mot — R — Vin — Maga-
zin — Joc — T — Sur — Al —
Cos — Ta — L — Danez — D —
Esop — Rima.

VERTICALUL iese dela sine.

16) **Triunghi geografic**
Siberia — Italia — Bazin —
Elin — Rin — Ia — A.

17) **Carte de vizită**
Marinar Constanța

18) **Intrebări cu păcăleli**

1. Ca să nu le cadă pantalonii
2. Șapte, când scriem cu cifre
romane și tăiem în două

19) **Din lac în puț**
Lac-Rac-Rai-Pai-Pui-Puț

20) **Primăvara**

ORIZONTAL: Păsări — Ac —
Rândunici — Ir — O — Sa — S —
M — Prier — M — Are — M —
Are — N — Noi — Vacanță —
Gr — Acelea — Și — Rătăcit —
U — Aje — Iară.

VERTICALUL iese dela sine.

22) **Joc în triunghi**

Grecia — Roman — Emil — Cal
— In — A.

23) **Palindrom:** Capac.

24) **Golf de cuvinte:** Rac — Lac —
Lan — Lin.

25) **Iarna**

Zăpada — Cea — Avalanșă —
L — Calorifere — Unt — An —
Tac — Tos — Ale — S — Ignat
— A — Ta — Ca — Crăciun —
Ars — Cuc — D — Daruri — Ar
— Măturător.

26) **Problemă cu păcăleală**

Nu mai rămâne nici una că spe-
riate de sgomotul pustii shoară
toate.

27) **Șaradă:** Albină.

28) **Apă — ape.**

ORIZONTAL: Dunărea — Ta-
misa — Pp — Imală — Mal —
Sbr — Noi — U — Ao — O —
Prut — Volga — Ri — Bistrița —
Ut — Atăta — Găuri — Cep.

29) **Cimilitură:** Litera O.

31) **Metagramă:** Cară-Vară-Țară.

32) **Joc în triunghi**

Clătite — Lătime — Atăta —
Titi — Ima — Te — E.

33) **Roata**

In căsuțele cu litere: Apela;
Parc — Arac — Cran — Praa —
Real — Alea.

34) **Logogrif**

Școală — Coală — Oală — Ală
— Lă — A.

35) **Proverb scuns**

Apa trece pletrele rămân

SOCIETATEA NAȚIONALĂ DE EDITURĂ
ȘI ARTE GRAFICE „DACIA TRAIANĂ”
BUCUREȘTI — Str. SĂRINDAR Nr. 5-7-9

LEI 150.—